

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHARLES BUKOWSKI

EKMEK ARASI

İngilizce'den Çeviren:
AVİ PARDO

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
METİS EDEBİYAT

Charles Bukowski
EKMEK ARASI

Charles Bukowski 1920 yılında Almanya'da doğdu. İki yaşındayken ailesiyle birlikte ABD'ye, Los Angeles'a göç etti. İlk öyküsünü yirmi dört yaşındayken yayımlayan Bukowski, otuz beş yaşında şiir yazmaya başladı. 1994 yılında ölen Bukowski'nin şiir ve öykülerini toplayan kırk beş kitap yayımlanmış, yapıtları çeşitli dillere çevrilmiş, öykü ve şiirleri dünyanın pek çok ülkesinde dergilerde yer almıştır. Ülkemizde ilk kez *Sokak* dergisinde çıkan öyküleriyle tanıdığımız Bukowski'nin yapıtları arasında şunları sayabiliriz: *The Rooming-house Madrigals: Early Selected Poems 1946-1966* (1988), *Hollywood* (roman, 1989; Yapı Kredi Yayınları, 1992, çev. Avi Pardo), *Factotum* (roman, 1975; Metis Yayınları, 1994, çev. Avi Pardo), *Post Office* (roman, 1971; *Postane*, İmge Kitabevi, 1993, çev. Kübra Ataman).

Metis Yayınları'nda daha önce, yazarın öykülerinden yine Avi Pardo'nun dilimize çevirdiği iki derlemeye de yer vermiştik: *Kasabanın En Güzel Kızı* (1992) ve *Büyük Zen Düğünü* (1993).

Metis Yayınları
İpek Sokak No. 9, Beyoğlu/İstanbul

Metis Edebiyat Dizisi: 78
Ekmek Arası, Charles Bukowski
Özgün Adı: Ham on Rye
© Charles Bukowski, 1982

Birinci Basım: Nisan 1995
© Bu çevirinin bütün yayım hakları
Metis Yayınları'na aittir

Yayın Yönetmeni: Müge Gürsoy Sökmen

ISBN 975-342-072-2

Dizgi: Metis Yayıncılık Ltd.
Baskı: Yaylacık Matbaası, Cilt: Örnek Mücellithanesi
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Charles Bukowski

EKMEK ARASI

İngilizce'den Çeviren:
AVİ PARDO

METİS YAYINLARI

İlk anımsadığım, bir şeyin altında olduğum. Bir masanın altındaydım, bir masa ayağı gördüm, insanların bacaklarını ve masa örtüsünün sarkan bir parçasını. Karanlıktı orası, orda olmaktan hoşnuttum. Almanya olmalıydı. Bir veya iki yaşındaydım. 1922 senesi. İyi hissediyordum kendimi masanın altında. Haliya ve insan bacaklarına güneş ışığı vurmuştu. Güneş ışığını seviyordum. İnsan bacakları ilginç değildi, sarkan masa örtüsü, masa ayağı, güneş ışığı daha ilginçti.

Sonra hiç... sonra bir Noel ağacı. Mumlar. Kuş süslemeleri: gagarlarından küçük böğürtlen dalları sarkan kuşlar. Bir yıldız. Kavga eden iki iri insan. Yemek yiyen insanlar, sürekli yiyen insanlar. Ben de yiyordum. Kaşığım öyle bükülmüştü ki, yemek yemek istediğimde sağ elimle tutmak zorundaydım. Sol elimle tutarsam kaşığın dış kısmı ağızıma bakıyordu. Kaşığı sol elimle tutmak istiyordum.

İki insan: biri daha iri ve kıvrıkcık saçlı, iri bir burnu var, büyük bir ağız, gür kaşları; iri olan sürekli öfkeli, bağırıyor bazen; daha ufak olan sessiz, yuvarlak yüzlü, solgun, gözleri iri. İkisinden de korkuyordum. Bazen bir üçüncü kişi olurdu, boyun kısmı dantelli elbiseler giyen şişman biri. İri bir broş takıyor, yüzü üstünden kıllar çıkan siğillerle kaplı. "Emily" diyorlar ona. Mutlu değildiler bu insanlar bir arada. Emily babaannemdi. Babamın adı "Henry" idi. Annemin adı "Katherine". Adlarıyla hitap etmiyordum onlara. Ben "Henry Junior" idim. Genellikle Almanca konuşuyordu bu insanlar, başlarda ben de Almanca konuşuyordum.

Babaannemin ilk anımsadığım sözü şudur: "*Hepinizi gömeceğim!*" İlk söylediğinde yemeğe başlamak üzereydik, daha sonraları da bu cümleyi tam yemek öncesi söylemeyi sürdürdü. Yemek yemek çok önemliydi. Patates püresi ve et suyu, özellikle pazarları. Rosto, Alman sosisi, ravent, tuzlama lahana, bezelye, havuç, ıspanak, çalı fasulye, tavuk, köfte, spagetti ve ravioli. Soğan yahnisi, kuşkonmaz ve her pazar vanilya dondurmali çilek pastası. Kahvaltıda yumurta, kızarmış

ekmek ve sosis. Bazen çörek ve pastırmalı yumurta. Kahve sürekli vardı. Ama en iyi patates püresini, et suyunu ve babaannemin "hepinizi gömeceğim!" deyişini anımsıyorum. Amerika'ya geldikten sonra, Los Angeles Pasadena'dan kırmızı tramvaya binip sık sık ziyaretimize gelirdi. Biz T-Model Ford'umuzla seyrek giderdik onu görmeye.

Babaannemin evini severdim. Biber ağaçlarının altında küçük bir evdi. Emily'nin kanaryalarının her biri ayrı bir kafesteydi. Bir ziyaretimizi özellikle anımsıyorum. Babaannem kuşların uyuyabilmesi için kuş kafeslerine beyaz kılıflar geçiriyordu. İnsanlar iskemlelerine oturmuş laflıyorlardı. Odada bir piyano vardı, piyanoya oturup tuşlara vurdum, insanlar konuşurken piyanodan çıkan sesleri dinledim. Neredeyse ses vermeyen son tuşlara bastığımda çıkan sesleri seviyordum en çok. Birbirlerine çarpan buz parçacıklarının çıkardıkları sesleri çağrıştırıyorlardı.

"Keser misin şunu!" dedi babam yüksek sesle.

"Bırak çalsın çocuk," dedi babaannem.

Annem gülümsedi.

"Bu çocuk," dedi babaannem, "onu beşiğinden alıp öpmek istediğimde burnuma bir yumruk attı."

Onlar konuşmayı, ben de piyanonun tuşlarına basmayı sürdürmüştüm.

"Neden akort ettirmiyorsun şunu?" diye sordu babam.

Sonra, büyükbabamı görmeye gideceğimiz söylendi bana. Babaannemle büyükbabam ayrı yaşıyorlardı. Büyükbabamın kötü biri olduğu, nefesinin kötü koktuğu söyleniyordu.

"Nefesi neden kokuyor?"

Cevap vermediler.

"Nefesi neden kokuyor?"

"İçer."

T-Model arabamıza binip Leonard büyükbabayı ziyarete gittik. Eve geldiğimizde terastaydı büyükbaba. Yaşlı ama dimdik. Almanya'da subayken Amerika sokaklarının altın olduğunu duymuş, göç etmişti. Altın değildi sokaklar, o da bir inşaat şirketine müdür olmuştu.

Diğerleri arabadan inmediler. Büyükbaba parmak salladı bana. Biri kapıyı açtı, inip ona doğru yürüdüm. Saçları tamamen beyaz ve uzundu, sakalı da öyle. Yakınlaşınca gözlerinin parladığını gördüm, bana bakan iki mavi ışıktılar. Bir mesafe bırakıp durdum.

"Henry," dedi büyükbaba, "sen ve ben, birbirimizi tanıyoruz. İçeri

gel."

Elini uzattı. Yanına gidince nefesindeki kokuyu aldım. Çok kesifti koku, gördüğüm en güzel adamdı ama, ve beni korkutmuyordu.

Evine girdim. Bir iskemleye doğru götürdü beni.

"Otur, lütfen. Sevindim seni gördüğüme."

Başka bir odaya gitti. Sonra bir teneke kutuyla döndü.

"Bu sana. Aç."

Kutunun kapağını kurcalamaya başladım, açamıyordum.

"Dur," dedi, "bana ver."

Kapağını gevşetip kutuyu bana geri verdi. Kapağı çektim ve kutunun içinde bir haç duruyordu. Kurdeleli bir Alman haçı.

"İstemem," dedim, "sende kalsın."

"Senin," dedi, "yapışkanlı bir rozet."

"Teşekkür ederim."

"Gitsen iyi olacak. Seni merak ederler."

"Peki, alasmarladık."

"Güle güle, Henry. Dur, bekle..."

Durdum. İki parmağını pantolonunun küçük cebine sokup öbür eliyle uzun bir altın zinciri çekmeye başladı. Sonra da altın cep saatini hediye etti bana, zinciriyle.

"Teşekkürler, büyükbaba."

Dışarda bekliyorlardı, T-Model'e bindim ve uzaklaştık. Yol boyunca birçok şeyden söz ettiler. Sürekli konuşturlardı. Babaannemin evine dönerken de durmadan konuşmuşlar, ama büyükbabamdan bir kez bile söz etmemişlerdi.

2

T-Model arabamızı anımsıyorum. Yüksek bir arabaydı, yan taraflardaki ahşap kaplamaların dostça bir görünümü vardı. Soğuk günlerde, sabahları ve genellikle başka zamanlarda da marş basmaz, babam motoru manivela ile önden çalıştırmak zorunda kalırdı, defalarca çevirirdi kolu motor çalışana dek.

"Bunu yaparken kolunu kırabilir insan. At gibi tepiyor."

Anneannemin bizi ziyaret etmediği pazarlar arabamızla gezintiye çıkardık. Bizimkiler portakal bahçelerini severlerdi, kilometrelerce portakal ağaçları, çiçek açmak üzere ya da portakal dolu. Bir piknik

Babamın iki erkek kardeşi vardı. Küçüğünün adı Ben, büyüğünün John'du. Alkolik ve başarısızdılar ikisi de. Annemle babam sık sık söz ederlerdi onlardan.

"İkisi de bir baltaya sap olamadı," dedi babam.

"Kötü bir aileden geliyorsun," dedi annem.

"*Senin* kardeşin de bir bok değil!"

Dayım Almanya'daydı. Babam hep kötü konuşurdu onun hakkında.

Bir de eniştem vardı. Jack, halam Elinore'un kocası. Jack enişte ile Elinore halamı hiç görmemiştım, çünkü babamın onlarla arası yoktu.

"Elimdeki şu yara izini görüyor musun?" diye sordu babam. "Elinore ben çok küçükken elindeki sivri kalemi batırdığında oldu bu. Hiç kaybolmadı bu iz."

Babam insanlardan hoşlanmazdı. Benden de hoşlanmıyordu. "Çocuklar görünmeli, ama sesleri çıkmamalı," derdi bana.

Emily büyükanne'nin gelmediği bir pazar sabahıydı.

"Gidip Ben'i görmeliyiz," dedi annem, "ölüyor."

"Emily'den dünyanın parasını ödünç aldı. Kumar, kadın ve içkiye gitti paralar."

"Biliyorum," dedi annem.

"Emily öldüğünde hiç para bırakmayacak."

"Yine de gidip Ben'i görmeliyiz. Sadece iki haftası kalmış diyorlar."

"Peki, peki, gideriz."

T-Model'e binip yola çıktık. Yol uzundu, annem yolda inip çiçek aldı. Dağlara doğru gidiyorduk. Dağın eteğine vardık ve tırmanmaya başladık. Yol kavisliydi. Ben Amca tepedeki sanatoryumda kalıyordu, veremdi.

"Ben'i burda tutmak Emily'ye pahalıya patlıyordur," dedi babam.

"Leonard yardım ediyordur belki."

"Metelik yok onda. Sarhoş olup dağıttı hepsini."

"Leonard büyükbabayı seviyorum ben."

"Çocuklar görünmeli, ama sesleri çıkmamalı," dedi babam. Sonra, "Ah, o Leonard, çocuklarına sadece sarhoş olduğu zaman iyi davranır-

dı. Bizimle şakalaşıp para verirdi. Ama ertesi gün ayıldığında dünyanın en kötü adamıydı tekrar," diye devam etti.

Güzel tırmanıyordu T-Model dağ yolunu. Hava açık ve güneşliydi.

"İşte geldik," dedi babam. Arabayı sanatoryumun park yerine doğru yöneltti ve arabadan indik. Annemle babamın peşinden binaya girdim. Odasına girdiğimizde Ben Amca yatağında oturmuş pencereden dışarı bakıyordu. Biz içeri girerken başını çevirip bize baktı. Çok yakışıklı bir adamdı. İnceydi, siyah saçları, parıldayan koyu renk gözleri vardı. Parlak bir ışık saçıyordu gözleri.

"Merhaba Ben," dedi annem.

"Merhaba Katy." Sonra bana baktı. "Henry mi bu?"

"Evet."

"Oturun."

Babam ve ben oturduk.

Annem ayakta duruyordu. "Bu çiçekler için bir vazoyu mu, Ben?"

"Çok güzel çiçekler, teşekkür ederim, Katy. Hayır, odada vazoyu yok."

"Ben bir vazoyu bulayım," dedi annem.

Elinde çiçeklerle odadan çıktı.

"Sevgililerin nerde şimdi, Ben?"

"Arada sırada uğruyorlar."

"Eminim."

"Uğruyorlar."

"Katherine seni görmek istediği için burdayız."

"Biliyorum."

"Ben de istedim seni görmeyi Ben Amca. Çok güzel adamsın ben-
ce."

"Kıçım gibi güzel," dedi babam.

Annem döndü, çiçekleri bir vazoya koymuştu.

"Pencerenin yanındaki şu masaya koyayım."

"Çok güzel çiçekler, Katy."

Annem oturdu.

"Fazla kalamayacağız," dedi babam.

Ben Amca elini şiltenin altına sokup bir paket sigara çıkardı, bir tane çekti ve bir kibrit çakıp yaktı. Derin bir nefes çekip dumanı saldı.

"Sigara içmenin yasak olduğunu biliyorsun," dedi babam. "O si-

garaları nerden bulduğunu da biliyorum. Orospular getiriyorlar. Doktora söyleyeceğim, o orospuların buraya girmesine izin vermesin."

"Bi bok yiyemezsin," dedi amcam.

"Şu sigarayı ağzından çekip almak geliyor içimden!"

"İçinden doğru dürüst bir şey gelmez senin zaten," dedi amcam.

"Ben," dedi annem, "sigara içmemelisin, öldürecek seni."

"İyi bir hayatım oldu," dedi amcam.

"Hiçbir zaman iyi bir hayatın olmadı," dedi babam. "Yalan, içki, borç, orospular. Ömründe bir gün bile çalışmadın! Şimdi de ölüyorsun, 24 yaşında!"

"İyiymi," dedi amcam. Camel sigarasından derin bir nefes daha çekip dumanı üfledi.

"Çıkalım burdan," dedi babam, "bu adam delirmiş."

Babam ayağa kalktı. Sonra annem kalktı. Sonra ben.

"Güle güle, Katy," dedi amcam, "ve güle güle Henry." Hangi Henry'yi kastettiğini belirtmek için bana bakmıştı.

Babamın peşinden sanatoryumdan çıkıp park yerindeki arabamıza doğru yürüdük. Bindik, çalıştı ve kavisli dağ yolundan aşağı inmeye başladık.

"Daha uzun kalmalıydık," dedi annem.

"Tüberkülozun bulaşıcı olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu babam.

"Güzel adam bence," dedim.

"Hastalıktan," dedi babam, "öyle bir görünüm verir onlara. Tüberküloz dışında çok şey daha kapmıştı."

"Ne gibi şeyler?" diye sordum.

"Sana söyleyemem," diye yanıtladı babam. Ben ne olabileceklerini merak ederken, babam kavisli yolda direksiyon sallıyordu.

4

Başka bir pazar yine T-Model'e binip John amcamı aramaya çıkmıştık.

"Azmi yok," dedi babam. "Hangi cesaretle allahın cezası yüzünü kaldırıp insanların gözlerine bakıyor anlamıyorum."

"Tütün çiğnemesi keşke," dedi annem, "her yere tükürüyor."

"Bu ülkenin tüm insanları onun gibi olsaydı Çin istilasına uğra-

mıştık, çamaşırları *biz* yıkıyor olurduk."

"John'un hiç şansı olmadı," dedi annem. "Küçük yaşta evi terk etti. Sen lise bitirdin hiç olmazsa."

"Kolej," dedi babam.

"Nerde?" diye sordu annem.

"Indiana Üniversitesi."

"Jack sadece lise okuduğunu söylemişti."

"Sadece lise okuyan *Jack*. Bu yüzden zenginlerin bahçıvanlığını yapıyor."

"Jack eniştemi hiç görebilecek miyim?" diye sordum.

"Bakalım John amcanı bulabilecek miyiz önce," dedi babam.

"Çinliler gerçekten bu ülkeyi istila etmek istiyorlar mı?" diye sordum.

"Asırlardır pusudalar o sarı şeytanlar. Japonlar'la savaşmak zorunda kalmaları engelledi onları."

"Kim daha iyi savaşır, Çinliler mi yoksa Japonlar mı?"

"Japonlar. Sorun Çinliler'in çok fazla olmalarında. Bir Çinli'yi öldürdüğün zaman ortadan ikiye bölünüp iki Çinli olur."

"Tenleri neden sarı?"

"Su içeceklerine kendi çişlerini içerler de ondan."

"Baba, böyle konuşma çocukla!"

"Öyleyse soru sormayı kesmesini söyle."

Bir başka sıcak Los Angeles gününde yol alıyorduk. Annemin üstünde güzel bir elbise, başında şık bir şapka vardı. Annem böyle giyindiğinde dimdik oturur, boynu kasılırdı.

"Keşke yeterli paramız olsa da John ve ailesine yardımcı olabilsek," dedi annem.

"İçine işeyebilecekleri bir taslarının bile olmaması benim suçum değil," diye cevap verdi babam.

"Baba, John da senin gibi savaşa katıldı. Bir şeyleri hak ettiğine inanmıyor musun?"

"Hiç yükselemedi. Ben başçavuş oldum."

"Kardeşlerinin hepsi senin gibi olamazlar ki Henry."

"Allahın cezası bir dürtüleri yok! Topraktan geçinebileceklerini sanıyorlar!"

Bir süre daha yol aldık. John Amca ile ailesi küçük bir binada yaşıyorlardı. Çatlak kaldırımında yürüyüp eğri büğrü bir terasa çıktık ve

babam zile bastı. Zil çalmadı. Kapıyı vurdu, sert.

Uzun gibi gelen bir süreden sonra kapı aralandı. Sonra biraz daha açıldı. Anna yengem göründü. Çok inceydi, avurtları çökmüştü ve göz altılarında halkalar vardı, mor halkalar. Sesi de inceydi.

"Oh, Henry... Katherine... içeri girin, lütfen..."

Peşinden içeri girdik. Çok az eşya vardı. Bir kahvaltı masası, dört iskemle ve iki yatak. Annemle babam iskemlelere oturdular. İki kız, Katherine ve Betsy (isimlerini sonradan öğrendim) lavabonun başında durmuş neredeyse boş bir fıstık ezmesi kavanozundan fıstık ezmesi kazımakla meşguldüler.

"Öğle yemeği yiyorduk," dedi Anna yenge.

Kızlar kuru ekmek parçalarına azıcık fıstık ezmesi sürmüşlerdi. Kavanozun içine bakıp bıçakla kazıyorlardı.

"John nerde?" diye sordu babam.

Yılgın bir şekilde oturdu yengem. Çok güçsüz görünüyordu, çok solgun. Elbisesi kirliydi, saçları taranmamış, yorgun, hüzünlü.

"Onu bekliyoruz. Bir süredir görmedik."

"Nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Motosiklete atlayıp gitti."

"Tek düşündüğü motosikleti," dedi babam.

"Küçük Henry mi bu?"

"Evet."

"Sadece bakıyor. Çok sessiz."

"Böyle istiyoruz onu."

"Durgun sular derin olur."

"Bu öyle değil. Tek derin yanı kulaklarındaki delikler."

Kızlar ekmek parçalarını alıp dışarı çıktılar, eşiğe oturup yemeye başladılar. Bizimle konuşmamışlardı. Çok hoş bulmuştum onları. An-neleri gibi inceydiler ama yine de çok hoştular.

"Nasılsın Anna?" diye sordu annem.

"İyiyim."

"İyi görünmüyorsun Anna. Gıdaya ihtiyacın var sanıyorum."

"Senin oğlan niye oturmuyor? Otur Henry."

"Ayakta durmayı sever," dedi babam. "Güçlenmesini sağlar, Çin-liler'le dövüşmeye hazırlanıyor."

"Çinliler'i sevmiyor musun?" diye sordu yengem.

"Hayır," dedim.

"Durumunuz nasıl Anna?" diye sordu babam.

"Çok kötü aslında... Evsahibi kira için sıkıştırıp duruyor. Çok da çirkinleşebiliyor. Korkutuyor beni. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Polislerin John'un peşinde olduklarını duydum," dedi babam.

"Fazla bir şey yapmadı."

"Ne yaptı?"

"Sahte on sentlik bastı."

"On sentlik mi? Tanrım, nasıl bir gaye bu?"

"Aslında kötü olmak istemiyor John."

"Hiçbir şey olmak istemiyor bana sorarsan."

"Eline bir fırsat geçse bir şeyler olur."

"Kurbağanın kanatları olsaydı hoplaya hoplaya kışını eskitmezdi!"

Sessizlik oldu, öylece oturdular. Dönüp dışarı baktım. Kızlar terastan ayrılmışlar, bir yerlere gitmişlerdi.

"Gel otur Henry," dedi Anna yenge.

Kımıldamadım. "Teşekkür ederim. İyiyim böyle."

"Anna," diye sordu annem, "John'un geleceğinden emin misin?"

"Piliçlerden bıkınca döner," dedi babam.

"John çocuklarını çok sever..." dedi Anna.

"Polisler başka bir iş yüzünden peşindelermiş diye duydum."

"Ne?"

"Tecavüz."

"Tecavüz mü?"

"Evet Anna. Öyle duydum. Motosikleti ile gidiyormuş bir gün, genç bir kız otostop yapmış. Motorunun arkasına binmiş ve John yolda boş bir garaj görmüş. Garaja girip kapıyı kapamış ve kıza tecavüz etmiş."

"Nasıl öğrendin bunu?"

"Öğrenmek mi? Polisler gelip bana söylediler, nerde olduğunu sordular."

"Söyledin mi?"

"Niçin söyleycim? Hapse girip sorumluluklarından kaçsın diye mi? İstedığı bu zaten."

"Hiç böyle düşünmemiştim."

"Tecavüzü hoş gördüğümünden değil..."

"Bir erkek ne yaptığının farkında olmaz bazen."

"Ne?"

"Çocuklar bir yandan, yaşam sıkıntısı ve üzüntü bir yandan... Pek çekici değilim artık. Genç bir kız gördü, hoşuna gitti... Kız motosikle-

tine bindi, kollarını beline dolamıştır filan..."

"Ne?" diye sordu babam, "*Sana* tecavüz etseler hoşuna gider miydi?"

"Gitmezdi sanırım."

"O kızın da hoşuna gitmemiştir eminim."

Bir sinek belirdi ve masanın etrafında daireler çizmeye başladı. İzledik.

"Yiyecek hiçbir şey yok burda," dedi babam. "Bu sinek yanlış yere gelmiş."

Sinek daha cüretkâr uçmaya, giderek bize daha yakın daireler çizip vızıldamaya başladı. Daireler küçüldükçe vızıltısı artıyordu.

"Polislere John'un eve gelebileceğini söylemezsin değil mi?" diye sordu yengem babama.

"Bu kadar kolay kurtulmasına izin veremem," dedi babam.

Annem eli ile çabuk bir hareket yaptı. Elini kapattı ve masanın üstüne koydu.

"Yakaladım," dedi.

"Neyi yakaladın?" diye sordu babam.

"Sineği," dedi annem tebessüm ederek.

"Sana inanmıyorum..."

"Sineği görebiliyor musun? Sinek yok oldu."

"Uçup gitti."

"Hayır, avucumda."

"Kimse bu kadar hızlı olamaz."

"Ama avucumda."

"Palavra."

"Bana inanmıyor musun?"

"Hayır."

"Aç ağzını öyleyse."

"Peki."

Babam ağzını açtı ve annem elini ağzına dayadı. Babam birden sıçrayıp boğazını tuttu.

"AMAN TANRIM!"

Sinek ağzından çıkıp tekrar daireler çizmeye başladı.

"Bu kadar yeter," dedi babam, "eve gidiyoruz!"

Ayağa kalkıp dışarı çıktı, yürüyüp arabaya bindi ve kaskatı oturdu, tehlikeli görünüyordu.

"Birkaç kutu konserve getirdik size," dedi annem yengeme. "Para

veremediğimiz için kusura bakma ama Henry para verirse John'un içkiye veya motosikleti için benzine yatıracağını düşünüyor. Fazla bir şey değil, biraz çorba, biraz et, bezelye..."

"Oh, Katherine, teşekkür ederim, ikinize de..."

Annem kalktı ve onu izledim. Arabada iki koli konserve vardı. Babamın dimdik oturduğunu gördüm, kızgındı hâlâ.

Annem kolilerden küçük olanı bana verip büyüğünü kendi aldı ve peşinden eve yürüdüm. Kolileri masanın üstüne koyduk. Anna yenge gelip konserveleden birini eline aldı. Bezelye konserveydi, kutunun üstündeki etikette küçük ve yuvarlak yeşil bezelyeler vardı.

"Bu harika," dedi yengem.

"Anna, gitmemiz gerekiyor. Henry'nin gururu kırıldı."

Yengem kollarını anneme doladı. "Her şey o kadar kötü gitti ki. Ama bu bir rüya gibi. Hele kızlar eve bir gelsinler. Konserveledi gö-rünce delirecekler!"

Annem yengeme bir kez daha sarıldı ve ayrıldılar.

"John kötü biri değil," dedi yengem.

"Biliyorum," dedi annem. "Allahaismarladık Anna."

"Güle güle Katherine. Güle güle Henry."

Annem dönüp kapıya doğru yürüdü. Onu takip ettim. Arabaya yürüyüp bindik. Babam arabayı çalıştırdı.

Uzaklaşırken yengemin kapının önünde durup el salladığını gördüm. Babam karşılık vermedi. Ben de vermedim.

5

Babamı sevmemeye başlamıştım. Sürekli bir şeylere kızıyor, gittiğimiz her yerde insanlarla tartışıyordu. Ama pek korkutamıyordu onları; genellikle sakın bir şekilde ona bakıyorlardı ve bu onu daha da öfkeliendiriyordu. Ender olarak dışarda yediğimizde yemekleri beğenmiyor, ödemeyi reddediyordu. "Bu kremada sinek boku var! Ne biçim yer burası?"

"Kusura bakmayın efendim, ödemeyebilirsiniz. Yeter ki gidin."

"Gideceğim tabii ki! Ama geri geleceğim! Ateşe vereceğim bu al-lahın cezası yeri!"

Bir keresinde eczaneye girmiştik, annemle ben başka bir taraftayken babam tezgâhtar adama bağarmaya başlamıştı. Başka bir tezgâhtar

anneme, "Kim bu korkunç adam? Buraya her geldiğinde mesele çıkarıyor," diye sormuştu.

"O benim kocam," diye cevap vermişti annem.

Başka bir olay anımsıyorum. Babam süt dağıtıcısı olarak çalışıyor, sabahın erken saatlerinde süt dağıtmaya çıkıyordu. Bir sabah beni uyandırmıştı. "Gel, sana bir şey göstermek istiyorum." Onunla dışarı çıktım. Üstümde pijamalarım, ayağımda terliklerim vardı. Bir atın çektiği süt arabasına doğru yürüdük. At hareketsiz duruyordu. "İzle," dedi babam. Bir kesme şeker çıkarıp avucuna koydu ve atın ağzına doğru tuttu. At elinden şekeri yedi. "Şimdi sen dene..." Elime bir kesme şeker koydu. Çok iri bir attı. "Biraz daha yaklaş! Elini uzat!" Atın elimi ısıracığından korkuyordum. At başını eğdi; burun deliklerini gördüm, dudakları geri çekilmişti, sonra dilini ve dişlerini gördüm, şeker gitmişti. "İşte. Bir daha dene..." Tekrar denedim. At şekeri alıp başını salladı. "Şimdi," dedi babam, "at üstüne sıçmadan seni içeri götüreyim."

Başka çocuklarla oynamama izin yoktu. "Kötü çocuklar onlar," derdi babam, "fakir ailelerin çocukları." "Evet," diye katılırdı annem. Annemle babam zengin olmayı arzuladıklarından kendilerini öyle görüyorlardı.

Yaşıtlarımla arkadaşlık kurmaya yuvada başlamıştım. Tuhaftılar, gülüyor, konuşuyor, mutlu görünüyorlardı. Onlardan hoşlanmamıştım. Sürekli hastalanacak, kusacakmış gibi hissediyordum kendimi, hava da durgun ve beyazdı hep. Suluboya resim yapıyorduk. Bahçedeki turpların resmini yapmış, bir hafta sonra da turpları tuzlayıp yemiştik. Yuvadaki öğretmenimi seviyordum, annemden babamdan çok seviyordum onu. Problemlerden biri tuvalete gitmekti. Sürekli tuvalete gitme ihtiyacı duyuyordum, ama diğerlerinin bunu bilmesini istemediğim için tutuyordum. Çok zordu tutmak. Ve hava beyazdı, midem bulanırdı, işemek ve sıçmak isterdim ama tek kelime etmezdim. Başka biri tuvaletten döndüğünde "pissin sen, orda bir şey yaptın," diye düşünürdüm...

Küçük kızlar, kısa elbiseleri, uzun saçları ve güzel gözleri ile çok hoştular ama, belli etmemelerine rağmen onlar da orda bir şeyler yapıyorlar diye düşünürdüm.

Yuvadan en çok aklımda kalan havanın beyazlığı olmuştu...

İlkokul farklıydı, birinci sınıftan altıncı sınıfa. Çocukların bazıları on iki yaşındaydılar ve hepimiz yoksul semtlerden geliyorduk. Tuva-

lete gitmeye başlamıştım ama sadece işemek için. Bir keresinde tuvaletten çıkarken küçük çocuklardan birinin su fıskiyesinden su içtiğini gördüm. Ondan daha iri bir çocuk arkadan gelip çocuğun başını fıskiye'nin musluğuna çarpmıştı. Küçük çocuk yüzünü kaldırdığında birkaç dişi kırılmıştı, ağzından kan geliyordu. Fıskiye'ye kan bulaşmıştı. "Bundan kimseye söz edersen gerçekten okurum canına," dedi iri olan ona. Çocuk mendilini çıkarıp ağzına götürdü. Ben sınıfa döndüm, öğretmenimiz George Washington ve Forge Vadisi'ni anlatıyordu bize.

Her akşamüstü, okul çıkışında, üst sınıflardan iki çocuk arasında dövüş olurdu mutlaka. Öğretmenlerin hiç uğramadığı arka taraftaki tel örgülerin orda. Ve dövüş hiçbir zaman adil değildi; iri çocuklardan biri kendinden daha ufak çocuklardan birini yumruklaya yumruklaya tel örgülere dayardı. Daha ufak olan karşılık vermeye çalışırdı ama faydasızdı. Kısa bir süre sonra yüzü ve gömleği kana bulanırdı. Daha ufak olan sesini çıkarmadan, merhamet dilenmeden yerdı dayağı. Nihayet iri olan geri çekilir ve dövüş biterdi. Diğer çocuklar kazananla beraber eve yürürlerdi. Ben dersler ve dövüş boyunca bokumu tuttuktan sonra tek başıma eve dönerdim. Genellikle eve vardığımda rahatlama ihtiyacım geçmiş olurdu. Canımı sıkardı bu.

6

Okulda hiç arkadaşım yoktu, arkadaş istemiyordum. Yalnız, daha iyi hissediyordum kendimi. Bir sıraya oturup diğerlerinin oyun oynayışlarını izlerdim, çok aptal buluyordum onları. Bir gün öğle tatilinde yeni çocuklardan biri geldi yanıma. Diz altları büzgülü bir pantolon giymişti, şaşıydı ve ayak parmakları çarpıktı. Hoşlanmamıştım ondan, iyi görünmüyordu. Yanıma oturdu.

"Merhaba, benim adım David."

Cevap vermedim.

İçinde öğle yemeği bulunan torbasını açtı. "Fıstık ezmeli sandöviçim var," dedi. "Senin neyin var?"

"Fıstık ezmeli sandöviç."

"Bir de muzum var. Biraz da cips. Cips ister misin?"

Aldım biraz. Bol cipsi vardı. İnce, nar gibi kızarmış ve tuzlu. Gü-

neş ışınları içlerinden geçip gidiyordu. Güzeldiler.

"Biraz daha alabilir miyim?"

"Olur."

Biraz daha aldım. Fıstık ezmeli sandöviçine reçel de sürülmüştü. Parmaklarına bulaşmıştı reçel. Farkında değildi.

"Nerde oturuyorsun?" diye sordu.

"Virginia Caddesi."

"Ben Pickford'da oturuyorum. Okul çıkışı eve beraber yürüyebiliriz. Biraz daha cips al. Senin öğretmenin kim?"

"Bayan Colombine."

"Benimki Bayan Reed. Çıkışta görüşürüz. Eve birlikte yürüelim."

Neden giyiyordu o büzgülü pantolonu? Neydi istediği? Hoşlanmamıştım ondan. Biraz daha cips aldım.

O akşamüstü okul çıkışında buldu beni ve benle yürümeye başladı. "Sen bana adını söylemedin," dedi.

"Henry," dedim.

Yürürken beşinci sınıftan bir grup çocuğun bizi izlediklerini fark ettim. Önce yarım blok geriden izliyorlardı, sonra birkaç metre arkamızdaydılar.

"Ne istiyorlar?" diye sordum David'e.

Cevap vermedi, yürümeyi sürdürdü.

"Hey, g.tü boklu!" diye seslendi biri, "annen bokunu pantolonuna mı yapıyor?"

"Güvercin parmaklı, ho-ho, güvercin parmaklı!"

"Ölmeye hazırlan, şaşı!"

Sonra bir daire oluşturdular etrafımızda.

"Arkadaşın kim? Senin kıcını mı yalar?"

Biri David'i yakasından kavramıştı. Yere fırlattı. David ayağa kalktı. Çocuklardan biri arkasına geçip çömleğe yattı. Öbür çocuk David'i itti ve David arkasında çömelmiş çocuğun üstünden yuvarlanıp sırt üstü yere düştü. Bir başka çocuk onu çevirip yüzünü çimlere sürüttü. Sonra çekildiler. David ayağa kalktı tekrar. Sesi çıkmamıştı ama yüzünden yaşlar akıyordu. İçlerinden en iri olan yanına gitti. "Seni okulda istemiyoruz, ödle. Okulumuzdan defol!" David'in midesine bir yumruk indirdi. David öne doğru eğilirken çocuk dizini kaldırıp yüzüne indirdi. David düştü. Burnu kanıyordu.

Sonra benim etrafımı sardılar. "Şimdi sıra sende!" Etrafımda dön-

meye başladılar. Onlarla beraber ben de dönmeye başladım. Birileri sürekli arkamda kalıyordu. Bok doluydum ve dövüşmek zorundaydım. Korkuyordum ama sakindim de aynı zamanda. Onlar döndükçe ben de dönmeyi sürdürdüm. Bu şekilde dönüp duruyorduk. Bana bir şeyler bağırıyorlardı ama ne dediklerini duymuyordum. Sonunda geri çekilip uzaklaştılar. David beni bekliyordu. Kaldırımından Pickford So-kağı'ndaki evine doğru yürümeye başladık.

Evlerinin önüne gelmiştik.

"İçeri girmem gerek. Allahısmarladık."

"Güle güle David."

İçeri girdi ve annesinin sesini duydum. "*David!* Şu pantolonunun, gömleğinin haline bak! Yırtık ve çim lekesi dolu! Her gün yapıyorsun bunu! Söyle bana, neden yapıyorsun bunu?"

David cevap vermedi.

"Sana bir soru sordum. Elbiselerini neden bu hale sokuyorsun?"

"Elimde değil anne..."

"*Elinde* mi değil? Seni aptal çocuk!"

Annesinin David'i dövdüğünü duydum. David ağlamaya başladı ve annesi daha çok dövdü onu. Ön bahçede durmuş dinliyordum. Bir süre sonra dayak kesildi. David'in hıçkırıklarını duyabiliyordum. Sonra o da kesildi.

"Şimdi, kemanını çalışmanı istiyorum," dedi annesi.

Ön bahçeye oturup bekledim. Sonra kemanın sesi geldi. Çok hü-zünlü bir kemandı. David'in çalışı hoşuma gitmemiştir. Bir süre oturup dinledim ama düzelmedi çalışı. Bokum sertleşmişti. Sıçmak istemi-yordum artık. Akşamüstü güneşi gözlerimi rahatsız ediyordu. Kusmak istiyordum. Kalkıp eve yürüdüm.

7

Sürekli dövüş vardı. Öğretmenlerin hiçbir şeyden haberleri olmuyordu. Ve yağmur yağdığında birilerinin başı belaya giriyordu mutlaka. Okula şemsiye getiren veya herhangi bir yerde şemsiye ile görülen çocuk hemen hedef seçiliyordu. Çoğumuzun ailesi bize şemsiye, hatta yağmurluk bile alamayacak kadar yoksuldu. Aldıklarında da onları çalı-lara saklıyorduk. Şemsiye taşıyan veya yağmurluk giyen birine he-men muhallebi çocuğu damgası vuruluyordu. Okul çıkışında dayak yi-

yorlardı. Hava biraz bulutlu olsa David'in annesi şemsiyeyi eline veriyordu.

İki teneffüsümüz vardı. Birinci sınıf öğrencileri kendi beyzbol sahalarında toplanır ve takımlar kurulurdu. David ile ben beraber dururduk. Hep aynı şey olurdu. Ben sondan bir önce seçilirdim, David ise sonuncu. Bu yüzden farklı takımlarda oynardık hep. David benden daha kötü oyuncuydu. Şaşı gözleri ile topu bile göremezdi. Benim çok çalışmaya ihtiyacım vardı. Mahallemdeki çocuklarla hiç oynamazdım. Topu yakalamayı ve topa vurmayı bilmiyordum. Ama istiyordum, hoşuma gidiyordu. David toptan korkuyordu, ben korkmuyordum. Kolumu iyi sallıyordum, herkesten daha güçlü sallıyordum kolumu ama topu ıskalıyordum her seferinde. Üç hakkımda da çuvallayıp oyun dışı kalıyordum. Bir keresinde vuruş yapmayı başardım ama top dışarı çıkmıştı. İyi bir duyguydü topa vurmak. Bir başka sefer kısa bir vuruş yapıp bir kale ilerlemeyi başardım. İlk kaleye geldiğimde ordaki karşı takım oyuncusu, "Buraya ancak böyle gelebilirsin," dedi. Durup baktım ona. Ciklet çiğniyordu ve burun deliklerinden uzun siyah kıllar çıkmıştı. Saçında kalın bir vazelin tabakası vardı. Yüzünde de hiç ek-silmeyen bir sırıtış.

"Ne bakıyorsun?" dedi bana.

Ne diyeceğimi bilemedim. Konuşmaya alışık değildim.

"Çocuklar senin kaçık olduğunu söylüyorlar," dedi, "ama beni korkutmuyorsun. Okul çıkışında bekleyeceğim seni bir gün."

Ona bakıp duruyordum. Korkunç bir yüzü vardı. Sonra karşı takımın atıcısı bir an gevşedi ve ben ikinci kaleye bir depar attım. Deli gibi koşup kayarak ikinci kaleye varmaya çalıştım. Top geç kalmıştı, beni çıkaramamışlardı.

"**Dışardasın!**" diye bağırdı hakemlik yapan çocuk. Ayağa kalktım, kulaklarıma inanamıyordum.

"**DİŞARDASIN!**" dedim sana," diye bağırdı hakem.

O anda beni kabul etmediklerini anladım. David ve beni kabul etmiyorlardı. Diğerleri beni "dışarda" istiyorlardı çünkü "dışarda" olmam gerekiyordu. David'in arkadaşı olduğumu biliyorlardı. David yüzünden istemiyorlardı beni. Sahadan uzaklaşırken, David'in, ayağında büzgülü pantolonu ile üçüncü kalede durduğunu gördüm. Mavi-sarı çorapları bileklerine düşmüştü. Neden beni seçmişti. Lanetlenmişim. O gün okul çıkışında süratle uzaklaşıp tek başıma yürüdüm eve, David'siz. Çocuklardan veya annesinden gene dayak yediğini görmek is-

temiyordum. Hüzünlü kemanını da dinlemek istemiyordum. Ama ertesini gün öğle tatilinde gelip yanıma oturduğunda cipsinden aldım.

Beklediğim gün geldi. Uzun boyluydum ve vuruş yerinde kendimi güçlü hissediyordum. Onların olmamı arzuladıkları kadar kötü olduğuma inanamıyordum. Sopayı deli gibi ama güçlü sallıyordum. Belki de dedikleri gibi "kaçık"tım biraz. Ama içimde gerçek bir şeyler olduğuna dair bir duygu besliyordum. Sertleşmiş boktu içimdeki belki, ama onlarda o da yoktu. Vuruşa hazırlanıyordum. "Hey, **ISKACILAR KRALI** vuracak! **BAY YELDEĞİRMENİ!**" Top geldi. Sopayı salladım ve topu yakaladığımı hissettim, uzun zamandır yakalamak istediğim gibi. Top yükselmeye başladı, iyice **YÜKSELDİ**, sol tarafa doğru. Sol taraftaki kalecinin başının **ÇOK** üstündeydi. Kaleci Don Brubaker durup başının üstünden uçan topu izledi. Hiç aşağı inmeyecekmiş gibi görünüyordu. Sonra Brubaker topun arkasından koşmaya başladı. Beni çıkarmak istiyordu. Asla yapamazdı. Top yere düştü ve beşinci sınıfın oynadığı beyzbol sahasının içine yuvarlandı. Yavaş hareketlerle birinci kaleye koştum, ayağımı bastım, birinci kaledeki çocuğa bir bakış atıp yavaşça ikinci kaleye koştum, dokundum, David'in bulunduğu üçüncü kaleye koştum, onu görmezliğe gelip üçüncü kaleye de bastım ve vuruş yerine döndüm. Sayı tamamlanmıştı. Böylesi görülmemişti. Bir birinci sınıf öğrencisinin bütün kaleleri dolaşacak denli güçlü bir vuruş yaptığı görülmemişti! Vuruş yerine vardığımda Irving Bone'un, takım kaptanı Stanley Greenberg'e, "onu sınıf takımına alalım," dediğini duydum. (Sınıf takımı başka okullarla maçlar yapıyordu.)

"Hayır," dedi Stanley Greenberg.

Stanley haklıydı. Bir kez daha öyle bir vuruş yapamadım. Genellikle dışarda buluyordum kendimi. Ama o vuruşu hiç unutmadılar ve benden nefret etmeyi sürdürmelerine rağmen nefretin daha iyi bir türüydü bu, benden *neden* nefret ettiklerinden emin değildiler sanki.

Amerikan futbolu mevsimi daha da kötüydü. Dokunmanın yeterli olduğu, birbirimizi yere indirmemiz gerekmeyen bir futbol oynatıyorlardı bize. Topu yakalayamıyor veya atamıyordum ama bir defasında oyuna kapıldım. Koşucu yanımdan geçerken yakasından yakalayıp yere fırlattım. Kalkmaya yeltendiğinde tekmeledim. Ondan hoşlanmı-

yordum. Saçları vazelinli, burun delikleri kıllı birinci kaleciydi o. Stanley Greenberg yanıma geldi. Hepimizden daha iriydi. İstese öldürebilirdi beni. Liderimizdi. Onun dediği olurdu. "Kuralları bilmiyorsun, sana futbol yok artık," dedi.

Voleybola transfer edildim. David ve diğerleri ile voleybol oynadım. Çok tatsızdı. Bağırıp, çağırıp, heyecanlanıyorlardı. Oysa *diğerleri* futbol oynuyorlardı. Ben futbol oynamak istiyordum. Biraz pratik yapmalıydım sadece. Voleybol utanç vericiydi. Kızlar voleybol oynardı. Bir süre sonra oyunu bıraktım. Sahanın ortasında, kimsenin oynamadığı bir yerde tek başıma durdum. Hiçbir şey oynamayan tek çocuk bendim. Her gün orda durup iki teneffüsün geçmesini bekliyordum.

Bir gün orda dururken bela beni buldu yine. Arkamdan uçarak gelen bir futbol topu başıma isabet edip beni yere sermişti. Başım dönüyordu. Etrafıma toplanmışlar, gülerек alay ediyorlardı. "Hey, bakın, Henry bayıldı! Bir kadın gibi düşüp bayıldı! Henry'ye bakın!"

Ayağa kalkarken güneş dönüp duruyordu. Sonra kımıldamadı. Gökyüzü iyice yakınlaşıp dümdüz oldu. Bir kafeste olmak gibi bir şeydi. Etrafımda duruyorlardı, yüzler, burunlar, ağızlar ve gözler. Benimle alay ettikleri için içlerinden birinin topu bilerek attığını düşündüm. Adil değildi.

"Kim attı o topu?" diye sordum.

"Topu kimin attığını mı bilmek istiyorsun?"

"Evet."

"Öğrenince ne yapacaksın?"

Cevap vermedim.

"Billy Sherril attı," dedi biri.

Billy toparlak, şişman bir çocuktı. Çoğundan daha iyiydi aslında ama yine de onlardan biriydi. Billy'ye doğru yürümeye başladım. Orda öylece duruyordu. İyice yaklaştığımda bir yumruk attı bana. Hiçbir şey hissetmedim neredeyse. Sol kulağının arkasına bir tane çaktım. Kulağını tutarken bir tane de midesine indirdim. Yere düştü. Yerde kaldı. "Kalk ve dövüş onunla Billy," dedi Stanley Greenberg. Stanley, Billy'yi yerden kaldırıp bana doğru itti. Billy'nin ağzına bir yumruk attım ve iki eliyle ağzını tuttu.

"Peki," dedi Stanley, "onun yerini ben alıyorum!"

Çocuklar sevinç naraları attılar. Koşmaya karar verdim. Ama o anda bir öğretmen yanaştı. "Neler oluyor burda?" Bay Hall'du gelen.

"Henry, Billy'ye sataştı," dedi Stanley Greenberg.

"Doğru mu bu çocuklar?" diye sordu Bay Hall.

"Evet," dedi hepsi.

Bay Hall kulağımdan tuttuğu gibi müdürün odasına götürdü beni. Boş bir çalışma masasının karşısındaki iskemleye iterek oturttu ve müdürün kapısını çaldı. Bir süre içerde kaldı. Sonra dışarı çıktı ve bana bakmadan gitti. On dakika kadar bekledim, müdür odasından çıkıp masaya oturdu. Çok saygın görünümlü biriydi müdürümüz. Tam bir beyefendi. Saçları beyazdı ve mavi papyon takmıştı. Bay Knox'du adı. Bay Knox ellerini kavuşturdu ve bir süre konuşmadan bana baktı. Böyle yaptığında beyefendiliğinden pek emin olamadım. Beni küçümsemek, diğerleri gibi davranmak istiyordu.

"Evet," dedi nihayet, "ne oldu, anlat."

"Hiçbir şey olmadı."

"O çocuğun, Billy Sherril'in canını yaktın. Ailesi bunun nedenini bilmek isteyecektir."

Cevap vermedim.

"Hoşuna gitmeyen durumlarda kendi bildiğin gibi davranabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır."

"Neden bu şekilde davrandın öyleyse?"

Cevap vermedim.

"Diğerlerinden üstün olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır."

Bay Knox oturmayı sürdürüyordu. Uzun bir mektup açacağı vardı elinde ve onu masanın yeşil çuha örtüsünde bir ileri bir geri oynatıyordu. Ayrıca bir şişe mürekkep ve içine dört kalem konmuş bir kalemlik duruyordu masanın üstünde. Beni dövüp dövmeyeceğini merak ediyordum.

"Neden bu şekilde davrandın öyleyse?"

Cevap vermedim. Bay Knox mektup açacağını ileri geri oynatıp duruyordu. Telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdı.

"Alo? Bayan Kirby? Ne yaptı? Ne? Bakın, meşgulüm şu an, disiplini sağlayamıyor musunuz? Peki. Bu iş bitince ararım onu..."

Telefonu kapattı. Yumuşak beyaz saçlarını eliyle geriye tarayıp bana baktı.

"Neden bela oluyorsun başıma?"

Cevap vermedim.

"Sert biri olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Cevap yok.

"Sert çocuk, demek?"

Bay Knox'un masasının etrafında bir sinek dönüyordu. Yeşil mürekkep şişesinin üstünde uçtu bir süre. Sonra şişenin siyah kapağının üstüne konup kanatlarını birbirine sürttü.

"Peki, evlat, sen sertsin, ben de öyle. El sıkışalım mı buna?"

Kendimi o kadar sert bulmuyordum, elimi uzatmadım.

"Hadi, uzat elini."

Elimi uzattım. Elimi kavrayıp sallamaya başladı. Sonra sallamayı kesip bana baktı. Papyonunun mavisinden daha açık bir maviydi gözleri. Gözleri neredeyse harikuladeydiler. Bana bakıp elimi tutmayı sürdürdü. Giderek sıkıyordu elimi.

"Sert biri olduğun için seni kutlamak isterim."

Giderek sıkıyordu elimi.

"Ben sert biri miyim sence?"

Cevap vermedim.

Elimin kemiklerini çatırdatmaya başladı. Her parmak kemiğimin yanındaki parmağa bıçak gibi battığını hissediyordum. Gözlerimin önünde kırmızı flaşlar patlıyordu.

"Ben sert biri miyim sence?" diye sordu.

"Öldüreceğim seni," dedim.

"Ne yapacaksın?"

Bay Knox biraz daha sıkı elimi. Mengene gibiydi eli. Yüzündeki her gözenegi görebiliyordum.

"Sert erkekler bağırılmaz değil mi?"

Yüzüne bakamıyordum artık. Yüzümü masaya yasladım.

"Ben sert biri miyim sence?" diye sordu Bay Knox.

Biraz daha sıkı elimi. Bağırarak zorunda kaldım, ama sınıftakilerin beni duymamaları için mümkün olduğunca sessiz bağırıyordum.

"Şimdi söyle, ben sert biri miyim?"

Bekledim. Söylemek istemiyordum. Sonra, "evet," dedim.

Bay Knox elimi bıraktı. Elime bakmaya korkuyordum. Yan tarafımda sallandırdım. Sineğin gitmiş olduğu dikkatimi çekti, sinek olmak o kadar da kötü olmasa gerek diye düşündüm. Bay Knox bir kâğıt parçasına bir şeyler yazıyordu.

"Evet Henry. Ailene küçük bir not yazıyorum ve bunu onlara vermeni istiyorum. Vereceksin bunu onlara değil mi?"

"Evet."

Notu katlayıp bir zarfa koydu ve bana verdi. Zarf yapıştırılmıştı, açmak için en ufak bir istek duymadım.

8

Zarfı eve götürüp annemin eline tutuşturdum ve yatak odasına gittim. Yatak odama. Yatak odamın en iyi yanı yatağımdı. Saatlerce yatakta yatmaya bayılır, bazen gündüzleri de yorganı çeneme kadar çekip yattım. Güzeldi yatağın içi, hiçbir şey olmazdı orda, insan yok, hiçbir şey yok. Annem birkaç kez gündüz yatarken yakalamıştı beni.

"Henry, kalk! Bir çocuğun bütün günü yatakta geçirmesi doğru değil! Hadi kalk! Bir şeyler yap!"

Ama yoktu yapacak bir şey.

O gün yatağa girmedim. Annem müdürün notunu okuyordu. Bir süre sonra hıçkırıklarını duydum, ağlıyordu. Sonra inlemeler geldi. "Ah, tanrım! Utandırdın bizi! Küçük düşürdün! Ya komşular duyarsa? Ne düşünecekler?"

Komşularla bir kez bile konuşmamışlardı.

Kapı açıldı, annem hışım ile girdi odaya: "Böyle bir şeyi nasıl yapabildin annene?"

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Suçluluk duydum.

"Baban eve gelince görürsün gününü!"

Odanın kapısını çarparak çıktı ve ben oturup bekledim. Kendimi suçlu hissediyordum bir şekilde...

Babamın geldiğini duydum. Kapıyı mutlaka çarpar, gürültü yapar, yüksek sesle konuşurdu. Gelmişti. Birkaç dakika sonra yatak odamın kapısı açıldı. Yaklaşık bir doksan boyunda, iri bir adamdı babam. Her şey yok oldu, oturduğum iskemle, duvar kâğıdı, duvarlar, tüm düşüncelerim. Güneşi örten karanlıktı o, içindeki hiddet her şeyin tamamen yok olmasına neden oluyordu. Kulak, burun ve ağızdan ibaretti, yüzüne bakamıyordum, hiddetten kızarmıştı yüzü.

"Peki, Henry. Banyoya."

Banyoya girdim ve arkamdan kapıyı kapattı. Duvarlar beyazdı. Bir banyo aynası ve çerçevesi kararmış bir pencere vardı banyoda. Babam uzanıp bir çengele asılı duran ustura kayışını aldı. İlerde birçok kez tekrarlanacak dayaklarımın ilkinin yemek üzereydim. Ve her seferinde dayığı nedensiz yediğimi düşünecektim.

"Peki, indir pantolonunu."

Pantolonumu indirdim.

"Şortunu indir."

İndirdim.

Ve vurdu, kayışla. İlk darbeye fazla acı hissetmedim ama sarsılmıştım. İkincisi daha çok yakmıştı canımı. Her darbeye biraz daha fazla yanıyordu canım. Önceleri duvarların, tuvaletin ve küvetin bilincindeydim. Daha sonra hiçbir şey göremez oldum. Kayışı indirirken bir yandan da azarlıyordu beni, ama sözlerini anlayamıyordum. Güllerini düşündüm, bahçede nasıl gül yetiştirdiğini. Garajda duran arabasını düşündüm. Bağırmanmaya çalıştım. Bağırırsam dururdu belki, ama bunu ve bağırmanımı istediğini bilmek engelliyordu bağırmanımı. Sessiz kalırken yaşlar akıyordu gözlerimden. Bir süre sonra bir girdaba dönüştü her şey, karmakarışık oldu. Orda sonsuza dek kalma olasılığının dışında hiçbir şey kalmamıştı. Nihayet, aniden harekete geçen bir şey gibi hıçkırmaya başladım, yüzümden akan tuzlu sıvıyı yutarak. Babam durdu.

Orda değildi artık. Küçük pencerenin ve aynanın bilincine vardım tekrar. Çengelden uzun, kahverengi ve kıvrılmış ustura kayışı sarkıyordu. Eğilip pantolonumu ve şortumu yukarı çekemediğim için, elbiseslerim ayaklarıma dolanarak tuhaf bir şekilde kapıya yürüdüm. Banyonun kapısını açtım, annem holde duruyordu.

"Doğru değildi yaptığı," dedim anneme, "neden bana yardım etmedin?"

"Baba her zaman haklıdır," dedi.

Sonra uzaklaştı. Pantolonumu ayaklarımda sürüyerek yatak odama yürüyüp, yatağın kenarına oturdum. Şilte canımı yakıyordu. Tel kapıdan dışarı bakınca babamın güllerinin büyümekte olduklarını fark ettim. Sarı, kırmızı, beyaz güller, iri ve dolgun. Güneş alçalmış ama henüz batmamıştı, günün son ışığı pencereden içeri sızıyordu. Güneşin bile babama ait olduğunu, onun evinin üstüne parladığı için benim güneşe hakkım olmadığını hissediyordum. Güllerinden farksızdım, ona ait olan bir şeydim.

9

Beni akşam yemeğine çağırdıklarında pantolonumu çekip, pazarları hariç yemek yediğimiz küçük kahvaltı masasına yürüyebilecek durumdaydım. İskemlenin üstüne iki yastık konmuştu. Yastıkların üstü-

ne oturdum ama kıçım hâlâ yanıyordu. Babam her yemekte yaptığı gibi işinden söz ediyordu.

"Sullivan'a üç dağıtım güzergâhını ikiye indirirse her vardiyadan bir işçi tasarruf edeceğini söyledim. Kimsenin doğru dürüst çalıştığı yok allahın cezası yerde..."

"Seni dinlerlerse iyi ederler Baba," dedi annem.

"Lütfen," dedim, "lütfen bağışlayın beni, canım yemek istemiyor..."

"Yiyeceksin YEMEĞİNİ!" dedi babam. "Annen pişirdi bu yemeği."

"Evet," dedi annem, "havuç, bezelye, rosto."

"Ve püre," dedi babam.

"Aç değilim."

"Tabağındaki her havuç ve bezelye tanesini yiyeceksin!" dedi babam.

Yemeye başladım. Korkunçtu. Onları yiyordum sanki, inandıkları şeyi, oldukları şeyi. Çiğnemiyordum, yutuyordum kurtulmak için. Bu arada babam yemeğin ne kadar lezzetli olduğunu söyleyip duruyordu. Dünyanın birçok yerinde, hatta Amerika'da bile aç insanlar varken böyle bir yemek yiyebildiğimiz için ne kadar şanslıydık.

"Tatlı ne var Anne?" diye sordu babam.

Yüzü korkunçtu, yağlıydı, zevkten ıslak dudakları öne doğru çıkmıştı. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu, beni hiç dövmemiş gibi. Yatak odama döndüğümde bu insanların benim gerçek ailem olmadıklarını, beni evlat edindiklerini ve artık benden memnun olmadıklarını düşündüm.

10

Lila Jane komşu evde yaşayan, benle yaşıt bir kızdı. Mahallenin çocukları ile oynamama hâlâ izin yoktu ama yatak odamda oturmak sıkıcı oluyordu genellikle. Dışarı çıkıp arka bahçede dolanır, etraftaki şeylere bakardım. Böceklerle daha çok. Veya çimlere oturup hayal kurardım. Kurduğum hayallerden biri istediğinde her vuruşunu sayıya çeviren ünlü bir beyzbolcu olduğumdu. Ama arada sırada karşı takımın oyuncularını şaşırtmak için ıskalardım topu. Canım isteyince sayı yapıyordum. Bir mevsim, temmuza girerken sadece 0,139'luk bir ortalamam vardı ve bir tek sayı vuruşu yapmıştım. HENRY CHINASKI BİTTİ diye yazıyordu gazeteler. Sonra vurmaya başlamıştım. Hem de ne

vuruşlar! Bir keresinde arka arkaya 16 sayı vuruşu yaptırdım kendime. Bir başka sefer tek bir oyunda 24 sayı vuruşu yaptım. Mevsim sonunda 0,523 olmuştu ortalamam.

Lila Jane okulda gördüğüm en güzel kızlardan biriydi. Okulun en hoş kızlarından biriydi ve kapı komşumdu. Bir gün arka bahçedeyken gelip tel örgülere yaslandı ve bana baktı.

"Başka çocuklarla oynamıyorsun sen, değil mi?"

Baktım ona. Kızıl-kahverengi uzun saçları, koyu kahverengi gözleri vardı.

"Hayır," dedim. "Oynamıyorum."

"Neden?"

"Okulda yeterince görüyorum onları."

"Benim adım Lila Jane," dedi.

"Benimki Henry."

Bana bakmayı sürdürüyordu. Ben de çimlere oturmuş ona bakıyordum. Sonra "Külotumu görmek ister misin?" diye sordu.

"Tabii," dedim.

Elbisesini kaldırdı. Külotu pembe ve temizdi. Güzel görünüyordu. Elbisesini indirmedi, kışını görebilmem için arkasını döndü. Güzeldi kış. Sonra indirdi elbisesini. "Allahaismarladık," dedi ve uzaklaştı.

"Güle güle," dedim.

Her akşamüstü tekrarlanıyordu bu. "Külotumu görmek ister misin?"

"Tabii."

Külotu hemen hemen her gün bir başka renkti ve her seferinde biraz daha güzel görünüyordu.

Bir akşamüstü Lila bana külotunu gösterdikten sonra, "Gel yürüyüşe çıkalım," dedim.

"Olur," dedi.

Ön tarafta buluştuktan sonra yürümeye başladık. Gerçekten çok güzel bir kızdı. Boş bir arsanın önüne gelene dek konuşmadan yürüdük. Otlar uzun ve yeşildi.

"Arsaya girelim," dedim.

"Olur," dedi Lila Jane.

Uzun otların arasında yürümeye başladık.

"Külotunu bir daha göster bana."

Elbisesini kaldırdı. Mavi külot.

"Şuraya uzanalım," dedim.

Otlara uzandık. Onu saçlarından kavrayıp öptüm. Sonra elbisesini kaldırıp külotuna baktım. Elimi kışına koyup tekrar öptüm onu. Kışını mıncıklayıp sürekli öpüyordum. Uzun bir süre devam etti bu. "Hadi yapalım," dedim sonra. Ne yapılması gerektiğinden pek emin değildim ama yapılacak bir şeyler daha olmalıydı.

"Hayır, yapamam," dedi.

"Neden?"

"O adamlar görür."

"Hangi adamlar?"

"Orda!" diye işaret etti.

Otların arasından baktım. Yarım blok kadar ötede birkaç kişi yol onarımı yapıyordu.

"Onlar bizi göremez!"

"Görürler!"

Ayağa kalktım. "Allah kahretsin!" dedim ve arsadan çıkıp eve döndüm.

Lila Jane'i bir süre akşamüstleri görmedim. Önemi yoktu. Amerikan futbolu mevsimiydi ve ben -hayallerimde- büyük bir oyun kurucuydum. Topu kolumla 80 metre ileri fırlatıyor, 70 metre şutluyordum. Ama ender şut atıyorduk, topu ben taşıdığımda gerek kalmıyordu. İri oyunculara karşı koşarken müthiştim. Dağıtıyordum onları. Beş-altı kişi zor indiriyordu beni yere. Bazen, beyzbolda olduğu gibi, onlara acıyıp 10 metre kadar koştuktan sonra beni indirmelerine izin veriyordum. Bazen kötü sakatlanıyor, saha dışına taşınıyordum. Benim yokluğumda takımım yenik duruma düşüyordu, 40-17 gibi. Maçın bitimine 3-4 dakika kala sakatlanmama bozulmuş bir şekilde oyuna giriyordum tekrar. Topu ne zaman elime geçirsem sayıya koşuyordum. O ne tezahürattı! Müdafaada da bütün indirici hareketleri ben yapıyor, karşı takımın toplarını kesiyordum. Her yerdeydim. Chinaski, Canavar! Maçın bitiş düdüğü çalmak üzereyken kendi ceza sahasımızda topu kaptım. İleri koşup sağa sola aldatici deparlar atıyor, beni durdurmaya çalışırken yere düşen müdafa oyuncuları'nın üstlerinden athıyordum. Kendi takımımda bana yardım eden yoktu. Benim takımım hanım evlatlarından oluşmuştu. Nihayet beni indirmek için üst-

me çullanan beş adamı da beraberimde sürükleyerek sayı çizgisini geçtim ve maçı kazanmamızı sağlayan sayıyı yaptım.

Bir akşamüstü, arka kapıdan arka bahçeye giren iri biri ile karşı karşıya buldum kendimi. Karşıma dikilmiş bana bakıyordu. Benden bir yaş kadar daha büyüktü ve benim ilkokulumdan değildi. "Ben Marmount İlkokulu'ndanım," dedi.

"Burdan gitsen iyi edersin," dedim ona. "Babam birazdan burda olur."

"Öyle mi?" diye sordu.

Ayağa kalktım. "Ne işin var burda?"

"Siz, Delsey İlkokulu öğrencilerinin kabadayı geçindiklerini duy-dum."

"Okullar arası maçları kazanıyoruz hep."

"Hile yapıyorsunuz da ondan. Sahtekârlardan hoşlanmayız biz Marmount'lular."

Eski bir mavi gömlek vardı üstünde, üst düğmeleri iliklenmemiştii. Sol bileğine deri bir bileklik takmıştı.

"Kabadayı mısın?" diye sordu.

"Hayır."

"Garajınızda neler var? Garajınızdan bir şey almayı düşünüyö-rum."

"Ordan uzak dur."

Garajın kapıları açıldı, içeri girdi. Fazla bir şey yoktu orda. Hava-sı inmiş bir deniz topu gördü, eğilip aldı.

"Galiba bunu alacağım."

"Bırak onu."

"Yutturacağım bunu sana!" deyip topu kafama fırlattı. Eğildim ve top üstümden geçti. Garajdan çıkıp üstüme yürüdü. Geri çekildim.

Peşimden geldi. "Sahtekârlar asla başarılı olamazlar!" dedi. Yum-ruğunu salladı. Eğildim. Kolunun rüzgârını hissettim. Gözlerimi kapa-tıp saldırdım ve yumruklamaya başladım. Arada sırada isabet ettiri-yordum. Yumruk yediğimi de hissediyordum ama canım acımıyordu. Korku hissediyordum daha çok. Yumruklamaya devam etmekten baş-ka yapabileceğim bir şey yoktu. Sonra bir ses duydum. "Kesin!" Lila Jane bağırmişti. Benim arka bahçemdeydi. İkimiz de dövüşmeyi kes-tik. Eski bir konserve kutusunu alıp üstümüze fırlattı. Marmount'lu ço-

cuğun alnına isabet edip yere düştü. Çocuk bir an öylece durdu sonra koşarak uzaklaştı, ağlayıp bağıırıyordu. Koşarak arka kapıdan çıktı ve kayboldu. Küçük bir konserve kutusu. Şaşırmıştım, onun gibi iri biri bu şekilde ağlıyordu. Delsey'de bir ilkemiz vardı. Asla sesimizi çıkarmazdık. Muhallebi çocukları bile ses etmeden yerlerdi dayaklarını. Bu Marmount'lularda iş yoktu.

"Bana yardım etmen gerekmezdi," dedim Lila Jane'e.

"Sana vuruyordu!"

"Canım yanmadı."

Lila Jane koşarak arka kapıdan çıktı, kendi bahçesine girip eve kaçtı. Lila Jane hâlâ benden hoşlanıyor, diye düşündüm.

11

İkinci ve üçüncü sınıfta da beyzbol oynama olanağı bulamamıştım, ama bir şekilde oyuncu olarak gelişmekte olduğumu hissediyordum. Elime tekrar bir beyzbol sopası aldığımda topu binanın üstünden aşıracağımı biliyordum. Bir gün ortalıkta dolanırken öğretmenlerden biri geldi yanıma.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Hiçbir şey."

"Beden eğitimindeyiz. Katılmak zorundasın. Özürlü müsün?"

"Ne?"

"Herhangi bir rahatsızlığın var mı?"

"Bilmem."

"Gel benimle."

Bir grubun yanına gitti. Ayaktopu oynuyorlardı. Ayaktopu beyzbol gibiydi ama futbol topuyla oynanıyordu. Atıcı topu vurucuya doğru yuvarlıyor ve vurucu topu şutluyordu. Karşı takımın oyuncularından biri topu yere düşmeden tutarsa dışardaydın. Orta sahaya doğru yuvarlanır veya havaya dikilirse alabildiğince kale alıyordun.

"Adın ne senin?" diye sordu öğretmen.

"Henry."

Gruba yanaştı. "Dinleyin," dedi, "Henry 1. kalede oynayacak."

Benim sınıfımdandılar. Hepsi beni tanıyordu. 1. kale en zor mev-kilerden biriydi. Birinci kaleye geçtim. Bana karşı cepheleneceklerini biliyordum. Atıcı topu son derece yavaş yuvarladı vurucuya ve vurucu

topa çaktı. Sert bir şut atmıştı, göğsüme geliyordu, sorun değildi ama. Top çok büyüktü, ellerimi açıp tuttum. Topu atıcıya yuvarladım. Bir sonraki aynı şeyi yaptı. Biraz daha yüksekti bu kez. Ve biraz daha sert. Sorun yok, tuttum. Sonra Stanley Greenberg geçti vurma noktasına. Sonum gelmişti. Şansım sona ermişti. Atıcı topu yuvarladı ve Stanley çaktı. Mermi gibi geliyordu, yüzüme doğru. Eğilmek istedim ama eğilmedim. Top ellerime çarptı ve tutmuştum. Topu alıp atıcı noktasına doğru yuvarladım. Üç kez yanmışlardı, hücum sırası bizdeydi. Saha kenarına doğru ilerledim. Yürürken yanımdan biri geçti ve, "Chinaski, bokumun büyük kalecisi!" dedi.

Saçları vazelinli, burun deliklerinden uzun siyah kıllar fışkıran çocuktuk. Döndüm ve "Hey!" dedim. Durdu. Baktım ona. "Bundan sonra tek söz bile etmeyeceksin bana." Korku gördüm gözlerinde. O yerini alırken ben tel örgüye yaslandım, hücum sırası bizdeydi. Takım arkadaşlarımdan hiçbiri bana yakın durmuyordu, ama umursamıyordum. Arayı kapıyordum.

Anlaşılr gibi değildi. En yoksul okullardan birine gidiyorduk, en yoksul ve cahil aileler bizimkilerdi, kötü besleniyorduk, ama diğer ilkokullardaki çocuklardan daha iriydik. Korkarlardı bizden.

6. sınıf takımımız diğer 6. sınıf takımlarını eziyordu. 14-1, 24-3, 19-2 gibi skorlarla. Toplara vurabiliyorduk, güçlüydük.

Bir gün kentin ortaokullar arası beyzbol şampiyonu Miranda Bell ortaokulu takımı bize meydan okudu. Bir şekilde para toplandı ve bizimkilere önünde beyaz "D" harfi olan mavi kepler alındı. Kepler yakışmıştı bizimkilere. Miranda Bell'in şampiyon 7. sınıf takımı sahaya çıktığında bizim 6. sınıf takımı oyuncuları yüzlerine güldüler. Daha iriydik, daha dayıydık, farklı yürüyorduk ve onların bilmediği bir şey biliyorduk. Biz, daha küçük sınıf öğrencileri de güldük yüzlerine. Onları istediğimiz yerde, sahada yakalamıştık ve bunun farkındaydık.

Çok kibar çocuklardı Miranda'lılar. Çok sessiz. En iri oyuncuları atıcılarıydı. İlk üç atıcımızı oyun dışı etti, en iyi vurucularımızdan bir kaçını da. Bizim atıcımız da Lowball Johnson'du ama. Lawball ondan aşağı kalmadı. Sürdü bu şekilde, her iki tarafın da vurucuları ya oyun dışı kalıyor, ya da tek kalelik küçük vuruşlar yapıyordu, fazlasını yapan çıkmamıştı. 7. bölümün sonunda hücum sırası bizdeydi. Biftekk Cappelletti çiviledi bir tane. Tanrım, vuruşun sesi duyulmuştu sahada. Binanın

pencerelerinden birinin camı aşağı inecek gibi göründü. Böyle vuruş görmemiştim daha önce! Top bayrak direğinin tepesine çarpıp sahaya döndü tekrar. Basit sayı. Cappalletti kaleleri dolanırken bizimkiler çok havalıydılar önlerinde beyaz "D" harfi olan yeni mavi kepleriyle.

Miranda'lı çocuklar pes ettiler ondan sonra. Bizi nasıl yakalayacaklarını bilmiyorlardı, mücadele etmenin ne olduğunu. Bir sonraki vurucumuz iki kale çaldı. Korkunç tezahürat! Bitmişti. Yapabilecekleri bir şey yoktu. Sonraki vurucu üç kale çaldı. Atıcı değiştirdiler. Sıradaki bir kale çaldı. 7. Bölüm bitmeden 9 sayı çekmiştik.

Miranda'lılar 8. bölümde hücum haklarını kullanamadılar. 5. sınıf öğrencilerinin saldırısına uğradılar. Aralarında bir de 4. sınıf öğrencisi vardı. Miranda'lı çocuklar malzemelerini toparlayıp kaçtılar. Kovaladık onları, sokağa kadar.

Yapacak bir şey yoktu, çok geçmeden bizden iki kişi dövüşmeye başlamıştı. İyi kapişmışlardı. Maçı izlemek için kalan öğretmenlerden biri aralarına girdiğinde ikisinin de burnu kanıyordu ve yumruk sallıyorlardı. Öğretmen dayak yemeye ne kadar yaklaştığının farkında değildi.

12

Bir gece babam süt dağıtmaya çıkarken beni de yanına aldı. Süt arabalarını atlar çekmiyordu artık, motorluydular. Süt şirketinde yükleme yaptıktan sonra güzergâha koyulduk. Sabahın en erken saatlerinde dışarda olmak hoşuma gidiyordu. Ay henüz kaybolmamıştı, yıldızları görebiliyordum. Soğuktu ama heyecan vericiydi. Babamın beni haftada birkaç kez kayışla dövmek gibi bir alışkanlık edindiğini, aramızın kötü olduğunu düşününce beni neden yanına aldığını merak ettim.

Her durakta arabadan fırlayıp bir veya iki şişe süt bırakıyordu. Bazen krem peynir, tereyağı veya portakal suyu da olabiliyordu. Müşterilerin çoğu boş şişelere ne istediklerine dair notlar bırakmışlardı.

Babam sık sık dağıtım için durarak yola devam etti.

"Peki evlat, şimdi hangi yöne gidiyoruz?"

"Kuzeye."

"Doğru. Kuzeye gidiyoruz."

Sokaklarda bir aşağı bir yukarı gidiyor, sık sık durarak şişeleri dağıtıyorduk.

"Peki, şimdi hangi yöne gidiyoruz?"

"Batıya."

"Hayır, güneye gidiyoruz."

Bir süre sessiz kaldık.

"Seni kamyondan indirip kaldırımda bıraksam, ne yaparsın?"

"Bilmiyorum."

"Yani, nasıl hayatta kalırsın?"

"Biraz önce balkona bıraktığın sütü ve portakal suyunu içerdim herhalde."

"Sonra ne yaparsın?"

"Bir polis bulup ona ne yaptığını anlatırdım."

"Anlatırdın demek. Peki, ne derdin?"

"Kaybolmamı istediğin için bana 'batı'nın 'güney' olduğunu söylediğini."

Ortalık aydınlanmaya başlamıştı. Bir süre sonra dağıtım bitmişti. Kahvaltı için bir kafeye girdik. Garson kadın yanımıza geldi. "Merhaba Henry," dedi babama. "Merhaba Betty." "Çocuk kim?" "Küçük Henry bu." "Aynı sana benziyor." "Benim zekâma sahip değil ama." "Umarım."

Siparişlerimizi verdik. Pastırmalı yumurta. Yerken babam, "Şimdi işin zor kısmına geldik," dedi.

"Nedir?"

"Alacaklarımı tahsil etmeliyim. Bazıları ödemek istemez."

"Ödemek zorundalar."

"Ben de öyle diyorum onlara."

Yemeğimizi bitirip yola çıktık tekrar. Babam kamyondan inip kapıları çalışıyordu. Yüksek sesle şikâyet ettiğini duyabiliyordum. "PEKİ BEN NASIL DOYURACAĞIM KARNİMİ? SÜTÜ MİDEYE İNDİRDİN, SIÇ BAKALIM PARALARI ŞİMDİ!"

Her seferinde değişik bir cümle kullanıyordu. Bazen parayı alıyordu, bazen de alamıyordu.

Sonra bungalovların bulunduğu bir avluya girdiğini gördüm. Bir kapı açıldı ve kapının önünde, üstünde bol, ipek bir kimono olan bir kadın belirdi. Sigara içiyordu. "Dinle tatlım, parayı almak zorundayım. Herkesten çok borçlandın bana!"

Kadın yüzüne güldü babamın.

"Bak güzelim, yarısını öde, elimde gösterebileceğim bir şeyler olsun."

Kadın bir duman halkası üfledi, sonra parmağını uzatıp bozdu halkayı.

"Dinle, ödemen gerek. Çaresizim."

"İçeri gir. Konuşalım."

Babam içeri girdi ve kapı kapandı. Uzun kaldı içerde babam. Güneş iyice yükselmişti. Babam dışarı çıktığında saçları yüzüne düşmüştü ve gömleğini pantolonuna sokuyordu. Kamyona tırmandı.

"O kadın parayı verdi mi?" diye sordum.

"Bu son duraktı," dedi babam, "devam edemeyeceğim. Kamyonu teslim edip eve gidelim..."

O kadını tekrar görecektim. Bir gün okuldan eve döndüğümde salondaki koltuklardan birinde oturuyordu. Annemle babam da orda oturmuşlardı ve annem ağlıyordu. Annem beni görünce yerinden fırlayıp koşarak bana doğru geldi, kolumdan yakaladı. Beni yatak odama götürüp yatağa oturttu. "Henry, anneni seviyor musun?" Sevmiyordum aslında ama o kadar üzgün görünüyordu ki, "Evet," dedim. Beni salona geri götürdü.

"Baban bu kadını sevdiğini söylüyor," dedi bana.

"İkinizi de seviyorum. Şimdi çıkar çocuğu burdan!"

Babamın annemi çok mutsuz kıldığını hissettim.

"Öldüreceğim seni," dedim babama.

"Çıkar çocuğu dışarı!"

"Bu kadını nasıl seversin?" diye sordum babama. "Burnuna bak. Burnu fil hortumunu andırıyor!"

"Tanrım," dedi kadın, "buna katlanmak zorunda değilim!" Babama baktı: "Seç Henry! Seçimini yap! Hemen!"

"Yapamıyorum! İkinizi de seviyorum!"

"Öldüreceğim seni!" dedim babama.

Yanıma gelip kulağıma bir şamar çaktı, yere yığıldım. Kadın ayağa kalkıp koşarak evden çıktı. Babam arkasından koştu. Kadın babamın arabasına atlayıp çalıştırdı ve yola çıktı. Her şey çok çabuk gelişmişti. Babam kadının ve arabanın arkasından koşmaya başladı. "EDNA! EDNA! GERİ DÖN!" Babam sonunda arabayı yakaladı, uzanıp ön koltuktan Edna'nın çantasını kaptı. Sonra araba hızlandı ve babam çanta ile kalakaldı.

"Bir şeyler döndüğünü biliyordum," dedi annem bana. "Arabanın

bagajına gizlenip yakaladım onları. Baban o korkunç kadınla beraber getirdi beni buraya. Şimdi de arabasını aldı o kadın."

Babam Edna'nın çantası ile geri geldi. "Herkes eve girsin!" İçeri girdik ve babam beni yatak odama kilitledikten sonra tartışmaya başladılar. Yüksek sesle tartışıyorlardı ve çok çirkindi. Sonra babam aneme vurmaya başladı. Annem haykırıyor, babam vurmaya sürdürüyordu. Pencereden dışarı çıkıp ön kapıdan içeri girmeye çalıştım. Kilitliydi. Arka kapıyı denedim, pencereleri. Her yer kilitliydi. Arka bahçede durup bağrıışmaları ve dayak seslerini dinledim.

Sonra dayak sesleri ve bağrıışmalar kesildi, tek duyabildiğim annemin hıçkırıklarıydı. Uzun süre hıçkırdı. Sonra giderek azaldı ve sonunda kesildi.

13

İlk öğrendiğimde 4. sınıftaydım. En son öğrenenlerden biri olmalıydım çünkü hâlâ kimse ile konuşmuyordum. Teneffüste bir kenarda dururken bir çocuk yaklaştı yanıma.

"Nasıl olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Neyin?"

"Düzüşmenin."

"Nedir o?"

"Annenin bir deliği var..." -işaret parmağı ile baş parmağını birleştirip bir halka yaptı- "babanın da bir kamışı..." sol işaret parmağını halkanın içinden geçirip ileri geri oynattı. "Sonra babanın kamışı bir sıvı püskürtür ve bazen annenin bebeği olur, bazen olmaz."

"Tanrı yapar bebekleri."

"Palavra," dedi çocuk ve uzaklaştı.

İnanamıyordum. Teneffüs bittikten sonra sınıfta oturup bunu düşündüm. Annemin bir deliği, babamın ise sıvı püskürten bir kamışı vardı. Nasıl oluyor da böyle şeylere sahip olup her şey normalmiş gibi davranabiliyorlardı, havadan sudan konuşurken arada bu işi yapıp kimseye anlatmıyorlardı? Babamın sıvısından olduğumu düşündükçe kusacak gibi oluyordum.

O gece ışıklar söndükten sonra uyanık kalıp sesleri dinledim. Gerçekten de sesler duydum. Yatakları gıcırdıyordu. Yayıları duyabiliyor-

dum. Yataktan kalkıp parmak uçlarımda kapılarının önüne gidip dinledim. Yatak gıcırdayıp duruyordu. Sonra kesildi. Telaşla odama gidip yatağa girdim. Annemin banyoya gittiğini duydum. Sifon çekildi ve dışarı çıktı.

Ne korkunç şey! Neden gizli yaptıkları anlaşılıyordu. Bir de herkesin yaptığını düşünmek! Öğretmenler, müdür, herkes! Çok aptalcaydı. Sonra Lila Jane ile yaptığımı düşündüm, o kadar da aptalca gelmedi bana.

Ertesi gün sınıfta bütün gün bunu düşündüm. Kızlara bakıp onlarla yaptığımı hayal ettim. Hepsi ile yapıp bebeklerim olacaktı. Dünyayı benim gibi adamlarla dolduracaktım, büyük beyzbolcularla. O gün son derste öğretmenimiz Bayan Westphal, "Henry, dersten sonra kalır mısın?" dedi bana.

Zil çaldı ve diğer çocuklar çıktılar. Sıramda oturup bekledim. Bayan Westphal sınav kâğıtlarına bakıyordu. Belki benimle yapmak istiyor, diye düşündüm. Elbisesini kaldırıp deliğine baktığımı hayal ettim. "Tamam Bayan Westphal, ben hazırım."

Kâğıtlardan başını kaldırıp bana baktı. "Peki Henry, önce karatahtaları sil. Sonra silgileri dışarı çıkarıp tozlarını al."

İstedikini yaptım ve tekrar sırama oturdum. Bayan Westphal sınav kâğıtlarına bakmayı sürdürüyordu. Dar, mavi bir elbise vardı üstünde, iri altın küpeler takmıştı. Burnu küçüktü ve çerçevesiz gözlük takıyordu. Bekledim, bekledim. Sonra, "Bayan Westphal, kalmamı neden istediniz?" diye sordum.

Başını kaldırıp baktı bir süre. Gözleri yeşil ve derindiler. "Seni sınıfta tutuyorum çünkü bazen kötüsün."

"Öyle mi?" diye gülümsedim.

Bayan Westphal baktı bana. Gözlüklerini çıkarıp bakmayı sürdürdü. Bacakları masanın arkasındaydılar. Elbisesinden içeri bakamıyordum.

"Çok ilgisizdin bugün Henry."

"Öyle mi?"

"Konuşma tarzına dikkat et. Bir bayanla konuşuyorsun!"

"Biliyorum..."

"Küstahlaşma!"

"Ne dersiniz haklısınız."

Bayan Westphal ayağa kalkıp masanın arkasından çıktı. Sıra aralı-

ğında yürüyerek karşımdaki sıranın üstüne oturdu. Uzun ve hoştu bacakları, ipek çoraplar giymişti. Gülümsedi ve elini uzatıp bileğime dokundu.

"Ailen fazla sevgi vermiyor sana değil mi?"

"Öyle şeylere ihtiyacım yok benim," dedim.

"Henry, herkesin sevgiye ihtiyacı vardır."

"Benim hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Zavallı çocuk."

Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü, başımı yavaşça ellerinin arasına aldı. Eğilip göğsüne bastırıp başımı. Kollarımı uzatıp bacaklarına sarıldım.

"Henry, herkesle dövüşmekten vazgeçmelisin! Sana yardım etmek istiyoruz."

Bayan Westphal'un bacaklarına daha sıkı sarıldım. "Peki," dedim, "düzüşelim!"

Bayan Westphal beni itti ve geri çekildi.

"Ne dedin?"

"'Düzüşelim!' dedim."

Uzun süre baktı bana. Sonra, "Ne dediğini kimseye söylemeyeceğim, ne müdüre, ne babana, ne de annene. Ama asla, *asla* bir daha söyleme bunu bana, anladın mı?"

"Anladım."

"Peki, eve gidebilirsin artık."

Kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda Bayan Westphal, "İyi akşamlar Henry," dedi.

"İyi akşamlar Bayan Westphal."

Olanları düşündüm sokakta yürürken. Aslında düzüşmek istediği, ama yaşıım küçük olduğu için müdürün veya ailemin öğrenmesinden çekindiği hissine kapıldım. Onunla o odada yalnız olmak heyecanlandırmıştı beni. Bu düzüşme meselesi hoştu. İnsanın aklını meşgul edecek fazladan bir şeydi.

Eve giderken karşıdan karşıya geçmek zorunda olduğum geniş bir bulvar vardı. Yaya geçidinde yürümeye başladım. Üstüme gelen bir araba belirdi birden. Yavaşlamıyordu. Sağa sola yalpalıyordu. Geliş yolundan kaçmak istedim ama beni izliyordu sanki. Farları ve tekerlekleri gördüm. Araba bana çarptı ve her şey karardı...

Daha sonra hastanede dizlerimi bir şeye batırılmış pamukla siliyorlardı. Yanyıyordu dizlerim. Dirseklerim de.

Doktor ve bir hemşire üstüme eğilmişlerdi. Yataktaydım, güneş ışığı giriyordu pencereden. Hoşnuttum orda olmaktan. Doktor gülümsedi. Hemşire de doğrulup gülümsedi. Güzeldi orası.

"Adın var mı senin?" diye sordu doktor.

"Henry."

"Henry ne?"

"Chinaski."

"Polonyalı ha?"

"Alman."

"Neden kimse Polonyalı olmak istemez?"

"Almanya'da doğdum ben."

"Nerde oturuyorsun?" diye sordu hemşire.

"Annem babamla."

"Öyle mi?" diye sordu doktor, "peki, neresi orası?"

"Dizlerime ve dirseklerime ne oldu?"

"Bir araba çarptı sana. Tekerleklerin altında kalmadın allahtan. Görgü tanıkları adamın sarhoş olduğunu söylüyorlar. Vurup kaçmış. Plaka numarasını almışlar ama. Yakalarlar."

"Güzel bir hemşiren var..." dedim.

"Teşekkür ederim," dedi hemşire.

"Onunla çıkmak ister misin?" diye sordu doktor.

"Ne demek o?"

"Onunla gezmek ister misin?"

"Onunla yapabilir miyim bilmiyorum. Yaşım küçük."

"Neyi yapabilir misin?"

"Anla işte."

"Peki," diye gülümsedi hemşire, "dizlerin iyileştikten sonra gel beni gör, elimizden geleni yaparız."

"Müsaadenle," dedi doktor, "gidip bir başka kaza olayı ile ilgilenmeliyim." Odadan çıktı.

"Evet," diye gülümsedi hemşire, "hangi sokakta oturuyorsun?"

"Virginia Caddesi."

"Numarayı da söyle tatlım."

Evin numarasını söyledim. Telefon olup olmadığını sordu. Numarayı bilmediğimi söyledim.

"Ziyan yok," dedi, "buluruz. Tasalanma. Şansın varmış. Başında bir şiş var, biraz da derin sıyrılmış."

Güzel kadındı, ama dizlerim iyileştikten sonra beni görmek isteyeceğini biliyordum.

"Burda kalmak istiyorum," dedim ona.

"Ne? Evine, ailenin yanına gitmek istemiyor musun yani?"

"Hayır. İzin ver burda kalayım."

"Bunu yapamam tatlım. Bu yataklar gerçekten hasta ve yaralı olan insanlara lazım."

Gülümseyip odadan çıktı.

Babam geldiğinde doğru odaya girip yataktan çekti beni. Kucağına alıp odadan çıkardı ve koridorda ilerledik.

"Seni küçük hergele! Ben sana karşıdan karşıya geçerken İKİ tarafa da bakmayı öğretmedim mi?"

Hızla yürüyordu koridorda. Hemşirenin yanından geçtik.

"Güle güle, Henry," dedi.

"Allahaismarladık."

Tekerlekli iskemlede ve yaşlı biri ile asansöre bindik. Arkasında bir hemşire duruyordu. Asansör inmeye başladı.

"Ölüyorum galiba," dedi yaşlı adam. "Ölmek istemiyorum. Korkuyorum ölümden..."

"Yeterince yaşamışsın yaşlı osuruk!" diye söylendi babam.

Yaşlı adam afallamıştı. Asansör durdu. Kapı açılmadı. Asansörcüyü fark ettim. Küçük bir tabureye oturmuştu. Parlak kırmızı üniformalı, kırmızı kepli bir cüce.

Cüce babama bakıp, "bayım, siz iğrenç bir ahmaksınız!" dedi.

"Bıdık," diye yanıt verdi babam, "ya kapıyı açarsın, ya da kıcını tekmelerim."

Kapı açıldı. Binadan çıktık. Hastanenin bahçesinden geçerken kucağında taşıdı babam beni. Üstümde hastane entarim vardı hâlâ. Bir elinde içinde elbiselerimin olduğu büyükçe bir torba taşıyordu babam. Rüzgâr entarimi uçurunca bandajlanmamış dizlerimi gördüm, sıyrılmış ve tentürdiyotlu. Koşarcasına yürüyordu babam bahçede.

"Yakalandığında dava edeceğim o orospu çocuğunu!" dedi babam. "Son kuruşuna kadar alacağım! Hayatımın sonuna dek bakacak

bana! O allahın cezası süt kamyonundan bıktım! *Altın Eyalet Süt Mamulleri*! Altın Eyaletmiş, kıçımın kılları! Güney Denizlerine taşınacağız. Hindistan cevizi ve ananasla besleneceğiz!"

Arabaya varınca babam beni ön koltuğa yerleştirdi, direksiyona geçti ve arabayı çalıştırdı.

"Nefret ederim ayyaşlardan! Babam ayyaştı. Kardeşlerim ayyaş. Ayyaşlar zayıf olurlar. Korkaktırlar. Vurup kaçan ayyaşlara müebbet hapis cezası verilmeli!"

Arabayı eve doğru sürerken benimle konuşuyordu.

"Güney Denizlerinde yerlilerin ottan yapılmış kulübelerde yaşadıklarını biliyor muydun? Sabah kalktıklarında meyveler ağaçlardan yere dökülür. Yerden alıp yerler, hindistan cevizi ve ananas. Yerliler beyazları tanrı gibi görürler! Balık tutarlar, domuz kızartırlar. Yerli kızlar dans eder, ottan yapılmış etekler giyer ve erkeklerinin kulak arkalarını okşarlar. *Altın Eyalet Süt Mamulleri*, benim kıllı kıçım!"

Ama gerçekleşmeyecekti babamın düşü. Bana çarpan adamı bulup hapse attılar. Bir karısı, üç de çocuğu vardı ve işsizdi. Meteliksiz bir ayyaştı. Adam bir süre hapis yattı, ama babam davacı olmayınca çıktı. "Şalgamdan kan çıkaramazsın," demişti babam.

15

Babam mahallenin çocuklarını evimizin önünden kovardı sürekli. Onlarla oynamamam söylenmişti ama sokağın öbür yanına gidip onların oyunlarını izlerdim.

"Hey, Heinie!" diye bağırırlardı, "neden Almanya'ya geri dönmüyorsun?"

Almanya doğumlu olduğumu öğrenmişlerdi bir şekilde. En kötüsü, benimle yaşıt olmaları, sürekli beraber takılmaları yetmiyormuş gibi aynı Katolik okuluna gitmeleriydi. Sert tiplerdi hepsi, her gün saatlerce Amerikan futbolu oynar, mutlaka yumruklaşırlardı. Grubun önde gelen dört elemanı Chuck, Eddie, Gene ve Frank'tı.

"Hey, Heinie, Krautland'e dön!"

Onlarla anlaşmak olanaksızdı...

Sonra kızıl saçlı bir çocuk taşındı Chuck'ın yanındaki eve. Özel bir okula gidiyordu. Bir gün kaldırımda otururken evinden dışarı çıktı.

Gelip yanıma oturdu. "Merhaba, benim adım Kızıl."

"Benimki Henry."

Orda oturup çocukların futbol oynamalarını izledik. Kızıl'a baktım.

"Neden sol elinde eldiven var?"

"Tek kolum var da ondan," dedi.

"Elin gerçek gibi duruyor."

"Takma. Kolum takma. Dokun bak."

"Ne?"

"Dokun. Takmadır."

Dokundum. Sertti, taş gibi.

"Nasıl oldu?"

"Böyle doğmuşum. Dirseğime kadar takmadır kolum. Dirseğimin ucunda küçük parmaklar var, tırnaklı filan, ama işe yaramıyor parmaklarım."

"Arkadaşların var mı?"

"Hayır."

"Benim de yok."

"O çocuklar seni oynatmıyorlar mı?"

"Hayır."

"Benim topum var."

"Topu tutabiliyor musun?"

"Hem de nasıl!"

"Getir."

"Tamam."

Kızıl babasının garajına gidip topla döndü. Topu bana atıp benden uzaklaştı.

"Hadi, at..."

Attım. Sağlam kolu kalktı önce, sonra takma kolu ve tuttu topu. Takma kolu gıcırdamıştı topu tuttuğunda.

"İyi bir tutuş," dedim. "Şimdi sen yolla bir tane!"

Kolunu gerdi ve uçurdu topu; mermi gibi geliyordu, karnıma gömülmeğe üzereyken tutmayı başardım.

"Çok yakın duruyorsun," dedim ona, "uzaklaş biraz."

Nihayet top atıp tutuyorum biraz, diye geçirdim içimden. Çok iyi gelmişti.

Oyun kurucu oldum sonra. Geriye doğru kaydım, görünmez bir savunma oyuncusunu ekarte edip spiral bir atış yaptım. Kısa düşmüş-

tü. Kızıl ileri doğru koşmaya başladı, uçu ve topu yakaladı. Birkaç kez yerde yuvarlandı ama top ellerindeydi hâlâ.

"Çok iyisin, Kızıl. Nasıl bu kadar iyi olabildin?"

"Babam öğretti bana. Sık sık çalışırız."

Kızıl benden iyice uzaklaşıp yolladı bir tane. Geriye doğru koşarken top başımın üstünden geçecek gibi görünüyordu. Kızıl'ın evi ile Chuck'ın evinin arasında bir çit vardı, geri geri koşarken çite takılıp düştüm. Top çite çarpıp yan bahçeye düştü. Topu almak için Chuck'ın bahçesine girdim. Chuck topu bana attı. "Oynamak için bu yarattığı mı buldun Heinie?"

Birkaç gün sonra Kızıl'ın ön bahçesinde topu atıp tutuyorduk. Chuck ve arkadaşları ortalıkta yoktular. Kızıl'la giderek ilerletiyorduk oyunu. Çalışmaktı önemli olan. İnsana bir fırsat tanınması yeterliydi. Birileri fırsatların kime tanınacağını denetliyordu sürekli.

Omuzumun üstünden bir top tuttum, eksenim etrafında dönüp Kızıl'a yolladım. Kızıl yüksek sıçrayıp tuttu topu. California Üniversitesi için oynardık belki bir gün. Kaldırımda bize doğru yürüyen beş çocuk gördüm. Benim ilkokulumdan değildiler. Bizle yaşıttılar ve bela aradıkları belli oluyordu. Kızıl'la topu atıp tutmayı sürdürdük. Durup bizi izlediler.

Sonra çocuklardan biri bahçeye girdi. En irileri.

"Topu bana at," dedi Kızıl'a.

"Neden?"

"Tutabilecek miyim merak ediyorum."

"Ben etmiyorum."

"At topu bana!"

"Tek kolu var onun," dedim. "Rahat bırak onu."

"Sen karışma maymun suratlı!" Sonra Kızıl'a baktı. "Topu at."

"Cehenneme kadar yolun var!" dedi Kızıl.

"Kapın topu," dedi iri olan diğerlerine. Bize doğru koştular. Kızıl dönüp topu evinin damına fırlattı. Dam eğimliydi, top aşağı doğru yuvarlanmaya başladı ama bir su borusuna takılıp kaldı. Üstümüze çullandılar. Beşe iki, diye düşündüm, hiç şansımız yok. Şakağıma bir yumruk indi, bir tane salladım ama ıskaladım. Biri kıcıma bir tekme attı. Sıkı bir tekmeydi, kuyruk sokumum yandı. Sonra bir şey takırdadı, tüfek sesini andıran bir sestü ve çocuklardan biri yerdeydi, alnını tutuyordu.

"Allahım," dedi, "kafatasım çatladı!"

Bahçenin ortasında duran Kızıl'ı gördüm. Sağlam kolu ile takma kolunu tutuyordu. Sopa gibi. Tekrar salladı takma kolu. Korkunç bir ses çıktı gene ve biri daha yığıldı bahçeye. Kendimi daha cesur hissetmeye başlamıştım, birinin ağzına bir yumruk çaktım. Dudağının yarıldığını gördüm, çenesinden kan damlamaya başladı. Diğer ikisi kaçtılar. Sonra ilk yere yığılan iri çocuk ayağa kalktı, peşinden de ikincisi. Başlarını tutuyorlardı. Ağzı kanayan öylece duruyordu. Sonra hep beraber geri çekilip uzaklaşmaya başladılar. İyice uzaklaştıktan sonra iri olan geri dönüp, "Tekrar geleceğiz!" diye bağırdı.

Kızıl peşlerinden koşmaya başladı, ben de Kızıl'ın peşinden. Onlar da koşmaya başlayınca Kızıl'la ben kovalamaktan vazgeçtik. Geri yürüdük, garajda bir merdiven bulup topumuzu damdan aldık, atıp tutmaya başladık tekrar.

Bir pazar Kızıl'la Bimini Sokağı'ndaki belediye havuzuna gitmeye karar verdik. Tuhaf biriydi Kızıl, fazla konuşmazdı. Ama ben de pek sevmiyordum konuşmayı, iyi anlaşıyorduk. Konuşacak bir şey yoktu zaten. Gerçekten öğrenmek istediğim tek şey okulu olmuştu, ama özel bir okul olduğunu ve babasına pahalıya patladığını söylemekle yetinmişti.

Havuzla öğleden sonra vardık, dolaplarımıza gidip elbiselerimizi çıkardık. Mayolarımız altımızdaydı. Sonra Kızıl'ın takma kolunu çıkarıp dolaba koyduğunu gördüm. Kavgadan sonra ilk kez çıkarmıştı takma kolunu benim yanımda. Dirseğinde son bulan koluna bakmamaya çalıştım. Ayaklarını klorlu suda yıkamak zorunda olduğun yere doğru yürüdük. Berbat kokuyordu ama mantar geçmesine engel oluyordu. Sonra havuza yürüyüp suya girdik. Su da kötü kokuyordu, girdikten sonra işedim. Her yaştan insan vardı havuzda, kadın, erkek, çocuk. Kızıl suyu çok seviyordu. Suyun içinde sıçrayıp duruyordu. Sonra suya dalıp çıktı.

Ağzından su püskürttü. Yüzmeye çalıştım. Kızıl'ın yarım koluna bakmadan edemiyordum, elimde değildi. Başka bir şeyle meşgul olduğunu gördüğüm anda mutlaka bakıyordum koluna. Dirseğinde bir yuvareklilikle son buluyordu, küçük parmakları da gördüm. Çok dikkatli bakmak istemiyordum, ama üç veya dört taneydiler, minicik, kıvrılmış. Çok kırmızıydılar, her birinin ucunda küçük bir tırnak vardı. Hiçbir şey büyümeyecekti orda artık; yaşam kesilmişti orda. Bunu daha

fazla düşünmek istemedim. Suya daldım. Kızıl'ı korkutacaktım. Arkadan bacaklarını yakalayacaktım. Yumuşak bir şeye temas ettim. Yüzüm gömülmüştü o yumuşaklığa. Şişman bir kadının kıcıydı. Beni saçından kavradığını hissettim, çekip çıkardı beni sudan. Mavi bir bone giymişti, çene lastiği gırtlığını sıkıyordu, tenine gömülmüştü. Ön dişleri gümüş kaplamaydı, nefesi sarımsak kokuyordu.

"Seni küçük sapık! Benden yararlanmaya çalışıyorsun ha?"

Onu itip geri çekildim. Geriye doğru giderken peşimden geldi, sarkık göğüsleri önünde bir dalga oluşturuyordu.

"Seni küçük piç! Memelerimi emmek ister misin? Kafanın içi pislik dolu demek! Bokumu yemek ister misin? Bokuma ne dersin küçük piç?"

Havuzun derin kısmına doğru geriledim. Parmak uçlarımda durmuş geri geri gidiyordum. Biraz su yuttum. Üstüme geliyordu, buharlı gemiden farksızdı kadın. Daha geriye gitmem mümkün değildi. Doğru üstüme geldi. Gözleri solgun ve ifadesizdiler, renk yoktu gözlerinde. Vücudunun temasını hissettim.

"Yarığımı elle," dedi. "Ellemek istediğini biliyorum, elle hadi, yarığımı elle! Elle, elle!"

Bekledi.

"Ellemezsen cankurtarana bana sarkıntılık ettiğini söyleyeceğim, hapse girersin o zaman! Elle!"

Yapamadım. Birden elini suya daldırıp taşaklarımı kavradı ve çekti. Çükümü koparacaktı neredeyse. Geriye, derin sulara doğru devrildim. Battım, bocaladım ve tekrar su yüzüne çıktım. İki metre kadar uzaklaşmıştım kadından, havuzun sığ ucuna doğru yüzmeye başladım.

"Cankurtarana bana sarkıntılık ettiğini söyleyeceğim!" diye bağırdı.

Derken bir adam yüzerek aramıza girdi. "Bu orospu çocuğu," dedi kadın adama beni göstererek. "Yarığımı elledi!"

"Havuzun boşaltma deliği sanmıştır çocuk," dedi adam.

Kızıl'ın yanına yüzdüm.

"Dinle," dedim Kızıl'a, "burdan çıkmak zorundayız! O şişman kadın cankurtarana yarığınızı ellediğini söyleyecek!"

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu Kızıl.

"Nasıl bir şey olduğunu merak ettim."

"Nasılmış?"

Havuzdan çıkıp duşa girdik. Kızıl kolunu taktı ve giyindik. "Ger-

çekten elledin mi?"

"Zamanı gelmişti."

Bir ay kadar sonra Kızıl'ın ailesi taşındı. Bir gün gitmişlerdi. Aniden. Kızıl daha önceden sözünü etmemişti bana. O gitmişti, top gitmişti, tırnaklı küçük kırmızı parmaklar gitmişti. İyi çocuktu.

16

Nedenini tam olarak bilemiyorum ama Chuck, Eddie, Gene ve Frank bazen oyunlarına katılmama izin veriyorlardı. İlk seferinde bir arkadaşları gelmişti ve üçerlik iki takım yapabilmek için birine ihtiyaçları olmuştu sanıyorum. İyi olabilmek için daha çok çalışmam gerekiyordu ama düzeliyordum. Cumartesileri en iyi gündü. Büyük maçlar o gün yapılırdı. Başkaları da katılırdı, sokakta oynardık. Bahçede devirmece oynuyorduk ama sokakta oynadığımız zaman dokunmak yetiyordu. Daha çok pas atıyorduk o zaman çünkü rakibinin dokunma mesafesinin dışına çıkmak zordu.

Evde tatsızlık vardı, annemle babam sürekli tartışıyorlar, bu yüzden de beni unutuyorlardı. Her cumartesi Amerikan futbolu oynuyordum. Bir keresinde karşı takımın son savunma oyuncusunun arkasında buldum kendimi ve Chuck'ın topu fırlattığını gördüm. Uzun ve spiral bir toptu, koşmaya başladım. Omuzumun üstünden baktım ve topun geldiğini gördüm, tam ellerime düştü, yakaladım ve kale çizgisini geçtim. Sayı.

Sonra babamın sesini duydum, "HENRY!" Evinin önünde duruyordu. Ayak vuruşunu yapması için topu kendi takımımdan bir çocuğa atıp babama doğru yürüdüm. Kızgın görünüyordu. Öfkesini hissedebiliyordum. Bir ayağı biraz önde durur, yüzü kızarırdı. Nefes alıp verirken göbeğinin bir aşağı bir yukarı gidip geldiğini görebilirsiniz. Bir doksan beş boyundaydı ve daha önce dediğim gibi öfkelenildiği zaman kulak, ağız ve burundan ibaretti. Gözlerine bakamıyordum.

"Tamam," dedi, "bahçe çimlerini kesebilecek kadar büyüdün. Biçip, kenarlarını düzelterek, çimleri ve çiçekleri sulayacak kadar büyüdün. Bir şeyler yapmanın zamanı geldi. Kızını kımıldat artık!"

"Ama çocuklarla futbol oynuyorum. Tek fırsat bulduğum gün cu-

martesi."

"Bana karşı mı geliyorsun?"

"Hayır."

Annemin perdenin arkasından izlediğini görebiliyordum. Her cumartesi günü bütün evi temizlerlerdi. Elektrik süpürgesiyle halıları temizler, mobilyayı parlatırlardı. Halıları kaldırıp tahtaları cilalarlar, sonra halıları tekrar sererlerdi. Cilalanmış tahtaları göremezdiniz bile.

Çim-biçer ve kenar düzeltme makinesi evin önündeki park yerindeydiler. Onları bana gösterdi. "Şimdi, çim-biçeri alıyorsun ve bahçede bir aşağı bir yukarı gidiyorsun, hiçbir yeri atlama sakın. Çimlerin biriktiği sepet dolduğu zaman buraya boşaltıyorsun. Bahçeyi bir yönde biçip bitirdikten sonra diğer yönde de biçiyorsun, anladın mı? Önce kuzey-güney yönünde, sonra batı-doğu. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Ve bu kadar mutsuz görünme yoksa gerçekten *mutsuz* ederim seni! Biçmeyi bitirdikten sonra kenar düzeltme makinesini alıyorsun. Önce makinenin kenarındaki küçük biçerle kenarları biçiyorsun. Çitin *altını* da biç, *her* çim tanesi biçilmiş olacak! Sonra... makinenin yuvarlak biçeri ile kenarları biçiyorsun. *Dümdüz* olmalı! Anlıyor musun?"

"Evet."

"O işi de bitirdikten sonra bunu alıyorsun..."

Babam bir makas gösterdi bana.

"Dizlerinin üstüne çöküp uzun kalmış çimleri bu makasla kesiyorsun. Sonra hortumu alıp çitleri ve çiçekleri suluyorsun. Sonra fiskiye-yi çalıştırıp bahçenin her bölümünü on beş dakika suluyorsun. Bütün bu anlattıklarımı ön bahçede yaptıktan sonra arka bahçe için tekrar ediyorsun. Sormak istediğin bir şey var mı?"

"Hayır."

"Peki, şunu bilmeni istiyorum. İşin bitince gelip her şeyi kontrol edeceğim ve bittiğinde NE ÖN BAHÇEDE NE DE ARKA BAHÇEDE BİR TEK UZUN ÇİM GÖRMEK İSTEMİYORUM! BİR TEK ÇİM TANESİ BİLE! EĞER GÖRÜRSEM...!"

Dönüp park yerine yürüdü, balkonunu geçti, kapıyı açtı ve çarptı. Evine girmişti. Çim-biçeri alıp sürüdüm ve ön bahçede ilk sefere başladım, kuzey-güney. Sokakta top oynayan çocukların seslerini duyabiliyordum...

Ön bahçeyi biçtim, kenarları düzelterip gözden kaçan uzun çimleri

makasla düzelttim. Çiçekleri sulayıp fıskiyeyi çalıştırdım ve arka bahçeye doğru yola koyuldum. Park yerinin ortasında arka bahçeye doğru giden bir şerit vardı, onu da biçtim. Mutsuz olup olmadığımdan emin değildim. Mutsuz olamayacak kadar bedbaht hissediyordum kendimi. Dünya bir bahçeye dönüşmüştü sanki ve ben içinde bir çim-biçeri itip çabalıyordum. Makineyi itip çalışırken maça yetişmeye çalışmaktan vazgeçtim birden. Saatler sürecekti, bütün gün ve maç bitmiş olacaktı. Çocuklar akşam yemeği için evlerine döneceklerdi. Cumartesi bitecek ve ben hâlâ bahçeyi biçiyor olacaktım.

Arka bahçeyi biçerken annemle babamın arka balkonda durmuş beni izlediklerini fark ettim. Sessiz duruyorlardı, kımıldamadan. Makineyi iterken annemin babama, "Bak, sen biçtiğinde terlediğin gibi terlemiyor. Ne kadar sakın görünüyor," dediğini duydum.

"SAKİN Mİ? SAKİN DEĞİL, ÖLÜ!"

Yanlarından geçerken bağırdı.

"DAHA HIZLI İT ŞUNU! SÜMÜKLÜBÖCEKTEN FARKIN YOK!"

Daha hızlı ittim. Zordu hızlı itmek ama iyi gelmişti. Giderek artırdım hızımı. Makine ile koşuyordum neredeyse. Biçilen çimler o kadar hızlı uçuyorlardı ki sepetin dışına düşüyorlardı. Buna öfkeleneneğini biliyordum.

"SENİ OROSPU ÇOCUĞU!" diye bağırdı.

Arka balkondan inip garaja doğru koştuğunu gördüm. Elinde bir metre uzunluğunda bir ingilizanahtarı ile çıktı garajdan. Göz ucuyla bana fırlattığını gördüm. Anahtarın geldiğini gördüm ama kaçınmak için hamle yapmadım. Bacağımın arkasına isabet etti. Korkunç bir acı duydum. Bacağım düğümlenmişti, yürümeye zorladım kendimi. Topallamamaya çalışarak çim biçme makinesini itiyordum. Bahçenin başka bir yanını biçmek için döndüğümde ingilizanahtarı yolumdaydı. Kaldırıp kenara koydum ve biçmeyi sürdürdüm. Derken babam arkamda duruyordu.

"DUR!"

Durdum.

"Geri dönüp çimlerin sepete düşmediği kısmı tekrar biçmeni istiyorum. Beni *anlıyor* musun?"

"Evet."

Babam eve yürüdü. Annemle arka balkondan beni izlediklerini gördüm.

İşin son kısmı kaldırıma saçılan çimleri süpürüp, kaldırımını sulamaktı. Arka bahçenin her bölümünü on beş dakika sulamak dışında işi bitirmiştim nihayet. Fıskiyenin yerini değiştirmek için hortumu çekerken babam evden dışarı çıktı.

"Bu bahçeyi sulamadan önce uzun çimler kalıp kalmadığını kontrol etmek istiyorum."

Babam bahçenin ortasına yürüyüp dizlerinin ve ellerinin üstüne çöktü, başını yere paralel bir konuma getirdikten sonra uzun kalmış çim olup olmadığına baktı. Boynunu oynatıp dikkatle tarıyordu çimleri. Bekledim.

"İŞTE!"

Ayağa sıçrayıp eve doğru koştu.

"ANNE! ANNE!"

Koşarak eve girdi.

"Ne oldu?"

"*Uzun bir çim buldum.*"

"Öyle mi?"

"Gel, göstereyim!"

Hızla evden dışarı çıktı, annem de peşinden.

"Gel! Gel! Göstereyim."

Dizlerinin ve ellerinin üstüne çömeldi tekrar.

"Görebiliyorum! Hem de *iki* tane!"

Annem yanına çömeldi. Belki de delirdiler, diye düşündüm.

"Gördün mü?" diye sordu babam. "*İki* tane. Gördün mü?"

"Evet Baba, görüyorum..."

İkisi de kalktılar. Annem eve girdi. Babam bana baktı.

"İçeri..."

Balkona yürüyüp eve girdim. Babam arkamdan geldi.

"Banyoya."

Babam kapıyı kapattı.

"Pantolonunu indir."

Ustura kayışını aldığını duydum. Sağ bacağımla hâlâ ağrıyordu. Yararı yoktu, defalarca tatmıştım kayışın acısını. Dünya dışardaydı ve her şeye kayıtsızdı ama önemi yoktu. Milyonlarca insan vardı dışarda, köpekler, kediler, sincaplar, binalar, sokaklar, ama önemsizdi. Sadece bir baba, ustura kayışı, banyo ve ben vardım. O kayışı usturasını bilemek için kullanırdı ve sabahın erken saatlerinde aynanın karşısında sabunlu yüzü ile tıraş olurken ondan nefret ederdim. Ve ilk kayış dar-

besini hissettim. Kayışın çıkardığı ses yüksek ve donuktu. Kayışın sesi verdiği acı kadar kötüydü neredeyse. Kayış tekrar indi. O kayışı sallayan bir makineydi sanki babam. Bir mezarın içinde olma duygusunu anımsıyorum. Kayış bir daha indi ve bu sonuncusudur mutlaka diye düşündüm. Ama değildi. Tekrar indi. Ondan nefret etmiyordum. İnılmazdı sadece, tek isteğim ondan uzak olmaktı. Ağlayamıyordum. Ağlayamayacak kadar hastaydım, şaşkındım. Kayış bir kez daha indi. Sonra durdu. Doğrulup bekledim. Kayışı astığını duydum.

"Bir dahaki sefere, uzun çim görmek istemiyorum," dedi.

Banyodan çıktığını duydum. Banyonun kapısını kapattı. Duvarlar harikuladeydi, küvet harikuladeydi, lavabo ve duş perdeleri, hatta tuvalet bile harikuladeydi. Babam gitmişti.

17

Mahallede kalan çocukların içinde en iyisi Frank'ti. Arkadaş olduk, beraber takılmaya başladık, diğerlerine pek ihtiyaç duymuyorduk. Frank'i gruptan sepetlemiş sayılırlardı zaten, o da benle dost olmuştu. Okul çıkışında benimle eve yürüyen David gibi değildi. David'de olmayan pek çok özelliği vardı Frank'in. Sırf o gidiyor diye ben de Katolik kilisesine gitmeye başlamıştım. Annemle babam memnundular kiliseye gitmemden. Pazar ayinleri çok sıkıcıydı. Din derslerine katılmak zorundaydık bir de. Çalışmak zorunda olduğumuz bir kitap vardı. Son derece sıkıcı sorular ve cevaplar.

Bir akşamüstü bizim ön balkonda oturmuştuk, Frank'e kitaptan bir şeyler okuyordum. "Tanrı'nın cismani gözleri vardır ve her şeyi görür."

"Cismani mi?"

"Evet."

"Bunlar gibi mi?" Yumruklarını sıkıp gözlerinin üstüne bastırdı.

"Süt şişelerini andıran gözleri var," dedi Frank yumruklarını gözlerine bastırıp bana dönerken. Gülmeye başladı sonra. Ben de gülmeye başladım. Uzun süre güldük. Frank durdu birden.

"Bizi duymuş mudur?"

"Herhalde. Her şeyi görebildiğine göre her şeyi duyuyordur da."

"Korkuyorum," dedi Frank. "Öldürebilir bizi. Öldürür mü bizi dersin?"

"Bilmiyorum."

"Burda oturup bekleyelim en iyisi. Kımıldama. Hareket etmeden otur."

Basamaklara oturup bekledik. Uzun süre bekledik.

"Bu işi uzatacak galiba," dedi Frank.

Bir saat daha bekledikten sonra Frank'ın evine yürüdük. Maket bir uçak yapıyordu, göz atmak istiyordum...

İlk kez günah çıkarmaya karar verdiğimiz gün geldi. Kiliseye yürüdük. Rahiplerden birini tanıyorduk, başrahibi. Bir keresinde dondurmacıda rastlamıştık ona, bizimle konuşmuştu. Daha sonra evine bile gitmiştik. Kilisenin yanındaki evde yaşıyordu, yaşlı bir kadınla. Orda uzun kalmış, Tanrı ile ilgili sorular sormuştuk. Boyu kaçtı? Bütün gün iskemlesinde mi otururdu? Herkes gibi tualete gider miydi? Rahip sorularımızı doğrudan yanıtlamamıştı, ama iyi birine benziyordu, hoş bir gülümsemesi vardı.

Günah çıkarmanın nasıl bir şey olacağını düşünerek kiliseye yürüyorduk. Kiliseye epey yaklaşmıştık ki bir sokak köpeği takıldı peşimize. Çok zayıf ve aç bir görünümü vardı. Durup okşadık onu, sırtını kaşıdık.

"Köpeklerin cennete gidememesi ne kötü," dedi Frank.

"Neden gidemiyorlar?"

"Cennete gidebilmen için vaftiz olman gerekiyor."

"Vaftiz edelim öyleyse."

"Yapsak mı?"

"Cennete gitme fırsatını hak ediyor bence."

Kucağıma aldım ve kiliseye girdik. Kutsal su çanağının yanına götürdük, ben köpeği tutarken Frank alnına kutsal sudan sürdü.

"Seni vaftiz ediyorum," dedi Frank.

Köpeği dışarı çıkarıp kaldırıma bıraktık tekrar.

"Görünümü bile değişti," dedim.

Köpek ilgisini yitirip kaldırımda uzaklaştı. Biz kiliseye dönüp önce kutsal suya parmaklarımızı batırdık, sonra haç çıkardık. İkimiz de günah çıkarma kulübesine yakın bir sıranın önünde diz çöküp bekledik. Perdelerin arkasından şişman bir kadın çıktı. Teni kokuyordu. Yanımızdan geçerken çok kuvvetli bir koku aldım. Kokusu kilisenin kokusuna karışmıştı, kilisenin sidik kokusunu andıran kokusuna. İnsanlar her pazar ayine gidiyor, bu sidik kokusunu andıran kokuyu koklu-

yor ama şikâyet etmiyorlardı. Bunu rahibe söylemek istiyor ama cesaret edemiyordum. Mumlardan çıkıyordu bu koku belki de.

"Ben giriyorum," dedi Frank.

Ayağa kalktı, perdeyi araladı ve kayboldu. Uzun süre kaldı orda. Dışarı çıktığında ağzı kulaklarındaydı.

"Müthişti, müthiş! Hemen gir!"

Kalkıp perdeyi çektim ve içeri girdim. Karanlıktı. Diz çöktüm. Önümde gördüğüm tek şey tel örgüydü. Frank Tanrı'nın tel örgünün arkasında olduğunu söylemişti. Diz çöküp yapmış olduğum kötü bir şeyi düşünmeye çalıştım, ama bulamadım. Orda diz çökmüş beynimi patlatıyor ama bulamıyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum.

"Hadi," dedi bir ses, "*bir şeyler söyle.*"

Öfkeli bir sesi. Orda bir ses olacağını düşünmemiştim. Tanrı'nın bol vakti olduğunu sanıyordum. Korkmuştum. Yalan söylemeye karar verdim.

"Peki," dedim, "ben... babamı tekmeledim... anneme küfrettim... annemin çantasından para çaldım... şekerlemeye harcadım... Chuck'ın topunun havasını indirdim... küçük bir kızın eteğinin içine baktım... sümüğümü yedim. Hepsi bu kadar. Bir de köpek vaftiz ettim bugün."

"*Bir köpeği vaftiz mi ettin?*"

Mahvolmuştum. Korkunç bir günah. Devam etmenin bir yararı yoktu. Gitmek için ayağa kalktım. Sesin bana birkaç Azize Meryem duası okumamı söyleyip söylemediğinin farkında değildim. Kiliiseden çıktık, sokaktaydık tekrar.

"Arındığımı hissediyorum," dedi Frank. "Ya sen?"

"Hayır."

Bir daha günah çıkarmaya gitmedim. Sabah on ayinlerinden daha berbattı.

18

Frank uçaklara meraklıydı. I. Dünya Savaşı ile ilgili dergilerini bana ödünç verirdi. *Flying Aces* en iyisiydi. Savaş uçaklarının hava çarpışmaları nefisti, Spad ve Fokker tipi uçaklar arasında geçerdi. Bütün öyküleri okurdum. Almanlar'ın sürekli kaybetmelerinden hoşnut değilim, ama onun dışında her şey harikuladeydi.

Dergileri ödünç almak veya iade etmek için Frank'in evine gitmeyi seviyordum. Annesi yüksek ökçeli ayakkabılar giyerdi ve bacakları müthişti. Bir iskemlede oturmuş olurdu, bacak bacak üstüne atmış, eteği yukarı sıyrılmış. Frank'in babası bir başka iskemlede oturmuş olurdu. Frank'in annesi ile babası sürekli içerlerdi. Babası I. Dünya Savaşı'na pilot olarak katılmış, uçağı düşmüştü. Bir kolunda kemik yerine tel vardı. Maaş bağlamışlardı Frank'in babasına. Ama iyi biriydi. İçeri girdiğimizde mutlaka konuşurdu bizimle.

"Nasılınız çocuklar? Ne var ne yok?"

Bir gün bir hava gösterisi tertipleneceğini öğrendik. Büyük bir gösteri olacaktı. Frank bir harita buldu, oraya otostop yaparak gitmeye karar verdik. Ben oraya gösteriden önce varabileceğimizi sanmıyordum, ama Frank varacağımızı söylemişti. Babası bize para verdi.

Haritamızı alıp bulvara çıktık, biri aldı bizi hemen. Yaşlı biriydi, dudakları ıpslak. Diliyle sürekli yalıyordu dudaklarını, ekose gömleğinin yakasını iliklemişti. Kravat takmamıştı. Gözlerine doğru kıvrılan tuhaf kaşları vardı.

"Benim adım Daniel," dedi.

"Bu Henry. Benim adım Frank."

Daniel arabayı sürdü. Sonra bir Lucky Strike çıkarıp yaktı.

"Siz ailelerinize mi yaşıyorsunuz?"

"Evet," dedi Frank.

"Evet," dedim.

Daniel'in sigarası ağzında ıslanmıştı bile. Kırmızı ışıktı durdu.

"Kumsala gittim dün, rıhtımda iki erkeği tutukladı polisler. Tutuklayıp hapse attılar. Tutuklananlardan biri öbürünü emiyordu. Polisleri neden ilgilendirir ki bu? Kafam bozuldu."

Yeşil yandı ve Daniel gaza bastı.

"Aptalca değil mi sizce? Polisler böyle bir durumda müdahale etmeli mi?"

Cevap vermedik.

"İki erkeğin birbirlerini diledikleri gibi emmeye hakları yok mu?" diye sordu Daniel.

"Var herhalde," dedi Frank.

"Evet," dedim.

"Nereye gidiyorsunuz çocuklar?"

"Hava gösterisine," dedi Frank.

"Hava gösterisi! Severim hava gösterilerini! Sizinle bir anlaşma

yapalım. Sizinle gelme izin verirsiniz sizi oraya kadar götürürüm."

Cevap vermedik.

"Evet, ne dersiniz?"

"Olur," dedi Frank.

Frank'in babası bize giriş ve yol parası vermişti ama yol parasının cebimizde kalması için otostop yapmaya karar vermiştik.

"Belki de yüzmeye gitmeyi yeğlersiniz," dedi Daniel.

"Hayır," dedi Frank, "hava gösterisini izlemek istiyoruz."

"Yüzmek daha eğlenceli. Yarışabiliriz. Yalnız kalabileceğimiz bir yer biliyorum. Rıhtıma asla gitmem."

"Hava gösterisine gitmek istiyoruz," dedi Frank.

"Peki," dedi Daniel, "hava gösterisine gideriz."

Park yerine girdiğimizde arabadan çıktık, Daniel arabayı kilitlerken "KOŞ!" diye bağırdı Frank.

Giriş kapısına doğru koşarken Daniel kaçtığımızı fark etti.

"HEY, SİZİ KÜÇÜK SAPIKLAR! BURAYA GELİN! GERİ DÖNÜN!"

Koşmayı sürdürdük.

"Tanrım," dedi Frank, "bu orospu çocuğu kaçık!"

Giriş kapısına varmak üzereydik.

"YAKALAYACAĞIM SİZİ!"

Bilet alıp koşarak içeri girdik. Gösteri henüz başlamamıştı ama kalabalıktı.

"Tribünün altına saklanırsak bizi bulamaz," dedi Frank.

İnsanların oturabilmeleri için tahtalardan geçici olarak inşa edilmiş bir tribündü. Altına girdik. Tribünün orta yerinin altında duran iki çocuk gördük. 13-14 yaşlarındaydılar, bizden iki-üç yaş daha büyük.

"Neye bakıyorlar?" diye sordum.

"Gidip anlayalım," dedi Frank.

Yanlarına gittik. Çocuklardan biri geldiğimizi görmüştü.

"Defolun burdan küçük serseriler!"

"Neye bakıyorsunuz siz?" diye sordu Frank.

"Size toz olmanızı söyledim!"

"Boş ver Marty, onlar da baksınlar!"

Durdukları yere yürüdük. Yukarı baktık.

"Nedir?" diye sordum.

"Göremiyor musun?" diye sordu çocuklardan biri.

"Neyi?"

"Yarığı."

"Yarık mı? Nerde?"

"Bak, şurda. Gördün mü?"

İşaret etti.

Eteğini altına toplamış bir kadın oturuyordu orda. Altına don giymemişti. Tahtaların arasından bakınca yarığını görebiliyordunuz.

"Gördün mü?"

"Evet, görüyorum. Bir yarık," dedi Frank.

"Peki, burdan gidin ve kimseye bir şey söylemeyin."

"Ama biraz daha bakmak istiyoruz," dedi Frank. "Biraz daha bakmamıza izin verin."

"Peki. Çok sürmesin ama."

Yukarı bakarak öylece duruyorduk.

"Görebiliyorum," dedim.

"Bir yarık!" dedi Frank.

"Öyle gerçekten," dedim.

"Evet," dedi çocuklardan biri, "öyle."

"Hep hatırlayacağım bunu," dedim.

"Tamam, gitmelisiniz."

"Neden?" diye sordu Frank, "biz neden bakamıyoruz?"

"Çünkü," dedi çocuklardan biri, "yapmak istediğim bir şey var. Toz olun şimdi."

Uzaklaştık.

"Ne yapacağınızı merak ettim," dedim.

"Bilmiyorum," dedi Frank, "belki de taş atacak."

Tribünün altından çıkıp Daniel'e bakındık. Görünürde yoktu.

"Gitmiştir belki," dedim.

"Onun gibi biri uçaklardan haz etmez," dedi Frank.

Tribüne çıkıp gösterinin başlamasını bekledik. Etraftaki kadınlara baktım.

"Hangisiydi acaba?" dedim.

"Üstten bakınca anlaşılmıyor herhalde," dedi Frank.

Sonra hava gösterisi başladı. Fokker tipi bir uçakla numaralar yapan biri vardı. İyiydi, bir daire çizip pikeye geçti ve son anda yeri yalayıp bir Immelman numarası çekti. En iyi numarası her bir kanada monte edilmiş birer kanca içeriyordu. Yerden iki metre yükseklikte iki

direğe iki kırmızı mendil bağlanmıştı. Fokker inişe geçti, kanadının birini eğdi ve kanadındaki kancayla mendillerden birini aldı. Sonra dönüp diğer kanadını eğdi ve öbür mendili aldı.

Sıkıcı bir göğe yazı yazma gösterisi ve aptalca bir balon yarışmasından sonra iyi bir şeye geldi sıra – çok yüksek olmayan dört direk etrafında yarış. Uçaklar direklerin etrafında on iki tur atmak zorundaydılar, bunu ilk başaran ödülü alıyordu. Direklerin üstünde uçan uçak anında eleniyordu. Yarışa katılacak uçaklar yerde ısınıyorlardı. Değişik tip uçaklardı hepsi. Birinin gövdesi ince ve uzundu, kanatları yok denecek kadar küçüktü. Biri şişman ve yuvarlaktı, futbol topunu andırıyordu. Bir diğeri sırf kanattan ibaretti sanki, gövde çok küçüktü. Her biri farklıydı ve göz alıcı bir şekilde boyanmıştı. Birinciye verilecek ödül yüz dolardı. Uçaklar ısınırken gerçekten heyecanlı bir şey izleyeceğine hissedebiliyordun. Motorlar uçaktan fırlayıp gitmek istercesine kükrüyorlardı. Yarışı başlatan bayrak indi ve uçaklar fırladı. Altı uçaktılar, direklerin etrafında dönebilmeleri için yeterince yer yoktu. Kimi yukarda, kimi ortada, kimi de altta uçuyordu. Hızlı uçanlar dönemeçlerde mesafe kaybederken, yavaş uçanlar daha keskin dönebiliyorlardı. Harikulade ve korkunçtu. Derken biri kanadım yitirdi. Uçak yerde zıplayıp ilerlerken motordan alev ve duman çıkıyordu. Ters dönüp durduğunda ambulans ve itfaiye yoldaydı. Diğer uçaklar uçmayı sürdürüyorlardı. Birden başka bir uçağın motoru patladı, uçaktan ayrıldı ve uçaktan arda kalan kaybolmuş bir şey gibi yere düştü. Yere çarptığında her şey dağıldı. Tuhaf bir şey oldu ama. Pilot üst kapağı kaldırıp dışarı tırmandı ve ambulansı beklemeye koyuldu. Seyircilere el salladığında deli gibi tezahürat yapmışlardı. Mucizevi bir şey gerçekleşmişti.

Olabilecek en kötü şey oldu birden. Direklerden birini dönerken iki uçak birbirine takıldı. İkisi de yere düşüp çakıldı, yanıyorlardı. Ambulansla itfaiye oraya doğru gazladı yine. Pilotları uçaklardan çıkarıp sedyelere koyduklarını gördük. Üzücüydü, iki iyi ve cesur adam yaşamlarının sonuna kadar sakat kalacak, belki de öleceklerdi.

İki uçak kalmıştı, 5 numara ile 2 numara, birincilik için yarışıyorlardı. 5 numara küçük kanatlı, ince ve uzun uçaktı, 2 numaradan çok daha hızlı uçuyordu. 2 numara futbol topunu andıran uçaktı, hızı yoktu ama dönemeçlerde arayı kapatıyordu. Pek yararı olmuyordu ama. 5 numara 2 numaraya tur bindirmeye başladı.

"5 numaralı uçak iki tur kala iki tur önde," dedi sunucu.

5 numara ödülü alacak gibi görünüyordu. Derken direğin birine çarptı. Dönerken direğe bindirmiş, direği devirmişti. Dosdoğru uçmayı sürdürdü, giderek alçalıyordu, sonunda yere çarptı. Tekerlekler yere çarpınca uçak iyice sıçrayıp ters dönmüş, yerde sürüklenmeye başlamıştı. Ambulansla itfaiyenin yolu uzundu bu kez.

2 numara geriye kalan 3 direk ile yerdeki devrik direği turlamayı sürdürdü, sonra yere indi. Ödülü kazanmıştı. Dışarı çıktı. Şişman biriydi, uçağını andırıyordu. Güçlü ve yakışıklı birini beklemiştim oysa. Şansı yaver gitmişti. Alkışlayanlar yok denecek kadar azdı.

Kapanış için paraşütle atlama yarışması tertiplemişlerdi. Yerde içi boyanmış bir daire vardı, kocaman bir hedef noktası. Noktaya en yakın inen kazanıyordu. Sıkıcı gelmişti bana. Yeterince ses ve hareket yoktu. Paraşütçüler uçaktan atlayıp noktaya yakın inmeye çalışıyorlardı.

"Bunda pek iş yok," dedim Frank'e.

"Evet," dedi.

Daireye yakın iniyorlardı. Tepemizde uçan uçaktan atlayışlar sürüyordu. Sonra birden kalabalık ahlayıp vahlamaya başladı.

"Bak!" dedi Frank.

Paraşütlerden biri kısmen açılmıştı. Fazla hava yoktu içinde. Diğerlerinden daha hızlı iniyordu. Adamın bacaklarını sallayıp kollarını kımıldatarak paraşütü çözmeye çalıştığını görebiliyordunuz.

"Tanrım!" dedi Frank.

Giderek daha iyi seçiliyordu adam. Paraşütü açmak için ipleri çekip duruyordu ama yararı olmuyordu. Yere çarptı, biraz sıçradı, tekrar yere düştü ve kımıldamadı. Yarı açık paraşüt örttü onu.

Kalan atlayışları iptal ettiler.

Kalabalıkla birlikte dışarı çıkarken gözlerimiz Daniel'i arıyordu hâlâ.

"Dönüşte otostop yapmayalım," dedim Frank'e.

"Olur," dedi.

Dışarı çıkarken hangisinden daha çok heyecan duyduğuma karar veremiyordum, hava yarışından mı, başarısız paraşüt atlayışından mı, yoksa yarıktan mı?

19

5. sınıf biraz daha iyiydi. Diğer öğrencilerin bana karşı düşmanlığı biraz azalmıştı ve fiziksel olarak geliyordum. Sınıf takımlarına seçil-

miyordum ama daha az tehdit ediliyordum. David ve kemarı yoktu artık. Ailece taşınmışlardı, eve yalnız yürüyordum. Arada sırada birkaç kişi peşime takılıyordu ama sataşmıyorlardı. İçlerinde en kötüsü Juan'dı. Juan sigara içiyordu. Elinde sigarası beni izlerdi ve yanında mutlaka arkadaşlarından biri olurdu. Asla yalnız izlemezdi beni. Korkuyordum. Beni rahat bırakmalarını istiyordum. Ama bir yandan da umursamıyordum. Juan'dan hoşlanmıyordum. Okulumdaki kimseden hoşlanmıyordum. Bunun farkındaydılar sanıyorum. Beni istememelelerinin nedeni buydu galiba. Konuşma ve yürüme tarzlarını sevmiyordum, ama annemi ve babamı da sevmiyordum. Hâlâ etrafımda boş ve beyaz bir hava olduğu duygusuna kapılıyordum. Midem sürekli bulanıyordu. Juan esmer tenliydi, kemer yerine bir zincir takıyordu beline. Kızlar ondan korkarlardı, erkekler de öyle. O ve arkadaşlarından biri hemen hemen her gün beni izlerlerdi. Eve girerdim ve dışarda beklerlerdi. Juan sigarasını içip kabadayı gibi görünürken arkadaşı öylece dururdu. Perdenin arkasından onları izlerdim. Sonunda giderlerdi.

Bayan Fretag İngilizce öğretmenimizdi. Sınıfta ilk günümüzde isimlerimizi sordu.

"Hepinizi tanımak istiyorum," dedi.

Gülümsedi.

"Şimdi, herkesin babası vardır eminim. Herkesin babasının ne iş yaptığını öğrenmek ilginç olur sanırım. Bir numaradan başlayıp sırayla gidelim. Evet, Marie, baban ne iş yapar?"

"Bahçıvandır."

"Ne güzel! İki numara... Andrew, senin baban ne iş yapar?"

Korkunçtu. Benim semtimdeki bütün çocukların babaları işlerini kaybetmişlerdi. Babam işini kaybetmişti. Gene'in babası bütün gün ön balkonda oturuyordu. Et fabrikasında çalışan Chuck'ın babası dışında bütün babalar işsizdi. Et şirketinin amblemini taşıyan kırmızı bir araba kullanıyordu Chuck'ın babası.

"Benim babam itfaiyeci," dedi Andrew.

"Çok ilginç," dedi Bayan Fretag. "Üç numara."

"Benim babam avukat."

"Dört numara."

"Benim babam... polis..."

Ben ne diyecektim? Sadece benim semtimdeki babalar işsizdi belki de. Borsanın çöktüğünü duymuştum. Kötü bir anlama geliyordu bu. Ya borsa sadece benim semtimde çökmüşse!

"On sekiz."

"Babam aktör..."

"On dokuz..."

"Babam konser kemancısı..."

"Yirmi..."

"Babam sirkte çahşıyor..."

"Yirmi bir..."

"Babam otobüs şoförü..."

"Yirmi iki..."

"Babam operada şarkı söyler..."

"Yirmi üç..."

Yirmi üç. Bendim yirmi üç.

"Babam dişçi..." dedim.

Bayan Fretag bu şekilde devam ederek otuz üçe geldi.

"Babam işsiz," dedi otuz üç.

Keşke ben akıl etseydim bunu diye düşündüm.

Bir gün Bayan Fretag bize bir ödev verdi.

"Saygıdeğer Başkanımız Herbert Hoover bu cumartesi Los Angeles'ı ziyaret edip bir konuşma yapacak. Herkesin gidip başkanı dinlemesini istiyorum. Sonra bu deneyimi ve Başkan Hoover hakkındaki düşüncenizi anlatan bir yazı yazacaksınız."

Cumartesi mi? Gitmem olanaksızdı. Bahçenin çimlerini biçmeliydim. Uzun kılları kesmeliydim. (Mutlaka bırakıyordum birkaç tane.) Babam tek bir uzun kıl buldu diye her cumartesi kayışla dövüyordu beni. (Bir-iki kez yapmadığım veya yanlış yaptığım şeylerden ötürü hafta arası da dayak yemiştim.) Babama Başkan Hoover'ı dinlemeye gideceğimi söyleyemezdim.

Gitmedim. O pazar kâğıt kalem alıp Başkanı gidip görüşümü yazmaya başladım. Üstü açık arabası peşinde bir konvoyla birlikte girmişti stadyuma. İçinde gizli servis ajanlarının bulunduğu bir araba Başkanın arabasının önünde gidiyor, iki araba da hemen arkasından geliyordu. Ajanlar Başkanımızı korumakla görevli cesur ve silahlı adamlardı. Başkanın arabası stadyuma girdiğinde ahali ayağa kalkmıştı. Böylesi görülmemişti. Başkan bizzat gelmişti. Oydu. El sallamıştı. Tezahüratta bulunmuştuk. Bir bando takımı çalışıyordu. Başkanın başının üstünde martılar uçuşmuştu, onun Başkan olduğunu biliyorlardı sanki. Sonra göğre yazılar yazan uçaklar uçmuştu. Göğre, "Refah çok yakın," gibi sözler yazmışlardı. Başkan arabasında ayağa kalktığında

bulutlar aralanmış, güneş yüzünü aydınlatmıştı. Tanrı da biliyordu sanki onun kim olduğunu. Sonra arabalar durmuş, ajanların koruması altında konuşma kürsüsüne yürümüştü büyük Başkanımız. Mikrofonun önünde dururken gökten bir kuş uçarak kürsüye konmuştu. Başkan kuşa el sallayıp gülmüş, biz de onunla beraber gülmüştük. Sonra Başkan konuşmuş, halk dinlemişti. Mısır patlatırken çok ses çıkaran bir mısır patlatma makinesinin çok yakınında oturduğum için konuşmasını iyi takip edememiştim ama Mançurya'daki sorunların ciddi olmadığını, içerde her şeyin yola gireceğini, endişe etmememizi, Amerika'ya inanmamızın yeterli olacağını söylediğini sanıyordum. Herkese iş bulunacaktı. Yeterince dış çekebilecek yeterince dışçı, yeterince it-faiyecinin söndüreceği yeterince yangın olacaktı. Fabrika ve atölyeler tekrar açılacaktı. Güney Amerika'daki dostlarımız borçlarını ödeyecekti. Yakında hepimiz kalplerimiz ve midelerimiz doymuş olarak huzur içinde uyuyacaktık. Tanrı ve yüce ülkemiz bizi sevgi ile sarıp, kötülükten ve sosyalistlerden koruyacak, bizi bu ulusal kâbustan uyandıracaktı, sonsuza dek...

Başkan alkışı dinleyip el sallamış, sonra arabasına binmişti. Peşinde gizli servis ajanları ile stadyumu terk ederken güneş batmaya başlamış, öğleden sonra kırmızı, altın rengi, harikulade bir akşamüstüne dönmüştü. Başkan Hoover'ı görmüş ve dinlemiştik.

Pazartesi günü ödevimi teslim ettim. Salı günü Bayan Fretag sınıfa konuştu.

"Saygıdeğer Başkanımızın Los Angeles ziyaretini anlatan yazılarınızın tümünü okudum. Ben de ordaydım. Bazılarınızın değişik nedenlerden ötürü gidemediğini gördüm. Gidemeyenler için Henry Chinski'nin yazısını okumak istiyorum."

Sınıfta korkunç bir sessizlik oldu. Büyük farkla sınıfın en sevilmeyen kişisiydim. Kalplerine bıçak saplanmış gibiydiler.

"Yaratıcılık açısından çok güçlü bir yazı," dedi Bayan Fretag ve yazımı okumaya başladı. Kelimeler çok hoş geliyordu kulağıma. Herkes dinliyordu. Benim sözlerim sınıfı doldurmuştu, karatahtadan karatahtaya sıçrayıp tavana çarpıyor, ordan yere yansıyor Bayan Fretag'ın ayakkabılarını örtüyor, yerde kümeleniyorlardı. Sınıfın en güzel kızları kaçamak bakışlarla bana bakıyorlardı. Sınıfın dayıları suratlarını asmışlardı. Onların yazıları bir boka yaramamıştı. Susamış biri gibi iç-

tim sözlerimi. Ben bile onlara inanmaya başlamıştım. Juan yüzüne yumruk yemiş gibi oturuyordu. Bacaklarımı uzatıp arkama yaslandım. Çok sürmedi maalesef.

"Bu önemli yazı ile dersi bitiriyorum..." dedi Bayan Fretag.

Ayağa kalkıp çıkmaya başladılar.

"Sen kal Henry," dedi Bayan Fretag.

İskemlemde oturdum, Bayan Fretag orda durmuş bana bakıyordu.

Sonra, "Orda değildin değil mi Henry?" dedi.

Nasıl bir şey uydursam diye düşündüm ama hiçbir şey bulamadım. "Hayır, orda değildim."

Gülümsedi. "Bu, yazını daha da olağanüstü kılıyor."

"Evet efendim..."

"Gidebilirsin Henry."

Kalkıp dışarı çıktım. Eve yürümeye başladım. İstedikleri buydu demek: yalanlar. Harikulade yalanlar. Buna ihtiyaçları vardı. İnsanlar ahmaktılar. Kolay olacaktı benim için. Etrafıma bakındım. Juan ve arkadaşları beni izlemiyorlardı. İşler yoluna girmeye başlamıştı.

20

Frank ve ben zaman zaman Chuck, Eddie ve Gene'le arkadaş oluyorduk. Ama mutlaka bir şeyler oluyor, aramız açılıyordu. Ben sebep oluyordum genellikle, ama Frank'i de sepetliyorlardı. Benim arkadaşım olduğu için o da kendini dışarda buluyordu. Frank'le beraber olmaktan hoşlanıyordum. Her yere otostop yapıyorduk. En sevdiğimiz yerlerden biri bir film stüdyosuydu. Uzun otlarla çevrili bir tel örgünün altından giriyorduk. King Kong filminde kullandıkları devasa duvarı ve basamakları gördük orda. Yapma sokak ve evleri. Evlerin ön cepheleri vardı sadece, arkaları boştu. Pek çok kez bütün stüdyoyu dolaşmıştık, bekçi bizi görüp kovalayana dek. Otostopla kumsaldaki Eğlence Merkezi'ne gidiyorduk. Üç-dört saat kalırdık orda. Ezberlemiştik orayı. İyi bir yer değildi aslında. İnsanlar orda işeyip, sıçıyorlardı, boş şişelerden geçilmiyordu. Tuvaletlerde sertleşmiş ve buruşmuş prezervatifler olurdu. Kapanış saatinden sonra berduşlar uyurdu orda. Pek eğlenceli bir yer de sayılmazdı Eğlence Merkezi. Aynalar Evi matraktı önceleri. Bir süre sonra aynalar labirentinde nerelerden geçeceğimizi öğrenince esprisi kalmamıştı. Frank ve ben hiç kavga etmez-

dik. Her şeyi merak ediyorduk. Rıhtımda bir kadının sezaryen doğumunu gösteren bir film gösteriliyordu, oraya gitmiştik bir keresinde. Çok kanlıydı. Kadını her kestiklerinde oluk oluk kan fışkırıyordu. Sonra bebeği çıkarmışlardı. Rıhtımda balık tutmaya da giderdik, tuttuğumuz balıkları banklarda oturan yaşlı Yahudi kadınlarına satardık. Frank'le uzaklara gittiğim için babamdan dayak yiyordum, ama o da yağı nasılsa yiyeceğimi bildiğim için eğlenmeye bakıyordum.

Mahallede diğer çocuklarla başım belaya girmeye devam ediyordum. Babamın yararı olduğu da söylenemezdi. Bütün çocukların kovboy kıyafetleri varken tutup bir kızılderili kıyafeti ve bir okla yay almıştı bana örneğin. Okul bahçesindeki durum tekrarlanıyordu – çeteyle karşı karşıyaydım. Kovboy kıyafetleri ve tabancalarıyla etrafımı sarıyorlardı, durum iyice tehlikeli olmaya başlayınca yayıma bir ok koyup geriyor ve bekliyordum. Bu onları uzaklaştırıyordu. O kızılderili kıyafetini sadece babam ısrar ettiğinde giyiyordum.

Chuck, Eddie ve Gene'le aram bozuluyor, sonra düzeliyor, sonra tekrar bozuluyordu.

Bir akşamüstü öylece dolanıyordum. Çeteyle aram ne iyi, ne de kötüydü. Onları kızdıran son davranışımı unutmalarını bekliyordum. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Beyaz hava ve bekleyiş. Hiçbir şey yapmadan dolanmak canımı sıkıyordu, tepeyi çıkıp Washington Bulvarı'na, sonra doğudaki sinemaya, oradan da tekrar Batı Adams Bulvarı'na yürümeye karar verdim. Kilisenin önünden de geçerdim belki. Yürümeye başladım. Derken Eddie'nin sesini duydum:

"Hey, Henry, buraya gel!"

Çocuklar iki evin arasındaki park yerinde duruyorlardı. Eddie, Frank, Chuck ve Gene. Bir şeye bakıyorlardı. Yüksek bir çalının üstünden eğilmiş bir şeye bakıyorlardı.

"Buraya gel, Henry!"

"Ne var?"

Yanlarına gittim.

"Bir sineği yemeye hazırlanan bir örümcek!" dedi Eddie.

Baktım. Örümcek çalının dallarına ağını örmüş, bir sinek de ağa yakalanmıştı. Örümcek çok heyecanlıydı. Kurtulmaya çabalayan sinek bütün ağı titretiyordu. Örümcek, sineğin kanatlarını ve bedenini ağıyla giderek sararken sinek çılgınca ve çaresiz bir şekilde vızıldıyordu. Örümcek vızıldayan sineğin etrafında dolanarak ağını örüyor, sineği tamamen bağlıyordu. Örümcek çok iri ve çirkindi.

"Hamlesini yapmak üzere!" diye bağırdı Chuck. "Geçirecek dişlerini!"

Çocukların arasına dalıp bir tekmeyle ağı bozdum.

"Neden yaptın bunu?" diye sordu Chuck.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı Eddie. "Her şeyi *berbat ettin!*"

Geri çekildim. Frank bile tuhaf bakıyordu bana.

"Yakalayın şunu!" diye bağırdı Gene.

Sokakla benim aramdaydılar. Park yerinden koşup yabancı bir evin bahçesine kaçtım. Peşimdeydiler. Bahçeden koşarak garajın arkasına geçtim. İki metre yüksekliğinde asmalı bir çit vardı. Tırmanıp öbür yana atladım. Yan evin bahçesinden koşup park yerine geldiğimde arkama baktım, Chuck çitin tepesine tırmanıyordu. Sonra kaydı ve sırtüstü bahçeye düştü. "Allah kahretsin!" dedi. Sağa dönüp koşmayı sürdürdüm. Yedi-sekiz blok koşup bir evin ön bahçesinde nefeslendim. Görünürde kimse yoktu. Frank beni bağışlayacak mıydı? Diğerleri beni bağışlayacaklar mıydı? Bir hafta gözden uzak olmaya karar verdim.

Ve unuttular. Hiçbir şey olmadı bir süre. Boş günler. Sonra Frank'in babası intihar etti. Kimse bilmiyordu nedenini. Frank annesiyle başka bir mahalleye, daha küçük bir yere taşınacaklarını söyledi. Mektup yazacaktı. Yazdı da. Ama yazışmıyorduk, yamyamlarla ilgili karikatürler çiziyorduk birbirimize. Onun karikatürlerde yamyamlarla başı belaya giriyor, ben de öyküye onun bıraktığı yerden devam ediyordum. Annem Frank'in karikatürlerinden birini bulup babama gösterince yamyam yazışmalarımız sona erdi.

5. sınıftan 6. sınıfa geçtim ve evden kaçmayı düşünmeye başladım, ama babaların çoğu işsizken bir buçuk metre boyumla ben nasıl iş bulacaktım? John Dillinger halk kahramanıydı o sıralar, büyük küçük herkes hayranlık duyuyordu ona. Bankaların parasını alıyordu. Pretty Boy Floyd ile Ma Barker ve Machine Gun Kelly de yapıyorlardı aynı şeyi.

İnsanlar otların büyüdüğü boş arsalara gider olmuşlardı. Bazı otların pişirilip yenilebildiğini öğrenmişlerdi. Boş arsalarda veya sokak köşelerinde yumruklaşıyorlardı. Herkes öfkeliydi. Erkekler Bull Durham içiyor, burunlarından kıl aldırıyorlardı. Gömleklerinin ön cebinden Bull Durham eksik olmuyordu, tek elle sarıyorlardı sigaralarını. Cebinde Bull Durham paketi taşıyan birini görünce uzak duruyordum. 2.

ve 3. ipotekler konuşuluyordu. Bir gün babam kırık bir kol ve morarmış iki gözle gelmişti eve. Annem çok düşük maaşlı bir iş bulmuştu. Mahalledeki her çocuğun bir pazarlık, bir de gündelik pantolonu vardı. Ayakkabılar eskidiğinde yenileri alınmıyordu. 15-20 sente yapıştırıcısıyla birlikte satılan ökçe ve tabanlardan alınıyor, ayakkabının altına yapıştırılıyordu. Gene'lerin arka bahçesinde bir horozla birkaç tavuk vardı. Tavuğun biri yeterince yumurtlamazsa kesip yiyorlardı.

Bana gelince, pek bir şey değişmemişti – ne okulda, ne de Gene, Chuck ve Eddie ile. Yalnız yetişkinler değil, çocuklar da tehlikeli olmaya başlamışlardı, hatta hayvanlar da. İnsanları taklit ediyorlardı sanki.

Bir gün her zamanki gibi dolanıyordum, beklenti vaziyetlerinde. Çeteyle aram açıktı, artık onlara katılmayı arzulamıyordum zaten. Birden Gene geldi koşarak, "Hey, Henry, gel!"

"Ne var?"

"GEL!"

Koşmaya başladı Gene, ben de peşinden. Park yerinden geçip Gibson'ların arka bahçesine girdik. Gibson'ların bahçesi tuğla duvarla çevriliydi.

"BAK! KEDİYİ KÖŞEYE KISTIRMIŞ! ÖLDÜRECEK ONU!"

Küçük, beyaz bir kedi vardı duvarın köşesinde. Duvara tırmanamıyor, hiçbir yere gidemiyordu, kısıtılmıştı. Kamburunu çıkarmıştı, tıslıyordu, pençeleri hazır. Ama çok küçüktü ve Chuck'ın buldog köpeği Barney hırlayarak kediye yaklaşıyor, mesafeyi daraltıyordu. Kediye oraya çocukların koyduğu, sonra da Barney'i getirdikleri duygusuna kapıldım. Chuck, Eddie ve Gene'in izleyişleri bu duyguyu güçlendirmişti. Suçlu bir ifade vardı yüzlerinde.

"Sizin işiniz bu," dedim.

"Hayır," dedi Chuck, "kedinin suçu. Buraya girmeseydi. Baksın şimdi başının çaresine."

"Nefret ediyorum sizden, orospu çocukları," dedim.

"Barney kediye öldürecek," dedi Gene.

"Parçalayacak onu Barney," dedi Eddie. "Pençelerinden çekiniyor ama hamlesini yaptığında her şey bitmiş olacak."

Ağzından salyaları akan iri bir buldog köpeği idi Barney. Aptal ve şişman, anlamsız kahverengi gözlü. Boyun ve sırt tüyleri dikilmişlerdi. Aptal kışına tekme basmak geliyordu içimden ama bacağıma parçalardı. Öldürmeye kararlı görünüyordu. Beyaz kedi yavru sayılırdı

hâlâ. Tıslayıp bekliyordu. Duvara yapışmış, son derece temiz ve hari-kulade bir yaratık.

Köpek yavaşça ilerledi. Çocuklar böyle bir şeye neden gerek duymuşlardı? Yetkililer nerdeydiler? Yetişkinler nerdeydiler? Beni suçlamakla meşguldüler sürekli. Şimdi nerdeydiler?

Kediyi kapıp kaçmayı düşündüm ama cesaret edemedim. Köpeğin bana saldıracağından korkuyordum. Yapmam gerekeni yapma cesaretinden yoksun olduğumu bilmek çok kötü bir duyguydu. Midem bulanmaya başlamıştı. Zayıftım. Engellemek istiyor ama nasıl yapacağımı bilemiyordum.

"Chuck," dedim, "kediyi bırak gitsin,' lütfen. Köpeğini geri çek."

Chuck cevap vermedi. İzliyordu.

Barney ileri atıldı ve kedi aniden sıçradı. Öfkeli ve bulanık bir beyazlık, tıslama, pençe ve diş karmaşasıydı ortalık. Barney geri çekildi. kedi tekrar duvara sindi.

"Hakla onu Barney," dedi Chuck tekrar.

"Allah belanı versin, kes sesini!" dedim ona.

"Böyle konuşma benimle," dedi Chuck.

Barney tekrar ilerledi.

Hafif bir ses duydum arkamda ve etrafıma bakındım. Yaşlı Bay Gibson'ın, yatak odasının penceresinden bizi izlediğini fark ettim. O da kedinin öldürülmesinden yanaydı, çocuklardan farkı yoktu. Neden?

Yaşlı Bay Gibson takma dişli postacımızdı. Karısı evden dışarı çıkmazdı. Çöpü boşaltmak için çıkardı sadece. Başında saç filesi, üstünde gecelik ve bornoz, ayağında da terlikler olurdu hep.

Ben pencereye bakarken Bayan Gibson her zamanki kıyafetiyle kocasının yanında belirdi, kedinin öldürülmesini bekliyordu. Yaşlı Bay Gibson mahallenin işi olan ender adamlarından biriydi ama yine de kedinin öldürüldüğünü görmek istiyordu. Chuck, Eddie ve Gene'den farksızdı Gibson. Sayıca çok fazlaydılar.

Buldog biraz daha yaklaştı. İzleyemeyecektim. Kediyi o durumda terk etmekten büyük utanç duyuyordum. Kedinin kaçma teşebbüsünde bulunma olasılığı vardı, ama engelleyeceklerini biliyordum. Kedi sadece köpeklerle değil, insanlıkla da karşı karşıyaydı.

Dönüp çıktım bahçeden. Park yerini geçip eve yürüdüm. Babam ön bahçede bekliyordu.

"Nerdeydin?" diye sordu.

Cevap vermedim.

"İçeri gir," dedi, "ve bu kadar mutsuz görünme sonra *gerçekten* mutsuz ederim seni!"

21

Sonra Justin Ortaokulu'na girdim. Delsey İlkokulu'ndaki tiplerin yarısı ordaydı, en iri ve kötü yarısı. Başka okullardan başka iriler de gelmişti. Bizim 7. sınıf 9. sınıftan daha yapılıydı. Beden dersinde sıraya girmiştik, tuhaf bir görüntü sergiliyorduk, çoğumuz beden öğretmeninden daha iriydi. Yoklama sırasında öylece dururduk, omuzlar düşük, hafif kambur, göbekler sarkmış, başlar önde.

"Tanrım," dedi beden öğretmenimiz Bay Wagner, "omuzlarınızı geri atın, dik durun!"

Kimse kımıldamadı. Biz böyleydik, başka türlü olmak istemiyorduk. Çoğumuz yoksul ailelerden geliyordu, kötü besleniyorduk, ama bir şekilde devler gibi gelişmiştik. Ailelerimizden çok az sevgi almıştık, kimseden sevgi ve şefkat beklemiyorduk. Gülünçtük ama kimse yüzümüze gülmeye cesaret edemiyordu. Çocuk olmaktan sıkılmış, çok çabuk büyümüştük sanki. Büyüklerimize saygı duymuyorduk. Uyuz kaplanlardan farkımız yoktu. Yahudi çocuklardan birinin, Sam Feldman'ın, kara bir sakalı vardı, her sabah tıraş olmak zorundaydı. Öğleye doğru çenesi kararmaya başlardı. Göğsü kıllıydı ve koltuk altları korkunç kokardı. Bir de 25 santimlik uzun ve yumuşak kamışlı Peter Mangalore vardı. Ve duşa girdiğimizde taşaklarımın herkesinden daha iri olduğunu keşfetmiştim.

"Hey, şunun taşaklarına bakar mısınız?"

"Aman tanrım! Kamış ufak ama taşaklara bak!"

"Vay canına!"

Neydi bizi böyle yapan bilmiyorum ama farklıydık, hissediyorduk bunu. Konuşmamızda ve yürüyüşümüzde belli oluyordu farklı olduğumuz. Pek konuşmuyorduk, gösteriyorduk sadece. Buydu insanları bu kadar kızdıran: kıymet bilmezliğimiz.

7. sınıf öğrencileri dersler bittikten sonra 8. ve 9. sınıf öğrencileriyle Amerikan futbolu oynarlardı. Denge yoktu. Çok kolaydı bizim için, yere seriyorduk onları, yorulmadan. Karşı takımın oyuncusunu durdurmak için dokunmanın yeterli olduğu tür Amerikan futbolunda, hücum eden takım, genellikle adam kaçırıp uzun pasla sayı bulmaya çalışır. Biz öyle oynamazdık ama, adamımızı karşı takımın savunma-

sını yararak kaçırdık. Saldırgan olmak için bir bahaneydi bizim için futbol, kaçırdığımız adamın sayı yapıp yapmadığı umurumuzda bile değildi. Arada sırada pas oyununa dayalı bir hücum planladığımızda karşı takımın oyuncularını sevinirlerdi.

Kızlar okuldan sonra kalıp bizi izlerlerdi. Kızların bazıları lise öğrencileriyle çıkıyorlardı, ortaokul öğrencileriyle işleri yoktu, ama yine de okuldan sonra kalıp bizim maçlarımızı izlerlerdi. Ünlüyduk. Kızlar bizi izler ve hayran olurlardı. Ben takımda değildim ama saha kenarında dolanıp gizliden sigara içer, kendimi takımın koçu gibi hissedirdim. Kızlara bakıp onlarla düzüşeceğimizi düşünürdük. Ama otuz bir çekiyorduk çoğumuz.

Otuz bir. Nasıl keşfettiğimi anımsıyorum. Bir sabah Eddie yatak odasının penceresini tıklattı.

"Ne var Eddie?"

Elindeki laboratuvar tüpünü kaldırdı, dibinde bir sıvı vardı.

"Bel," dedi Eddie, "benim belim."

"Yok ya?"

"Evet, bütün yapman gereken eline tükürüp kamışını sıvazlamak, güzel oluyor ve çok geçmeden kamışının ucundan bir sıvı fışkırıyor. O sıvıya 'bel' deniyor."

"Yok ya?"

"Ya."

Eddie test tüpüyle kaybordu. Bir süre düşündükten sonra denemeye karar verdim. Kamışım sertleşmişti, hoşuma gitti. Sürdürdükçe daha çok zevk almaya başladım ve daha önce tanımadığım bir duyguya dönüştü. Sonra bir sıvı fışkırdı kamışımın ucundan. O günden sonra arada bir yapar olmuştum. Bir kızla seviştiğini düşününce daha da iyi oluyordu.

Bir gün saha kenarında durmuş, takımımızın başka bir sınıf takımının canına okuyuşunu izliyor, gizliden sigara firtlıyordum. Her iki yanımda da birer kız vardı. Çocuklar hücumla kalkarken beden öğretmeni Curly Wagner'in bana doğru geldiğini fark ettim. Sigarayı fırlatıp alkışlamaya başladım.

"Hadi çocuklar! Kıç üstü oturtalım şunları!"

Wagner yanıma geldi. Orda durup baktı bana bir süre. Pis bir tebessüm edinmiştim artık.

"Hepinizin hakkından geleceğim!" dedi, "özellikle senin!"

Başımı çevirip kayıtsız bir bakış attım, sonra çevirdim yüzümü.

Wagner öylece durup baktı bana. Sonra çekip gitti.

Bayağı haz duymuştum. Kötülerden biri addedilmek hoşuma gitmişti, kötü olduğumu hissetmek. Herkes iyi olabilirdi, iyi biri olmak cesaret gerektirmiyordu. Dilinger cesurdu. Ma Barker o adamlara makineli tüfeğin nasıl kullanılacağını öğreten müthiş bir kadındı. Babam gibi olmak istemiyordum. O kötü geçiniyordu sadece. Kötüysen kötü rolü yapman gerekmez, kötüsündür. Kötü biri olmak hoşuma gidiyordu. İyi olmaya çalışmak hasta ediyordu beni.

Yanımdaki kız, "Wagner'in seninle bu şekilde konuşmasına izin vermemelisin, ondan korkuyor musun?" diye sordu.

Dönüp baktım kıza. Uzun süre, hareketsiz.

"Neyin var senin?" dedi.

Başımı çevirip yere tükürdüm ve uzaklaştım. Ağır adımlarla saha kenarından çıkış kapısına, ordan da eve yürüdüm.

Wagner sürekli gri svetşörtle gri pantolon giyerdi. Küçük bir göbeği vardı. Onu endişelendiren bir şeyler olurdu daima. Tek avantajı yaşıydı. Bize blöf yapıp duruyordu, ama zayıflıyordu blöfleri giderek. Beni iteklemeye hakkı olmayan birileri beni itekliyordu sürekli. Wagner ve babam. Babam ve Wagner. Neydi istedikleri? Neden yollarına çıkıp duruyordum?

22

Bir gün çocuğun teki yapıştı bana, ilkokulda David'in yaptığı gibi. Zayıf, ufak tefek biriydi ve tepesinde hiç saçı yoktu neredeyse. Çocuklar Dazlak diye çağırıyorlardı onu. Asıl adı Eli LaCrosse'tu. Asıl adını seviyordum ama onu sevmiyordum. Bana yapışmıştı. O kadar acınası bir hali vardı ki defolup gitmesini söyleyemiyordum. Aç kalmış ve tekmelelenmiş bir sokak köpeğinden farksızdı. Onunla beraber olmak hoşuma gitmiyordu. Ama o sokak köpeği duygusunu bildiğim için bana takılmasına izin veriyordum. Her cümlesinde bir küfür vardı mutlaka, en az bir küfür. Ama yapaydı, sert biri değildi, korkuyordu. Ben korkmuyordum ama kafam karışıktı. İyi bir ikili oluşturunuyorduk belki de.

Her gün okul çıkışında onu eve bırakıyordum. Annesi, babası ve büyükbabası ile yaşıyordu. Küçük bir parkın karşısında küçük bir evde. O semti seviyordum, gölge veren büyük ağaçları vardı. Biri bana çirkin olduğumu söyledikten sonra gölgeyi güneşe, karanlığı ışığa

yeğler olmuştum.

Yürüyüşlerimiz esnasında Dazlak bana babasından söz etmişti. Bir zamanlar doktorluk yapmıştı, başarılı bir cerrahtı ama içki yüzünden doktorluk yetkisi elinden alınmıştı. Bir gün Dazlak'ın babasıyla karşılaşım. Bir ağacın altındaki iskemleye oturmuştu, öylece oturuyordu.

"Baba," dedi Dazlak, "bu Henry."

"Merhaba Henry."

Evinin basamaklarında duran büyükbabamı ilk kez görüşümü anımsatmıştı bana. Dazlak'ın babasının saçları ve sakalı siyahı gerçi ama gözleri aynıydı – parlak ve tuhaf. Ve işte Dazlak orda duruyordu, oğlu, hiç parıldamadan.

"Hadi," dedi Dazlak, "izle beni."

Evin altındaki mahzene indik. Karanlık ve rutubetliydi orası, gözlerimiz karanlığa alışana dek bekledik. Sonra fiçileri seçebilmeye başladım.

"Bu fiçiler değişik cins şarapla dolu," dedi Dazlak, "her fiçinin bir musluğu var. Denemek ister misin?"

"Hayır."

"Hadi, bir yudum al."

"Neden?"

"Sen kendini erkekten mi sayıyorsun?"

"Sert biriyim ben."

"Bir yudum al öyleyse."

Dazlak bana meydan okuyordu. Olacak iş değildi. Fiçilerden birinin yanına gidip eğildim.

"Aç şu allahın cezası musluğu! Allahın cezası ağzımı da aç!"

"Örümcek var mıdır burda?"

"Hadi! Hadi, allahın cezası!"

Ağzımı musluğun altına sokup musluğu çevirdim. Kokulu bir sıvı damladı ağzıma. Tükürdüm.

"Ödlele olma! Yut şunu!"

Musluğu açıp ağzımı dayadım. Kokulu sıvı ağzıma girdi ve yuttum. Musluğu kapatıp ayağa kalktım. Kusacak gibi olmuştum.

"Şimdi sen iç," dedim Dazlak'a.

"Tabii," dedi, "ben korkmuyorum!"

Bir fiçinin altına girip sıkı bir yudum aldı. Onun gibi bir pısrık benimle baş edememeliydi. Başka bir fiçinin altına girip sıkı bir yudum

da ben aldım. Ayağa kalktım. Kendimi iyi hissetmeye başlıyordum.

"Hey Dazlak," dedim, "sevdim ben bunu."

"Biraz daha iç."

Biraz daha içtim. Tadı giderek düzeliyordu. Daha iyi hissediyordum kendimi.

"Babanın şarabından fazla içmesek iyi olur Dazlak," dedim.

"Umursamaz. İçkiyi bıraktı."

Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim kendimi. Otuz bir çekmekten bile iyiydi.

Fıçıdan fıçıya gidiyordum. Sihirli bir şeydi içki. Neden kimse söylememişti bunu bana? İçki ile hayat harikulade, insan mükemmeldi, kimse rahatsız edemezdi onu.

Dik durup Dazlak'a baktım.

"Annen nerde? Anneni düzeceğim!"

"Öldürürüm seni, orospu çocuğu, annemden uzak dur!"

"Seni pataklatabileceğimi biliyorsun Dazlak."

"Evet."

"Peki. Anneni rahat bırakacağım."

"Gidelim öyleyse."

"Bir yudum daha..."

Bir fıçıya gidip koca bir yudum daha aldım. Sonra mahzenin merdivenlerinden yukarı çıktık.

"Demek mahzene indiniz ha?" dedi babası.

"Evet," dedi Dazlak.

"Biraz erken başlamıyor musunuz?"

Cevap vermedik. Bulvara yürüdük, sakız satan bir dükkâna girdik. Bir sürü alıp hepsini ağızımıza attık. Annesinin öğreneceğinden endişe ediyordu. Ben hiçbir şeyden endişe etmiyordum. Bir park bankına oturup sakız çiğnedik ve ben yeni bir şey keşfettiğimi düşündüm. Bana çok uzun bir süre yardımcı olacak yeni bir şey. Parktaki çimler daha yeşil, banklar daha güzel görünüyordu. Bu içki denen şey cerrahlara yaramıyordu belki, ama cerrah olmak isteyen biri kafadan biraz noksandı zaten.

23

Justin Lisesi'nde biyoloji dersleri ilginçti. Bay Stanhope geliyordu biyolojiye. 55 yaşlarında, yaşlı biriydi, ve ona her istediğimizi yaptırdı.

yorduk. Lilly Fischman bizim sınıftaydı, gerçekten gelişmiş bir kızdı Lilly. Göğüsleri inanılmaz irilikte, yüksek ökçeli ayakkabıları ile yürürken salladığı kıcı harikuladeydi. Müthişti, bütün çocuklarla konuşur, konuşurken onlara sürtünürdü.

Her gün aynı şey yaşıyordu biyoloji dersinde. Biyoloji filan öğrendiğimiz yoktu. Bay Stanhope on dakika kadar konuştuktan sonra Lilly, "*Ama biraz eğlenelim Bay Stanhope!*" derdi.

"Olmaz!"

"Ama Bay Stanhope!"

Kürsüye gidip Bay Stanhope'un üstüne şefkatle eğilir, kulağına bir şeyler fısıldardı.

"Aman, peki..." derdi Bay Stanhope.

Sonra şarkı söyleyip kıvırmaya başladılar Lilly. Açılışı hep "The Lullaby of Broadway" ile yapar, sonra diğer numaralarına geçerdi. Nefisti, ateşliydi, yaniyor, bizi de yakıyordu. Gelişmiş bir kadından farkı yoktu. Stanhope'u çıldırtıyordu, bizi çıldırtıyordu. Olağanüstüydü. Yaşlı Stanhope ağzının suları akarak izlerdi. Stanhope'a gülerken Lilly'ye tezahüratta bulunurduk. Bir gün müdür Bay Lacefield koşarak sınıfa girene dek sürmüştü bu.

"Neler oluyor burda?"

Stanhope öylece oturuyordu, dili tutulmuştu.

"Bu ders sona ermiştir!" diye bağırdı Lacefield.

Dışarı çıkmak için sıraya girerken, "Ve siz, Bayan Fischman, büroma gelin," diye ilave etti.

O olaydan sonra biyoloji ödevlerimizi yapmadık tabii ki. Bu da Bay Stanhope bize ilk sınavı yapana dek önemli olmamıştı.

"Hass..tir," dedi Peter Mangalore yüksek sesle, "ne yapacağız?"

Peter 25 santimlik yumuşak kamışlı çocuktu.

"Sen ömründe bir gün bile çalışmak zorunda kalmayacaksın," dedi Jack Dempsey'i andıran, "bu bizim sorunumuz."

"Allah kahretsin," dedi sınıfın arka sıralarından biri, "her kırık aldiğimda babam tırnaklarımdan birini söküyor."

Sınav kâğıtlarımıza bakıyorduk hepimiz. Ben *kendi* babamı düşündüm. Sonra Lilly Fischman'ı düşündüm. Orosunun tekiydi Lilly Fischman, kötü bir kadındı, bizim önümüzde şarkı söyleyip kıvırdığı için cehennemi boylayacaktık hepimiz.

Stanhope bizi izliyordu.

"Neden kimse yazmıyor? Soruları neden yanıtlamıyorsunuz? Herkesin kalemi var mı?"

"Evet, evet, herkesin kalemi var," dedi biri.

Lilly en önde, Bay Stanhope'un kürsüsünün hemen yanında oturuyordu. Biyoloji kitabını açıp ilk sorunun yanıtına baktığını gördük. İşareti almıştık. Hepimiz kitaplarımızı açtık. Stanhope öylece durmuş bizi izliyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Ağzından tükürük saçıyordu. Beş dakika kadar oturdu. Sonra birden ayağa fırlayıp sıraların arasında bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

"Ne yapıyorsunuz? Kapatın kitapları! Kapatın kitapları!"

Hızla yürürken yanından geçtiği öğrenciler kitaplarını kapıyor, o geçtikten sonra tekrar açıyorlardı.

Dazlak yanımdaki sıradaydı, gülüyordu. "*Salağın teki!* yaşlı bir salak!"

Biraz acımıştım Stanhope'a ama ya kendimi seçecektim ya da onu. Stanhope kürsüsünün arkasına geçip bağırdı, "*Kitaplar kapatılmalı yoksa bütün sınıfı çaktırırm!*"

Sonra Lilly Fischman ayağa kalktı. Eteğini kaldırıp ipek çoraplarından birini yukarı çekti. Jartiyerini düzeltti ve beyaz tenini gördük. Sonra öbür çorabını çekip düzeltti. Böylesini görmemiştik daha önce, Bay Stanhope da görmemişti böylesini. Lilly yerine oturdu ve sınav bütün kitaplar açık bitti. Stanhope kürsüsünün arkasında tamamen yenik bir şekilde oturmuştu.

Kafaya aldığımız bir diğeri Pop Farnsworth idi. Motor kursunun birinci günü başlamıştık. "Burda yaparak öğrenilir. Hemen şimdi başlıyoruz. Önünüzdeki motorları söküp dönem sonuna kadar çalışır bir vaziyette monte etmiş olacaksınız. Duvarda şemalar var ve ben sorularınızı yanıtlayacağım. Bir motorun nasıl çalıştığına dair filmler de izleyeceksiniz. Ama şimdi motorları sökerek başlıyoruz. Aletler karşınızdaki raflarda."

"Hey, Pop, önce şu filmi izlesek?" diye sordu biri.

"Projenize başlayın!" dedim."

Bu kadar motoru nerden bulmuşlardı bilemiyorum. Yağlı, siyah ve paslıydılar. İşe yaramaz görünüyordu hepsi.

"S..tir," dedi çocuklardan biri, "tıkalı heladan farkı yok bunun."

Motorlarımızın başında duruyorduk. Çocukların çoğu ingilizanah-tarı almışlardı. Kızıl Kirkpatrick bir tornavida alıp dikkatli bir şekilde

motorun üstündeki yağ tabakasını kazıyarak altmış cm uzunluğunda siyah bir yağ şeridi oluşturmuştu.

"Hadi Pop, şu filme ne dersin? Beden dersinden yeni çıktık, ayakta duracak halimiz yok! Wagner kurbağalar gibi sıçratıp durdu bizi!"

"Sizden istenen şekilde işe başlayın!"

Başladık. Anlamsızdı. Müzik dersinden bile daha kötüydü. Bazı alet sesleri ve derin nefesler duyuluyordu.

"ALLAH KAHRETSİN!" diye bağırdı Harry Henderson, "ELİMİ PARÇALADIM! BEYAZ ESARETTEN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİL BU!"

Sağ eline dikkatle bir mendil sardı ve mendilden sızan kanı görünce "*lanet olsun!*" dedi.

Biz deniyorduk. "Başımı bir filin yarığına sokmayı yeğlerim," dedi Kızıl Kirkpatrick.

Jack Dempsey ingilizanahtarını yere fırlattı. "Bırakıyorum," dedi, "istediğinizi yapın bana, bırakıyorum. Öldürün beni. Taşaklarımı kesin. Bırakıyorum."

Gidip duvara dayandı. Kollarını kavuşturup ayakkabılarına baktı.

Durum gerçekten kötü görünüyordu. Kursta hiç kız yoktu. Atölyenin arka kapısından okulun bahçesi görünüyordu, güneş ışığı ve aylakça dolanılacak boş bir alan. Ve işte biz, beş para etmeyen motorların üstüne eğilmiştik. Aptal çelik parçaları. Merhamet istiyorduk. Yaşamlarımız yeterince aptaldı zaten. Bir şeylerin bizi kurtarması gerekiyordu. Pop'un yumuşak biri olduğunu duymuştuk ama doğru değildi galiba. Dev yapılı, bira göbekli orospu çocuğunun tekiydi. Yağlı bir tulum giymişti, saçları gözlerine düşüyordu, çenesine yağ bulaşmıştı.

Arnie Whitechapel ingilizanahtarını yere fırlatıp Bay Farnsworth'ün yanına gitti. Geniş bir gülümseme vardı Arnie'nin yüzünde. "Hey Pop, yeter artık ha?"

"Motorunun başına dön Whitechapel!"

"Hadi, Pop!"

Arnie bizden birkaç yaş daha büyüktü. Birkaç yıl çocuk ıslahevinde kalmıştı. Ama yaşça bizden büyük olmasına rağmen yapı olarak bizden daha ufaktı. Vazelinle arkaya taranmış çok siyah saçları vardı. Erkekler tuvaletinin aynasının karşısına geçip sivilcelerini sıkardı. Kızlarla pis konuşur, cebinde Sheik marka prezervatif taşırdı.

"İyi bir fıkram var sana Pop!"

"Öyle mi? Motorunun başına Whitechapel."

"Çok iyi bir fıkra Pop."

Arnie'nin eğilip Pop'un kulağına belden aşağı bir fıkra anlatışını izledik. Başları birbirine yakındı. Sonra fıkra bitti ve Pop gülmeye başladı. O koca bedeni ikiye katlanmıştı, göbeğini tutuyordu. "Ha ha ha! Aman allahım! Ha ha ha!" diye güldü. Sonra durdu. "Tamam Arnie, motorunun başına!"

"Dur, Pop, bir tane daha var!"

"Yok ya?"

Motorları bırakıp yanlarına gittik. Arnie bir sonraki fıkrayı anlatırken çevrelerinde bir çember oluşturmuştuk. Fıkra bittiğinde Pop iki bükülmüdü yine. "Tanrım, ha ha ha!"

"Bir tane daha var, Pop. Adamın teki çölde arabasını sürüyormuş. Birden yola fırlayan birini fark etmiş. Adam çıplakmış ve elleriyle ayakları iple bağlıymış. Adam arabayı durdurup sormuş, 'ne oldu, neyin var?' Çıplak olan anlatmış, 'arabamla giderken otostop yapan bir orospu çocuğu gördüm, keriz gibi durdum ve orospu çocuğu silah çekti bana. Elbiselerimi alıp beni bağladı, sonra da düzdü.' 'Öyle mi?' demiş adam arabasından inip fermuarını açarken, 'bu senin şanslı günün değil galiba!'"

Pop iki bükülmüdü. "Ha ha ha ha... TANRIM... Ha ha...!" Durdu sonunda.

"Allah kahretsin," dedi sessizce, "aman allahım..."

"Şu filme ne dersin Pop?"

"Peki, tamam."

Biri arka kapıyı kapattı ve Pop kirli bir beyaz ekran çıkardı. Film makinesini çalıştırdı. Berbat bir filmdi ama motorlarda çalışmaya beş çekerdi. Benzin bujileri ateşliyor, patlama silindir başlarına ulaşıyor, silindir hareket edince krank mili dönüyor, supaplar açılıp kapanıyor ve silindir başları bir aşağı bir yukarı hareket ettikçe krank mili dönmeyi sürdürüyordu. Pek ilginç değildi ama serindi içerisi, arkana yaslanıp dilediğini düşünebiliyordun hiç olmazsa. Aptal çelikte ellerini parçalamıyordun.

Bırakın motorları çalışır vaziyette monte etmeyi, onları sökmedik bile. O aynı filmi kaç kez izledik bilmiyorum. Whitechapel fıkralarını sıralamayı sürdürdü, Pop da iki büküm gülmeyi. Fıkralar çok kötüydü ama deliler gibi gülüyorduk hepimiz.

"Aman tanrım! Ha ha ha...!"

İyi biriydi Pop. Hepimiz hoşlanırdık ondan.

İngilizce öğretmenimiz Bayan Gredis kesin en iyisiydi. Uzun, sivri burunlu bir sarışındı. Burnu pek bakılacak cinsten değildi ama burnuna bakmıyorduk zaten. Dar elbiseler, V yaka kazaklar, ipek çoraplar ve yüksek ökçeli siyah ayakkabı giyerdi. Uzun, harikulade bacakları, yılanımsı bir vücudu vardı. Sadece yoklama yaparken kürsüsünde otururdu. Sıralardan birini boş tutar, yoklamadan sonra gelip yüzü bize dönük bir şekilde sıraya otururdu. Bacak bacak üstüne atmış, eteği yukarda. Böyle dizler görmemiştik daha önce, böyle bacaklar, böyle baldırlar. Tamam, Lilly Fischman'ı sayabiliriz ama Lilly bir çocuk-kadınken Bayan Gredis olgun bir kadındı. Her gün bir saat onu seyretme şansına sahiptik. İngilizce dersinin bitiş zili çaldığında üzülmeyen tek erkek öğrenci yoktu sınıfta. Onun hakkında konuşurduk.

"Düzülmek mi istiyor sence?"

"Hayır. Bizi tahrik ediyor sadece. Bizi çıldırttığını biliyor, tek istediği bu, buna gereksinimi var."

"Nerde oturduğunu biliyorum. Bir gece ziyaretine gideceğim."

"Ne gezer sende o taşak!"

"Öyle mi? Öyle mi? Kıcıyı düzeceğim onun! Aranıyor!"

"8. sınıfta tanıdığım bir çocuk onu görmeye gittiğini söyledi."

"Ne olmuş?"

"Gecelikte açmış kapıyı, memeleri dışardaymış neredeyse. Çocuk ertesi günkü ödevini unuttuğunu, ödevi almak için geldiğini söylemiş. İçeri almış çocuğu."

"Atmıyorsun değil mi?"

"Hayır. Hiçbir şey olmamış ama. Ona çay ikram etmiş, ödevini anlatmış, sonra da çocuk gitmiş."

"Ben içeri girmiş olsaydım işini bitirmiştım."

"Yok ya? Ne yapardın?"

"Önce parmaklar, sonra yalardım. Sonra da memelerini düzüp zorla ağzına verirdim."

"İyi hayal kuruyorsun. Sen hiç düzüştün mü?"

"S..tir, tabii. Kaç kere."

"Nasıldı?"

"Berbat."

"Boşalamadın herhalde."

"Her yere boşaldım, hiç kesilmeyecek sandım."
"Avucunda her yere boşaldın demek istiyorsun, değil mi?"
"Ha, ha, ha!"
"Ah, ha, ha, ha, ha!"
"Ha, ha!"
"Avucuna değil mi?"
"S..tirin gidin!"
"İçimizden birinin düzüştüğünü sanmıyorum," dedi biri.
Sessizlik oldu.
"O da iş mi? Yedi yaşında düzüştüm ben."
"O da bir şey mi? Ben dört yaşında düzüştüm."
"Tabii Kızıl. At atabildiğin kadar!"
"Küçük bir kızı evin bodrumuna atmıştım."
"Sertleşmiş miydin?"
"Tabii."
"Boşaldın mı?"
"Galiba. Bir şeyler fıskırmıştı."
"İşemiş olmalısın Kızıl."
"S..tir!"
"Adı neydi?"
"Betty Ann."
"Ne? Benimkinin de adı Betty Ann'di," dedi yedi yaşında düzüştüğünü iddia eden.
"Vay orospu," dedi Kızıl.

Güzel bir bahar günü İngilizce dersindeydik ve Bayan Gredis ön sırada yüzü bize dönük oturuyordu. Eteği her zamankinden daha yukardaydı. Ürkütücü, harikulade, sihirli ve aşağılık bir görüntüyü. Böyle bacaklar, böyle baldırlar görülmemişti, sihirli bir şey izliyorduk. İnanılmazdı. Dazlak yanındaki sırada oturuyordu, elini uzatıp parmağı ile dürttü beni:

"*Bütün rekorları kırıyor!*" diye fısıldadı. "*Bak! Bak!*"

"Tanrım," dedim. "Sus, yoksa eteğini indirecek!"

Dazlak elini çekti ve bekledim. Bayan Gredis'i tedirgin etmemiştik. Eteği yukarda kaldı. Gerçekten anımsanacak bir gün yaşıyorduk. Sınıfta sertleşmemiş tek erkek öğrenci yoktu ve Bayan Gredis konuşmayı sürdürüyordu. Söylediklerinin tek kelimesini bile duymadığımızdan eminim. Ama kızlar arada sırada birbirlerine, bu orospu fazla

ileri gitti bu kez, anlamına gelen bakışlar atıyorlardı. Bayan Gredis fazla ileri gidemezdi. Orda, yukarda, bir yarık değil de, çok daha güzel bir şey vardı sanki. O bacaklar. Pencereden süzülen ışık o bacaklara, o baldırlara dökülüyor, bacaklarını saran ipek çorapların üstünde ışık oyunları oluşturunuyordu. Eteği o kadar *yukarda* ve dardı ki hepimiz külotunu görme ümidi içindeydik, küçücük bir parçasına razıydık. Tanrım, dünya bitiyor, başlıyor, sonra yine bitiyordu sanki, gerçek ve gerçek olmayan her şey ordaydı, güneş, baldırlar, ipeğin o sıcak ve yumuşak cazibesi. Oda bir kalp gibi atıyordu. Gözler bulanıyor, sonra tekrar odaklanıyor, Bayan Gredis orda oturmuş sıradışı bir şey yokmuş, her şey normalmiş gibi konuşmayı sürdürüyordu. Her şeyi bu kadar iyi ve korkunç yapan da buydu; hiçbir şey olmuyormuş gibi davranması. Bir an sıramın üstündeki tahtanın yapısına baktım, her şey büyümüştü, çizgiler içinden su akan nehirler gibiydiler. Sonra gözümü ayırdığımda bir şeyler kaçırmış olabileceğim düşüncesi ile kendime kızgın, süratle bacaklara ve baldırlara döndüm.

Sonra sesi duyduk: "*Tak, tak, tak, tak...*"

Richard Waite. Arka sırada otururdu. Kocaman kulakları, kalın dudakları vardı, şişmiş korkunç dudaklar ve kocaman bir kafa. Gözleri neredeyse renksizdi, ilgi ve zekâdan yoksun. Ayakları iri, ağzı sürekli açıktı. Konuştuğunda kelimeler tek tek çıkardı ağzından, arada uzun boşluklarla. Ödlek biri bile değildi. Kimse konuşmazdı onunla. Kimse onun okulda ne aradığını bilmiyordu. Kişiliğinde önemli bir şeyin eksik olduğu izlenimini uyandırırdu. Temiz giyinirdi ama gömleği mutlaka arkadan çıkmış, gömleğinin veya pantolonunun birkaç düğmesi kopmuş olurdu. Richard Waite. Bir yerlerde yaşıyor, her gün okula geliyordu.

"Tak, tak, tak..."

Richard Waite otuz bir çekiyordu, Bayan Gredis'in bacaklarının şerefine. Zayıf düşmüştü sonunda. Toplumun kurallarını anlamıyordu belki de. Hepimiz duyuyorduk onu. Bayan Gredis duyuyordu. Kızlar duyuyordu. Hepimiz biliyorduk ne yaptığını. Öyle aptaldı ki, işini sessizce görmeyi bile beceremiyordu. Ve giderek artıyordu heyecanı. Sesler yükselmmişti. Yumruğu sıranın üst kapağına çarpıyordu.

"TAK, TAK, TAK..."

Bayan Gredis'e baktık. Ne yapacaktı? Duraksadı. Sınıfa baktı. Gü-lümsedi. Her zamanki gibi sakın görünüyordu. Ve konuşmasını sür-dürdü.

"İngilizce'nin zengin ve bulaşıcı bir dil olduğuna inanıyorum. Her şeyden önce böyle eşsiz bir dilimiz olduğu için müteşekkirek olmalıyız. Bu dili bozarsak kendimizi bozmuş oluruz. Öyleyse, dinleyelim, önemseyelim ve sahip çıkalım, ama bu dili keşfedip yeni risklere gir-mekten de çekinmeyelim..."

"TAK, TAK, TAK..."

"İngiltere'yi ve onların ortak dilimizi konuşma biçimini unutmalı-yız. İngilizce'nin o şekilde konuşulması incelikli olmakla beraber bi-zim konuştuğumuz Amerikanca'nın henüz keşfedilmemiş derin kay-nakları var. Bu kaynaklardan henüz yararlanılmadı ama zamanı gelin-ce uygun yazarlar sayesinde edebiyat alanında bir patlama gerçekleş-ebilir..."

"TAK, TAK, TAK..."

Evet, Richard Waite kimsenin konuşmadığı ender öğrencilerden biriydi. Aslında ondan korkuyorduk. Pataklayabileceğin biri değildi, kimseyi memnun etmezdi bu. Ondandır olabildiğince uzak olmak, o ko-caman dudaklara, yaralı bir kurbağanın ağzını andıran ağzına bakma-mak istiyorduk. Ondandır kaçıyorlardı çünkü Richard Waite'i yenmek mümkün değildi.

Bayan Gredis İngiliz kültürü ile Amerikan kültürünü kıyaslarken bekliyorduk. Richard işini sürdürürken biz bekliyorduk. Richard'ın yumruğu sıranın üst kapağına vururken kızlar bakışıyor, erkekler bu g.tün bizimle aynı sınıfta işi ne diye düşünüyorlardı. Her şeyi berbat edecekti. Bu g.t yüzünden Bayan Gredis eteğini aşağı çekecekti.

"TAK, TAK, TAK..."

Ve birden kesildi. Richard öylece oturuyordu. Bitirmişti. Çaktırmadan ona bakıyorduk. Aynı görünüyordu. Beli kucağında mıydı, yoksa avucunda mı?

Zil çaldı. İngilizce dersi bitmişti.

Aynı şey daha sonra tekrarlanacaktı. Bayan Gredis ön sırada bacak bacak üstüne atmış konuşurken Richard Waite sık sık eline patlatıyordu. Durumu kabullenmiştik. Bir süre sonra eğlenceli olmaya bile başlamıştı. Kızlar da durumu kabullenmişlerdi ama onlara pek eğlenceli gelmiyordu, özellikle neredeyse tamamen unutulmuş Lilly Fishman'a.

Richard Waite'in yanı sıra canımı sıkan biri daha vardı sınıfta: Harry Walden. Kızlar onu güzel buluyorlardı. Uzun, altın sarısı bukleleri vardı ve tuhaf kıyafetler giyerdi. 18. yüzyıl züppelerini andırıyordu, garip renkler, koyu yeşiller, koyu maviler, ailesi bu elbiseleri hangi cehennemde bulurdu bilemiyorum. Ve hep çok sessiz ve dikkatli oturur, her şeyi dikkatle dinlerdi. Her şeyi anlıyormuş gibi. Kızlar, "O bir dâhi," diyorlardı. Ben hiçbir şeye benzetemiyordum. Anlamadığım, sınıf dayılarının ona neden bulaşmadığıydı. Rahatsız ediyordu bu beni. Nasıl oluyor da bu kadar kolay sıyrılabilirdi?

Bir gün koridorda buldum onu. Durdurdum.

"Bir boka benzetemiyorum seni," dedim. "Nasıl oluyor da herkes seni bu kadar müthiş buluyor?"

Walden başını çevirip sağ omuzunun üstünden baktı ve ben başımı o yöne çevirince kanalizasyondan çıkmış biriymişim gibi yanımdan sıyrıldı, sınıfa girip sırasına oturdu.

Neredeyse her gün Bayan Gredis malı ortaya döküyor, Richard Waite tek kürek gidiyor ve bu Walden tek kelime etmeden orda oturup bir dâhi olduğuna inanmış biri gibi davranıyordu. Uyuz oluyordum.

Öbür çocuklara sormuştum, "Baksanıza, bu Harry Walden'ın bir dâhi olduğunu düşünüyor musunuz gerçekten? O güzel elbiseleri ile tek kelime bile etmeden oturmaktan başka bir şey yaptığı yok. Bu neyi kanıtlar? Biz de yapabiliriz bunu."

Cevap vermediler. Çocukların bu orospu çocuğu ile ilgili duygularını anlayamıyordum. Durum giderek daha da can sıkıcı olmaya başlamıştı. Harry Walden'ın her gece Bayan Gredis'i görmeye gittiği, onun en gözde talebesi olduğu ve seviştikleri söylentisi yayıldı. Hasta olmuştum duyduğumda. O tuhaf yeşil-mavi elbisesini çıkarıp katladığını, bir iskemleye yerleştirdikten sonra portakal rengi saten şortunu

ıkarıp arafların arasına girdiğini, Bayan Gredis'in onun bukleli altın başını göğsüne bastırıp okşadığını ve birçok başka şeyi daha kuruyordum kafamda.

Her şeyi biliyormuş gibi görünen kızların da ağzındaydı bu. Kızlar Bayan Gredis'ten pek hoşlanmazlardı ama bu durumu onaylıyorlar, Harry Walden şefkate ihtiyacı olan hassas bir dâhi olduğu için bu ilişkiyi mantıklı buluyorlardı.

Harry Walden'ı bir kez daha kıstırdım koridorda.

"Sopalayacağım seni, orospu çocuğu, beni aldatamazsın!"

Harry Walden bana baktı. Sonra omuzumun üstünden bakıp, "nedir ordaki?" diye sordu eliyle işaret ederken.

Başımı çevirdim. Geri baktığımda gitmişti. Onu bir dâhi olarak gören, ona bayılan kızların arasında güvenle oturuyordu.

Harry'nin geceleri Bayan Gredis'i ziyaret ettiğine dair fısıltılar arıyor, bazı günler Harry okula bile gelmiyordu. En iyi günlerimdi onlar çünkü sadece Richard'ın otuz birine katlanmak zorundaydım, altın bukleler ve etekli, kazaklı, kolalı elbiseli küçük kızların o tür şeylere olan hayranlığı yoktu hiç olmazsa. Harry'nin gelmediği günler, "O çok hassas biri..." derdi küçük kızlar.

"Bayan Gredis ölümüne düzüyor onu," diye ilave ederdi Kızıl Kirkpatrick.

Bir gün sınıfa girdim ve Harry Walden'ın sırası boştu. Yine kaytıyor diye düşündüm. Sonra haber sıradan sıraya yayıldı. Bana en son gelirdi daima. Nihayet bana da ulaştı. Harry Walden intihar etmişti. Bir gece önce. Bayan Gredis henüz bilmiyordu. Harry'nin sırasına baktım. Bütün o göz alıcı renkler bir anda yok olup gitmişti. Bayan Gredis yoklamayı bitirdi. Ön sıraya oturup bacak bacak üstüne attı. İpek çorapları şimdiye kadar giydiklerinden daha açık renkti. Eteği kalçalarındaydı.

"Amerikan kültürünün yükselmesi kaçınılmazdır," dedi, "Bugünkü şekli ile çok sınırlı ve yapılanmış olan İngiliz dili, tekrar keşfedilip geliştirilecek. Yazarlarımız, benim kendi kafamda *Americanese* diye adlandırdığım bir dilde yazacaklar..."

Bayan Gredis'in çorapları ten rengiydi. Çorap giymiyordu sanki, önümüzde çıplak duruyor gibiydi, çıplak değildi ama öyle görünmesi

daha da tahrik ediciydi.

"Giderek kendi gerçeklerimizi öğrenecek, kendi konuşma tarzımızı geliştireceğiz. Eski tarih, eski gelenekler, ölü ve yararsız düşler bu yeni sesi engelleyemeyecek..."

"TAK, TAK, TAK..."

25

Curly Wagner, Morris Moscowitz'i seçti sonunda. Okul çıkışında kaşıacaklardı. Sekiz-on kişi haberi alıp izlemek için beden salonunun arkasına gittik. Kuralları Wagner koydu, "Birimiz bırakıyorum diyene kadar dövüşüyoruz," dedi.

"Uygun," dedi Morris. Uzun ince bir çocuğu Morris. Aptaldı biraz, fazla konuşmaz, kimseye bulaşmazdı.

Wagner bana baktı. "Ve onunla işim bitince sıra sana gelecek!"

"Bana mı koç?"

"Evet Chinaski, sana."

Küçümseyerek baktım ona.

"Bana saygı duymanız için gerekirse hepinizi tek tek marizleyeceğim."

Horozlanmayı seviyordu Wagner. Sürekli ya paralel barda çalışır, ya minderde perende atar, ya da sahanın etrafında koşardı. Yürürken kasılırdı ama göbekliydi. Kafanıza dikilip sanki bir bok parçasına bakıyormuş gibi size uzun uzun bakmaktan hoşlanırdı. Neydi sorunu bilmiyorum. Endişelendiriyorduk onu. Bütün kızları deli gibi düzdüğümüzü sanıyordu herhalde, bu düşünce canını sıkıyor olmalıydı.

Dövüş başladı. Wagner işi biliyordu. Baş ve vücut çalımları çekiyor, ayak oyunları yapıyordu. Aniden dalıp geri çekilirken tıslıyordu. Etkileyiciydi. Moscowitz'e üç sol direk çaktı. Moscowitz kolları aşağıda öylece duruyordu. Boks hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Wagner çenesine bir sağ yerleştirdi sonra. "Ass..tir!" dedi Morris ve Wagner'in eğilip altından geçtiği bir yumruk salladı. Wagner yüzüne bir sağ-sol kombine ile karşılık verdi. Morris'in burnu kanıyordu. "Allah kahretsin!" dedi ve yumruklarını sallamaya başladı. Yerleştiriyordu da. Yumrukların seslerini duyuyorduk, Wagner'in yüzüne iniyorlardı. Wagner karşılık vermeye çalıştı ama Moscowitz'in yumruklarındaki

öfke ve güç yoktu onda.

"Vay canına! Hakla onu Morrie!"

Sıkı vuruyordu Moscowitz. Wagner'in göbeğine bir sol gömdü. Wagner'in nefesi kesildi ve düştü. İki dizinin üstüne çökmüştü. Yüzü kesilmişti, kanıyordu. Çenesi göğsündeydi, kötü görünüyordu.

"Bırakıyorum," dedi.

Onu orda, binanın arkasında bırakıp Morris Moscowitz'i izledik. Yeni kahramanımızdı o bizim.

"Hey, Morrie, profesyonel olsana!"

"On üçümdeyim henüz."

Atölyenin arkasına gidip basamaklara oturduk. Birkaç kişi sigara yakmıştı, dolaştırdık.

"Nedir bu herifin bizle alıp veremediği?" diye sordu Morrie.

"Hadi Morrie, bilmiyor musun? Kıskanıyor. Kızları düzdüğümüzü sanıyor!"

"Ben henüz öpüşmedim bile."

"Ciddi misin Morrie?"

"Ciddiyim."

"Kuru düzüşmeyi öneririm Morrie, harikadır!"

Sonra Wagner geçti önümüzden. Mendili ile yüzünü siliyordu.

"Hey koç," diye bağırdı biri, "rövanşa ne dersin?"

Durup bize baktı. "Söndürün şu sigaraları!"

"Olmaz koç, seviyoruz sigara içmeyi!"

"Buraya gelip sigaraları söndürt bize koç!"

"Evet koç, gel!"

Wagner durmuş bize bakıyordu. "Sizinle işim bitmedi henüz! Her birinizle tek tek hesaplaşacağım!"

"Nasıl yapacaksın bunu koç? Yeteneklerin sınırlı gibi."

"Evet koç, nasıl?"

Sahayı geçip arabasına yürüdü. Acıdım ona biraz. Bu kadar belalı görünen biri gerisini de getirebilmeli.

"Biz mezun olduğumuzda okulda bakire kalmayacağından endişe ediyor herhalde," dedi çocuklardan biri.

"Biri kulağına patlatmış bunun, beyni belllenmiş."

Bu sözün üstüne dağıldık. Oldukça iyi bir gün geçirmiştik.

Annem her sabah düşük maaşlı işine gidiyor, işsiz olan babam da her sabah evden çıkıyordu. Komşuların çoğu işsiz olmasına rağmen, onun işsiz olduğunu bilmelerini istemiyordu. Her sabah aynı saatte arabasına binip işe gider gibi yapıyor, akşamları da hep aynı saatte dönüyordu. Ev bana kaldığı için benim işime geliyordu bu. Evi kilitliyorlardı ama içeri girmenin yolunu biliyordum. Bir karton parçası ile tel kapıyı yerinden söküyordum. Balkon kapısını içerden kilitliyorlardı. Kapının aralığından bir gazete sokup anahtarı düşürüyordum. Sonra gazeteyi çektiğimde anahtar da geliyordu. Kapıyı anahtarla açıp giriyordum. Çıkarken tel kapıyı yerine takıyor, balkon kapısını içerden kilitleyip ön kapıdan çıkıyordum.

Yalnız olmayı seviyordum. Bir gün oyunlarımdan birini oynuyordum. Masanın üstünde saniye kolu olan bir saat vardı, nefes tutma yarışması yapıyordum. Her seferinde kendi rekorumu egale ediyordum. Oldukça ıstıraplı oluyordu ama rekorumu birkaç saniye ile her kırışımında gururlanıyordum. O gün beş saniye ilerletmiş, nefeslenmek için pencereye gitmiştim. Kırmızı perdeli büyük bir pencereydi. Perdeler biraz aralıktı, dışarı baktım. Aman Tanrım! Penceremiz Anderson'ların ön balkonunun tam karşısındaydı. Bayan Anderson basamaklara oturmuştu, elbisesinin içini görebiliyordum. Yirmi üç yaşlarında, çok biçimli bacakları olan bir kadındı. Neredeyse külotuna kadar görebiliyordum. Babamın dürbünü geldi aklıma. Dolabının üst rafında duruyordu. Koşarak alıp, koşarak döndüm ve çömelip dürbünü Bayan Anderson'un bacaklarına ayarladım. Ordaydım! Bayan Gredis'in bacaklarına bakmaktan farklıydı, bakmıyormuş gibi yapman gerekmiyordu. Yoğunlaşabiliyordum. Öyle yaptım. Ordaydım. Müthiş tahrik olmuştum. Ne bacaklardı onlar, ne butlar! Ve her kılmıdayışı dayanılmaz ve inanılmazdı.

Dizlerimin üstüne çöküp bir elimle dürbünü tutarken öbür elimle kamışımı çıkardım. Avucuma tükürüp sıvazladım. Bir an külotunun bir parçasını görür gibi oldum. Boşalmak üzereydim. Durdum. Bir süre dürbünle baktıktan sonra tekrar başladım. Bu kez duramayacağımı biliyordum. Hemen önümdeydi. Eteğinden içeri bakıyordum! Boşaldım. Pencerenin önündeki sert tahtaların üstüne. Beyaz ve kalındı. Kalkıp banyoya gittim, biraz tuvalet kâğıdı alıp tahtaları sildim. Sonra

tekrar banyoya gidip tuvalet kâğıdını attım ve sifonu çektim.

Bayan Anderson her gün o basamaklara oturuyor, ben de her seferinde dürbünü alıp elime patlatıyordum.

Bay Anderson öğrenirse beni öldürür diye düşünüyordum...

Annemle babam her çarşamba akşamı sinemaya giderlerdi. Sine-ma çarşamba akşamları piyango tertipliyordu, ordan biraz para kazanabileceklerini umuyorlardı. Bir çarşamba akşamı bir şey keşfettim. Tam güneyimizdeki evde Pirozzi'ler oturuyordu. Bizim park girişimiz onların evinin kuzeyinden, oturma odalarına bakan pencerenin önünden geçiyordu. Bizim park girişimizin bir yan duvarı, duvarla pencere arasında da çalılar vardı. Pencere tül perde ile örtülüydü. Duvarla pencere arasındaki çalılara gizlendiğimde yoldan geçen kimse beni göremezdi, özellikle geceleyin.

Oraya gizlendim. Umduğumdan da iyiydi, müthişti. Bayan Pirozzi koltukta oturmuş gazete okuyordu. Bacak bacak üstüne atmıştı, odanın öbür tarafında bir koltukta Bay Pirozzi oturuyordu. Bay Pirozzi de gazete okuyordu. Bayan Pirozzi, Bayan Gredis veya Bayan Anderson kadar genç değildi ama bacakları güzeldi ve yüksek ökçeli ayakkabılar giymişti. Gazetenin sayfasını her çevirdiğinde bacak değiştiriyor, eteği biraz daha yukarı çıktıkça daha fazlasını görüyordum.

Bizimkiler sinemadan dönüp beni burda yakalasalar hayatım söner diye düşünüyordum. Değerdi ama. Riske değerdi.

Pencerenin arkasında çıt çıkarmadan durmuş Bayan Pirozzi'nin bacaklarına bakıyordum. Collie cins iri köpekleri Jeff kapının önünde uyuyordu. O gün İngilizce dersinde Bayan Gredis'in bacaklarını seyretmişim, sonra Bayan Anderson'a otuz bir çekmişim ve şimdi daha-sı vardı. Bay Pirozzi neden bakmıyordu Bayan Pirozzi'nin bacaklarına? Gazetesini okuyordu sadece. Bayan Pirozzi'nin onu tahrik etmeye çalıştığı apaçıktı, çünkü eteği giderek yukarı çıkıyordu. Sonra bir sayfa çevirip çok hızlı bir hareketle bacak değiştirdi ve eteği ters döndü, beyaz butları ortaya çıkmıştı. *Süt* gibiydiler. *İnanılmazdı! Aralarında en iyisi oydu!*

Sonra gözümün ucuyla Bay Pirozzi'nin bacağına kımıldadığını gördüm. Hızla ayağa kalkıp ön kapıya doğru gitti. Koşmaya başladım, çalılara çarpa çarpa. Ön kapıyı açtığını duydum. Park yerinden çıkıp arka bahçemize, garajın arkasına koştum. Bir an durup dinledim. Sonra tel örgüden atlayıp yandaki evin arka bahçesine geçtim. Arka bah-

çeden sokağa çıkıp, koşuya hazırlanan bir atlet gibi güneye doğru koş-tum. Arkamda kimse yoktu ama ben koşuyordum.

Ben olduğumu anlamışsa ve babama söylerse öldüm, diye düşün-düm.

Köpeği sıçmaya götürmek için çıkmıştı belki de.

West Adams Bulvarı'na doğru koşmayı sürdürdüm ve sonunda bir tramvay durağındaki bir sıraya oturdum. Orda beş dakika kadar otu-rup eve yürüdüm. Eve vardığımda annemle babam henüz gelmemiş-lerdi. İçeri girip soyundum, ışıkları söndürdüm ve sabahı bekledim...

Başka bir çarşamba akşamı Dazlak ile iki evin arasından geçen kestirme yolumuzda yürüyorduk. Babasının şarap mahzenine gidiyor-duk. Dazlak bir pencerenin önünde durdu birden. Perdeleri tam örtül-memişti, içerisi görünüyordu. Dazlak durdu, eğildi ve içeri baktı. Eliy-le yanına çağırdı beni.

"Ne var?" diye fısıldadım.

"Bak!"

Bir adamla bir kadın yatakta yatıyorlardı, çıplaktılar. Üstlerinde onları kısmen örten bir çarşaf vardı. Adamı kadını öpmeye çalışıyor, kadın adamı itiyordu.

"Allah kahretsin, ver artık Marie!"

"Hayır!"

"Çok istekliyim ama, *lütfe*!"

"Allahın cezası ellerini çek üstümden!"

"Ama Marie, seviyorum seni!"

"Sen ve s..tirici sevgin..."

"Marie, *lütfe*."

"Susar mısın?"

Adam duvara doğru döndü. Kadın bir dergi aldı, başının altına bir yastık yerleştirdi ve okumaya başladı.

Dazlak ile uzaklaştık.

"Tanrım," dedi Dazlak, "iğrenç bir sahneydi!"

"Ben de bir şeyler göreceğimizi sanmıştım," dedim.

Mahzene indiğimizde Dazlak'ın babasının kapıya bir asma kilit taktığını gördük.

O pencereyi tekrar tekrar denedik ama hiçbir şey göremedik. Her seferinde aynı şey oluyordu.

"Marie, çok uzun zaman oldu. *Beraber* yaşıyoruz biz, biliyorsun. *Evliyiz!*"

"Ne olmuş yani!"

"*Bir kerelik* Marie, tekrar rahatsız etmeyeceğim seni. Söz veriyorum!"

"Sus! İğrendiriyorsun beni!"

Dazlak ile uzaklaştık.

"Allah kahretsin!" dedim.

"Allah kahretsin," dedi.

"Bu herifin bir kamışı olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Olsa da fark etmez," dedi Dazlak.

Oraya gitmekten vazgeçtik sonunda.

27

Wagner'in bizimle işi bitmemişti. Beden dersinde bahçede gezinirken yanıma geldi.

"Ne yapıyorsun Chinaski?"

"Hiç."

"Hiç mi?"

Cevap vermedim.

"Neden oyunlardan birine katılmıyorsun?"

"Boş ver. Oyunlar çocuklar içindir."

"Sana çöp toplama cezası veriyorum."

"Neden? Gerekçe ne?"

"Etrafı kirlletmek. 50 ceza puanı."

Ceza puanlarını çöp toplayarak indirmek gerekiyordu. 10 ceza puanından fazlasıyla mezun olamıyordun. Mezun olup olmamak umurunda değildi. Bu onların sorunuymuştu. Okulda yaşanıp gelişebilirdim. Kızlar benim olurdu.

"50 ceza puanı mı?" dedim, "Bu mu hepsi? 100 ceza puanına ne dersin?"

"Tamam, 100 ceza puanı. Verdim."

Wagner kasılarak uzaklaştı. Peter Mangalore'nin 500 ceza puanı vardı. İkinci sıraya yerleşmiştim ve arayı kapatıyordum...

İlk çöp toplama görevi öğle tatilinin son yarım saatiydi. Ertesi gün Peter Mangalore ile çöp kutusunu taşıyordum. Basitti. İkimizin de ucu çivili birer sopası vardı. Sopa ile kâğıtları toplayıp çöp kutusuna koyuyorduk. Yanlarından geçerken kızlar bize bakıyorlardı. Bizim *kötü* olduğumuzu biliyorlardı. Peter sıkılmış, bense umursamaz görünüyordum. Kızlar biliyorlardı *kötü* olduğumuzu.

"Lilly Fischman'ı tanıyor musun?" diye sordu Pete.

"Evet, tabii."

"Bakire değil."

"Nerden biliyorsun?"

"Kendi söyledi."

"Kim haklamış onu?"

"Babası."

"Hm... Gel de suçla adamı."

"Lilly kamışımın büyük olduğunu duymuş."

"Evet, okulda bilmeyen yok."

"Neyse, Lilly istiyormuş. Alabileceğini iddia ediyor."

"Parçalarsın onu."

"Evet, parçalayacağım. Neyse, istiyormuş işte."

Çöp kutusunu yere bırakıp banklardan birine oturmuş kızlara baktık. Pete yanlarına gitti. Ben duruyordum. Kızların birinin kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı. Kız kıkırdadı. Pete çöp kutusuna döndü. Kutuyu kaldırıp yürümeye başladık.

"Tamam," dedi Pete, "bugün dörtte. Lilly'yi parçalayacağım."

"Yok ya?"

"Okulun arkasındaki eski arabayı biliyor musun? Hani Pop Farnsworth motorunu sökmüştü."

"Evet."

"Ordan çekilmeden önce benim yatak odam olacak o orospu çocuğu. Arka koltuğunda becereceğim Lilly'yi."

"Bazıları gerçekten yaşar."

"Düşünürken bile sertleşiyorum," dedi Pete.

"Onu düzecek olan ben değilim ama düşününce ben de sertleşiyorum."

"Bir sorun var ama," dedi Pete.

"Boşalamıyor musun?"

"Hayır, o değil. Erketeye yatacak birine ihtiyacım var. Gelen olursa beni uyuracak birine."

"Öyle mi? Bak, ben yapabilirim bunu."

"Yapar mısın?" diye sordu Pete.

"Ama iki yönde de gözetleyebilmemiz için birini daha bulmalıyız."

"Peki. Kim mesela?"

"Dazlak."

"Dazlak mı? Bir boka yaramaz o."

"Evet ama, güvenilir biridir."

"Peki, saat dörtte görüşürüz öyleyse."

"Orda olacağız."

Saat dörtte Pete ve Lilly ile arabanın yanında buluştuk.

"Merhaba," dedi Lilly. Çok seksi idi. Pete sigara içiyor, sıkılmış görünüyor du.

"Merhaba Lilly," dedim.

"Lilly yavrum, selam," dedi Dazlak.

Öbür sahada futbol oynayan birkaç çocuk vardı, işimize gelirdi bu, bir tür kamuflej. Lilly yerinde duramıyordu, derin nefesler alıyor, göğüsleri bir aşağı bir yukarı inip kalkıyordu.

"Hadi Lilly," dedi Pete sigarasını atarak, "samimi olalım seninle."

Arka kapıyı açtı, Lilly'yi eğilerek selamladı ve Lilly arabaya bindi. Lilly'nin peşinden Pete de arabaya bindi, önce ayakkabılarını, sonra da pantolonuyla şortunu çıkardı. Lilly aşağı baktı ve Pete'in yere doğru sarkan kamışını gördü.

"Aman allahım," dedi, "bilemiyorum..."

"Hadi güzelim, kimse sonsuza dek yaşamaz," dedi Pete.

"Şey, haklısın galiba..."

Pete pencereden dışarı baktı. "Hey, gözetliyorsunuz değil mi?"

"Evet Pete," dedim, "gözetliyoruz."

"Gözetliyoruz," dedi Dazlak.

Pete, Lilly'nin eteğini kaldırdı. Çoraplarının bittiği yerde beyaz teni ortaya çıkmıştı, külotu görünüyor du. Muhteşem.

Pete Lilly'yi kavrayıp öptü. Sonra geri çekildi.

"Orospu!" dedi.

"Güzel konuş benimle Pete!"

"Seni kancık-orospu!" dedi Pete ve sert bir tokat attı yüzüne.

Lilly ağlamaya başladı. "Yapma Pete, lütfen..."

"Sus, kancık!"

Pete Lilly'nin külotunu çıkarmaya başladı. Zorlanıyordu. Külotu iri kıçına dar geliyordu. Pete deli gibi çekti ve külot yırtıldı. Külotunu çıkarıp dösemeye fırlattı. Yarığını okşamaya başladı. Yarığını okşadı, okşadı ve tekrar tekrar öptü Lilly'yi. Sonra geriye yaslandı. Tam sertleşmemiştii.

Lilly kamışına baktı.

"İbne misin nesin?"

"Hayır Lilly. Bu ikisinin etrafı kolladığını sanmıyorum. *Bizi* izliyorlar. Burda kıstırılmak istemiyorum."

"Etrafta kimse yok Pete," dedim. "Bakıyoruz!"

"Bakıyoruz!" dedi Dazlak.

"Onlara inanmıyorum," dedi Pete. "Tek baktıkları şey senin yarığın Lilly."

"Korkuyorsun, *ödleksin!*" dedi Lilly, "kaldıramıyorsun."

"Enselenmekten korkuyorum Lilly."

"Ben biliyorum ne yapacağımı," dedi Lilly.

Lilly eğilip dilini Pete'in kamışında gezdirdi. Dilini Pete'in kamışının korkunç başına doladı. Sonra ağzına aldı.

"Lilly... Tanrım," dedi Pete, "seni seviyorum..."

"Lilly, Lilly, Lilly... oh, oh, oooh, oooh..."

"*Henry!*" diye bağırdı Dazlak, "*BAK!*"

Baktım. Wagner sahanın öbür tarafından bize doğru koşuyordu, peşinde futbol oynayan birkaç çocuk ve oyunu izleyenlerin oluşturduğu bir grup vardı, kızılı erkekli.

"*Pete!*" diye bağırdım, "Wagner elli kişiyle geliyor!"

"*Hass..tir!*" dedi Pete.

"Allah kahretsin!" dedi Lilly.

Dazlak'la ben topukladık. Çıkış kapısından çıktıktan sonra yarım blok kadar koşmayı sürdürdük. Sonra durup tel örgülerden geriye baktık. Pete ve Lilly'nin hiç şansı yoktu. Wagner iyi bir görüntü yakalamanın beklentisi ile koşarak kapıyı açtı. Sonra arabanın etrafını sardı, ne olup bittiğini göremedik...

O hadiseden sonra Pete ve Lilly'yi bir daha görmedik. Onlara ne olduğu konusunda tek şey öğrenemedik. Dazlak ve ben 1000'er ceza puanı aldık. Mangalore'ye 1100 puan fark atıp liderliği ele geçirmiştik. 1100 ceza puanını eritmeme imkân yoktu. Ömür boyu Justin Lisesi'nde kalacaktım. Ailelerimize haber verdiler tabii ki.

"Yürü," dedi babam ve banyoya girdim.

Kayışı askıdan aldı.

"Pantolonunu ve şortunu çıkar," dedi.

Çıkarmadım. Uzanıp kemerimi çözdü, pantolonumun düğmelerini açtı ve indirdi. Şortumu da indirdi. Kayışı patlattı. Değişen bir şey yoktu, aynı ses, aynı acı.

"Annemi öldüreceksin sen!" diye bağırdı.

Tekrar vurdu. Gözyaşı yoktu ama bu kez. Gözlerim tuhaf bir şekilde kuruydu. Onu öldürmeyi düşündüm. Onu öldürmenin bir yolu olmalıydı. Birkaç yıl sonra yumruklarımın yapabilecektim bunu. Ama o anda istiyordum onu öldürmeyi. Bir hiçti. Beni evlat edinmiş olmalıydılar. Tekrar vurdu. Acıyı yine duyuyordum ama korkum gitmişti. Tekrar indirdi kayışı. Oda bulanmıyordu artık. Her şeyi çok net görebiliyordum. Babam bendeki değişikliği hissetmiş olmalıydı, daha kuvvetli vurmaya başladı. Ama o vurdukça daha az hissediyordum. Zavalı bir konumda olan oydu sanki. Bir şey olmuştu, bir şey değişmişti. Babam durdu, soluk soluğaydı. Kayışı astığını duydum. Kapıya yürüdü. Döndüm.

"Hey," dedim.

Babam dönüp bana baktı.

"Kendini daha iyi hissedeceksen birkaç tane daha vur," dedim ona.

"Benimle *sakın* böyle konuşma!" dedi.

Ona baktım. Çene altı ve boynu etlenmişti. Hüzünlü çizgiler gördüm yüzünde. Yorgun, pembe bir macundu yüzü. Üstünde fanılası vardı, göbeği fanılasını buruşturuyordu. Gözlerinde hiddet yoktu artık. Yüzünü benden kaçırıyor, gözlerime bakamıyordu. Bir şey olmuştu. İki havlu da biliyordu bunu, duş perdesi biliyordu, ayna biliyordu, küvet biliyordu, tuvalet biliyordu. Babam dönüp banyodan çıktı. O da biliyordu. Son dayağımı yemiştim ondan.

28

Ortaokul yeterince çabuk geçmişti. 8. sınıfta ergenlik sivilcesi hastalığına yakalandım. Yaşıtlarımın çoğunda vardı ama benimki görülmemişti. Şehrin en kötü vakasıydım. Yüzümde, boyumda, sırtımda, göğsümde sivilce ve çıban çıkıyordu. Tam da sert ve lider olabilecek

biri olarak tanınmaya başladığımda olmuştu. Serttim hâlâ ama eskisi gibi değildi. Çekilmek zorunda kaldım. İnsanları uzaktan izliyordum, bir sahne oyunu izler gibi. Onlar oynuyordu ve ben tek seyirciydim. Kızlarla hep problemim olmuştu zaten, ama sivilceler yüzünden hiç ümit kalmamıştı. Kızlar iyice uzaklaşmışlardı. Bazıları gerçekten hari-kuladeydiler – elbiseleri, saçları, gözleri, duruşları. Bir tanesi ile sohbet ederek sokakta yürümek, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşmak çok iyi gelebilirdi bana sanıyorum.

Başımı sürekli belaya sokan bir şey daha vardı. Öğretmenlerin çoğunun bana güveni yoktu, özellikle kadın öğretmenlerin. Rahatsız edici şeyler söylemiyordum ama benim "tavrimda" rahatsız edici bir şey olduğunu iddia ediyorlardı. Sıramda oturuşum ve "ses tonumla" ilgili bir şey. Genellikle sırtıtmakla suçlanırdım ama farkında değildim sırttığımın. Sık sık sınıftan atılır, bazen müdüre yollanırdım. Müdür hep aynı şeyi yapardı. Bürosunda bir telefon kulübesi vardı. Kapısını kapatarak orda ayakta tutardı beni. Saatler geçirdim o telefon kulübesinde. Okunacak tek şey kadınlar için bir ev dergisiydi. İşkence için konmuş olmalıydılar oraya. Yine de okurdum o dergileri. Tek sayı bile kaçırmadım. Kadınlar hakkında bir şeyler öğrenmeyi umuyordum.

Mezuniyet gününde 5000 ceza puanım vardı ama önemi yoktu. Benden kurtulmak istiyorlardı. Mezuniyet töreninin yapılacağı salona girmek için sıraya giren kalabalığın dışında duruyordum. Başımızda ucuz kepler, üstümüzde mezunların yıllardır giydikleri cüppeler. Sahneye yürüyen her talebenin ismi okunuyordu. İyice büyüyorlardı ortaokul mezuniyetini. Orkestra okul şarkısını çalıyordu.

Oh, Mount Justin, Oh, Mount Justin
Sana sadık kalacağız,
Yüreklerimizde coşkulu bir şarkı
Göklerimiz mavi...

Sıraya girmiş, sahneye yürümeyi bekliyorduk. Seyirciler arasında ailelerimiz ve arkadaşlarımız bulunuyordu.

"Her an kusabilirim," dedi çocuklardan biri.

"Bir boktan çıkıp başka bir boka giriyoruz sürekli," dedi bir diğeri.

Kızlar töreni daha ciddiye alır gibi görünüyorlardı. İşte bu yüzden güvenemiyordum onlara. Yanlış şeylerin bir parçası olmayı seçiyorlardı. Onlar ve okul aynı şarkıyı söylüyorlardı sanki.

"Bu iş moralimi bozmaya başladı," dedi biri, "sigaram olsaydı keşke."

"Al..."

Biri ona sigara uzattı. Sigarayı aramızda geçirmeye başladık. Bir fırt çekip dumanı burnumdan üfledim. O anda Curly Wagner'in içeri girdiğini gördüm.

"Söndürün şunu!" dedim, "kusmuk-kafa geliyor."

Doğru bana geldi. Gri eşofmanını giymişti, onu ilk ve her gördüğümde olduğu gibi. Önümde durdu.

"Dinle," dedi, "buradan çıktığın için benden kurtulduğunu sanıyorsun ama yanılıyorsun! Ölünceye dek peşinde olacağım. Dünyanın ucuna bile giderim seni haklamak için!"

Tek kelime etmeden şöyle bir baktım ve uzaklaştı. Wagner'in bu küçük mezuniyet konuşması çocukları etkilemişti. Onu bu kadar rahatsız ettiğime göre bayağı müthiş bir şeyler yapmış olmalıydım. Doğru değildi ama. Wagner sıradan bir deliydi sadece.

Giderek kapıya yaklaşıyorduk. Her çağrılanın adını ve alkışlar duyabildiğimiz gibi, seyircileri de görebiliyorduk.

Sonra sıra bana geldi.

"Henry Chinaski," dedi müdür mikrofona. Yürüdüm. Alkış yoktu. Sonra müşfik biri iki veya üç kez alkışladı.

Mezunların oturması için birkaç sıra iskemle konmuştu sahneye. Oturup bekledik. Müdür, Amerika'da fırsat ve başarı üstüne bir konuşma yaptı. Ve bitmişti. Orkestra okul şarkısına başladı. Öğrenciler ve aileleri ayağa kalkıp kaynaştılar. Dolanıp baktım. Benimkiler gelmemişti. İş sağlama aldım. Bütün salonu dolaşıp dikkatle baktım.

Böylesi daha iyiydi. Sert tipler ailelerine ihtiyaç duymazlar. Yılanmış kepimi ve küppemi çıkarıp kapıdaki adama verdim – kapıcıya. Verdiklerimi gelecek yıl için katladı.

Dışarı çıktım. İlk çıkan. Ama nereye gidecektim? Cebimde on bir sent vardı. Eve yürüdüm.

29

O yaz, Temmuz 1934'te John Dilinger'ı vurdular. Chicago'da, bir sinemanın önünde. Faka basmıştı. Kırmızılı Kadın yakmıştı onu. Bankala çökeli bir yıldan fazla olmuştu. İçki yasağı kaldırılmış, babam Eastsi

de birasına kavuşmuştu. Ama en kötüsü Dilinger'ı haklamaları olmuştu. Çok insan hayrandı ona, üzölmüşlerdi. Roosevelt Başkandı. Radyoda Şömine Sohbetleri yapıyor, herkes dinliyordu. Güzel konuşuyordu. İnsanlara iş yaratmaya yönelik programları yürürlüğe soktu. Ama her şey çok kötüydü yine de. Ve çıbanlarım artıyordu, inanılmaz büyük-lükteydiler.

O eylöl Woodshaven Lisesi'ne gitmeye hazırlanıyordum ama babam Chelsey Lisesi'ne gitmemde ısrar ediyordu.

"Bak," dedim ona, "Chelsey bu bölgenin dışında kalıyor. Çok uzak."

"Ben ne dersem onu yapacaksın. Chelsey Lisesi'ne yazılacaksın."

Babamın neden Chelsey'ye gitmemi istediğini biliyordum. Zengin çocukları giderdi o okula. Babam deliydi. Zengin olmayı düşünüyordu hâlâ. Benim Chelsey'ye gideceğimi öğrenince Dazlak da oraya yazıl-maya karar verdi. Ondan ve çıbanlarımdan kurtulamıyordum.

İlk gün bisikletlerimizle gidip onları park ettik. Korkunç bir duy-guydu. Çocukların çoğu, en azından üst sınıftakiler, kendi arabaları ile gelmişlerdi. Üstü açık, parlak sarı, yeşil, portakal renkte arabalar. Si-yah veya lacivert değildiler. Çocuklar arabalarını kapı önüne çeker, kızlar etraflarına toplanır, sonra küçük turlara çıkarlardı. Herkes iyi giyimliydı. Kazakları, kol saatleri, son moda ayakkabıları vardı. Yetiş-kinler gibi davranıyor, üstün tavırlar takınıyorlardı. Ve ben annemin diktiği gömleğim, eski pantolon ve ayakkabılarımla aralarındaydım. Ayrıca her yanımda çıbanlarla kaplıydı. Arabalı çocukların sivilceleri yoktu. Uzun boylu, temiz giyimli, beyaz dişli ve yakışıklıydılar. Saç-larını da el sabunu ile yıkıyorlardı. Benim bilmediğim bir şey bili-yorlardı sanki. Dipte bulmuşum kendimi tekrar.

Çocukların hepsi arabalı olduğu için Dazlak ve ben bisikletleri-mizden utanıyor, onları evde bırakıp, okula yürüyerek gidip geliyor-duk. Dört kilometre gidiş, dört kilometre dönüş. Öğle yemeğimizi ke-sekâğında taşıyorduk. Oysa çocukların çoğu okul kafeteryasında bi-le yemiyorlardı. Arabalarına atlayıp kızlarla restoranlara gidiyor, mü-zik dolabından müzik dinliyorlardı. California Üniversitesi onları bek-liyordu.

Çıbanlarımdan utanç duyuyordum. Chelsey'de beden eğitimi ile askeri eğitim arasında seçim yapabiliyordun. Askeri eğitimi seçmiştim

çünkü askeri üniforma giydiğimde vücudumdaki çıbanlar görünmeyecekti hiç olmazsa. Ama nefret ediyordum o üniformadan. Gömlek yünden yapılmıştı ve çıbanlarımı rahatsız ediyordu. Üniforma pazartesinden perşembeye kadar giyilirdi, hafta sonu kendi giysilerimizi giyebiliyorduk.

Silah Kullanma Kılavuzunu okuyorduk. Savaş ve silahlarla ilgili boktan bir kitaptı. Sınavlardan geçmek zorundaydık. Yürüyüşlere çıkıyor, kitabı inceliyorduk. Eğitim sırasında tüfek başıma bela oluyordu. Bazen tüfeği omuzuma yasladığımda çıbanlarımdan biri patlıyor, gömleğimden kan sızıyordu. Ama gömlek kalın ve yünlü olduğundan leke göze batmıyor, kan lekesi olduğu belli olmuyordu.

Anneme durumu anlattım. Gömleğimin omuz kısmına kumaş parçaları dikti ama pek yararı olmadı.

Bir keresinde subaylardan biri bizi denetliyordu. Tüfeğimi elimden alıp havaya kaldırdı, namludan içeri bakıp tozlu olup olmadığını kontrol etti. Sonra sert bir hareketle tüfeği bana iade etti ve sağ omuzumdaki kan lekesini gördü.

"Chinaski!" diye bağırdı, "tüfeğin yağ sızdırıyor!"

"Evet komutanım."

O dönemi tamamlamayı başardım ama çıbanlarım giderek daha kötü bir durum alıyordu. Ceviz büyüklüğündeydiler, yüzümü kaplamışlardı. Çok utanıyordum. Bazen banyoda aynanın karşısına geçip birini patlatırdım. Sarı irin fışkırıp aynaya yapışırdı. Küçük, beyaz ve sert, çekirdek gibi bir şeyler de. Bu kadar çok şeyin ordan çıkması korkunç bir şekilde hayret vericiydi aynı zamanda. Ama başkaları için bana bakmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Okul babamı uyarmış olmalıydı. O dönem sonunda okula ara verdim. Yatağa yattım ve annem bir merhem sürdü bana. Berbat kokan kahverengi bir sıvı da sürüyorlardı. Babam onu yeğliyordu benim için. Yakıyordu çünkü. Prospektüste tavsiye edilenden daha uzun süre üstümde kalması için ısrar ederdi. Bir gece saatlerce kalmasında ısrar etti. Bağırmaya başladım. Kuvete koşup su doldurdum ve güçlükle yıkadım o sıvıyı. Yanmıştım. Yüzüm, sırtım, göğsüm yanmıştı. O gece yatağın ucunda oturdum. Uzanamıyordum.

Babam odaya girdi.

"Sana o sıvıyı yıkama dediğimi sanıyorum!"

"Halime bak," dedim ona.

Annem girdi içeri.

"Bu orospu çocuğu iyileşmek *istemiyor*," dedi babam ona. "Neden böyle bir oğlum var benim?"

Annem işini kaybetti. Babam her sabah arabasına binip işe gidiyormuş gibi yapmayı sürdürüyordu. "Ben bir mühendisim," diyordu insanlara. Mühendis olmayı istemişti hep.

Los Angeles Belediye Hastanesi'ne gitmem kararlaştırılmıştı. Uzun beyaz bir kart verdiler bana. Beyaz kartı alıp 7 numaralı tramvaya bindim. Biletimi alıp arkaya geçtim. Randevum sekiz buçuktaydı.

Birkaç durak sonra küçük bir çocukla bir kadın bindi tramvaya. Arkamdaki koltuğa oturdular. Bir süre gittik. 7 numaralı tramvayı seviyordum. Bayağı hızlı gidiyor, dışarda güneş parıldarken öne arkaya sallanıyordu.

"Anne," dediğini duydum oğlanın, "bu adamın yüzüne ne olmuş?"

Kadın cevap vermedi.

Oğlan sorusunu tekrarladı.

Kadın cevap vermedi.

Çocuk avazı çıktığı kadar bağırdı bu kez, "Anne! *Bu adamın yüzüne ne olmuş?*"

"Kes sesini! Yüzüne ne olduğunu bilmiyorum!"

Hastanede kayıt masasına gittim ve dördüncü kata yolladılar beni. Orda bir masanın arkasında oturan hemşire adımları kaydedip oturmamı söyledi. Karşılıklı iki sıra halinde dizilmiş yeşil metal iskemlelere oturmuştuk. Meksikalılar, beyazlar ve siyahlar. Hiç Uzakdoğulu yoktu. Okuyacak bir şey de. Bazı hastaların elinde bir gün öncesinin gazeteleri vardı. Her yaştan insan, zayıf ve şişman, kısa ve uzun, genç ve yaşlı. Kimse konuşmuyordu. Çok yorgun görünüyordu herkes. Önümüzden hademeler geçip gidiyorlardı, arada sırada bir hemşire, doktor yoktu ama görünürde. Bir saat geçti, iki saat. Kimsenin adı okunmadı. Bir su fiskeyi aramak için ayağa kalktım. İnsanların muayene edilmesi gereken küçük odalara baktım. Kimse yoktu odalarda, ne bir doktor ne de bir hasta.

Masaya gittim. Hemşire içinde isimlerin yazılı olduğu kalın bir deftere bakıyordu. Telefon çaldı. Kadın telefonu açtı.

"Doktor Menen henüz gelmediler." Kapattı.

"Afedersiniz," dedim.

"Evet?" dedi hemşire.

"Doktorlar henüz gelmemiş. Daha sonra gelebilir miyim?"

"Hayır."

"Ama kimse yok burda."

"Doktorlar başka hastalara bakıyorlar."

"Sekiz buçuk için randevum var ama."

"Burdaki herkesin sekiz buçuğa randevusu var."

45-50 kişi kadar vardık bekleyen.

"Bekleme listesinde olduğuma göre birkaç saat sonra gelebilirim herhalde. O zamana kadar doktorların birkaçı da gelmiş olur."

"Şimdi gidersen randevun otomatikman iptal olur. Tedavi olmak istiyorsan yarın tekrar gelmen gerekir."

Geri dönüp iskemleme oturdum. Diğerleri seslerini çıkarmıyorlardı. Çok az hareket vardı. Arada sırada iki-üç hemşire geçiyordu önümüzden, gülerек. Bir keresinde tekerlekli iskemlede birini iterek götürdüler. Adamın iki bacağı da bandajlıydı ve yüzünün bana bakan tarafındaki kulağı kesilmişti. Küçük bölmelere ayrılmış kara bir delik vardı orda, içeri bir örümcek girip ağ örmüştü sanki. Saatler geçti. Öğlen geldi geçti. Bir saat daha. İki saat. Oturmuş bekliyorduk. Sonra biri, "İşte bir doktor!" dedi.

Doktor muayene odalarından birine girip kapıyı kapattı. Hepimiz izlemiştik. Hareket yok. Bir hemşire girdi muayene odasına. Kadının güldüğünü duyduk. Sonra dışarı çıktı. On dakika. Doktor elinde bir yazı tahtası ile çıktı.

"Martinez?" diye sordu doktor. "Jose Martinez."

Zayıf ve yaşlı bir Meksikalı ayağa kalkıp doktora doğru yürümeye başladı.

"Martinez? Martinez, eski tüfek nasılsın?"

"Hasta, doktor... Ölmekteyim galiba..."

"Dur, dur... İçeri gir..."

Uzun süre içerde kaldı Martinez. Bırakılmış gazetelerden birini alıp okumaya çalıştım. Ama Martinez'i düşünüyorduk hepimiz. Martinez odadan çıkabilirse bizim içeri girecektik.

Sonra bağırdı Martinez. "AHHHHH! AHHHHH! DUR! DUR! MERHMET! TANRIM! LÜTFEN DUR!"

"Hadi, hadi, canın yanmadı..." dedi doktor.

Martinez tekrar bağırdı. Hemşirelerden biri koşarak muayene odasına girdi. Sessizlik oldu. Görebildiğimiz tek şey yarı açık kapının gölgesiydi. Sonra hademelerden biri girdi odaya koşarak. Martinez

gargara yapıyormuş gibi bir ses çıkardı. Tekerlekli bir yatakta çıkardılar onu dışarı. Hemşire ile hademe koridorda yatağı itip kapıların ardında kayboldular. Martinez bir çarşafın altındaydı ama ölmemişti, çünkü yüzü çarşafı örtülmemiştir.

Doktor on dakika kadar kaldı muayene odasında. Sonra yazı tahtası ile çıktı dışarı.

"Jefferson Williams?" diye sordu.

Cevap alamadı.

"Jefferson Williams burda mı?"

Cevap yok.

"Mary Blackthorne?"

Cevap yok.

"Harry Lewis?"

"Evet doktor?"

"İçeri girin lütfen..."

Çok ağır ilerliyordu. Doktor beş hasta daha muayene etti. Sonra muayene odasından çıktı, masaya gitti, bir sigara yakıp on beş dakika hemşire ile konuştu. Çok zeki birine benziyordu. Yüzünün sağ tarafında bir tiki vardı, yüzünün sağ tarafı sıçrayıp duruyordu. Kızıl saçları kısmen kırışmıştı. Gözlüklerini çıkarıp takıyordu sık sık. Başka bir hemşire gelip ona bir fincan kahve getirdi. Bir yudum aldı, bir elinde kahveyi tutarak diğer eli ile kapıyı itti ve içeri girdi.

Muayene odasının sekreterliğini yapan hemşire uzun beyaz kartlarla gelip isimlerimizi okudu. Yanıtlayanın eline kartını iade ediyordu. "Bu bölüm bugünkü kapanmıştır. Arzu ediyorsanız yarın gelin lütfen. Randevu saatiniz kartınıza damgalanmıştır."

Kartıma baktım. 8.30 olarak damgalanmıştı.

30

Ertesi sabah şansım yaver gitti. Adımı okudular. Doktor değişmişti. Soyundum. Sıcak, beyaz bir lambayı üstüme tutup muayene etti beni. Muayene masasının ucuna oturmuştum.

"HmMMM, hmMMM," dedi, "uh, huh..."

Öylece oturdum.

"Ne kadar zamandır var bunlar?"

"İki yıl. Giderek daha kötü oluyor."

"Hı hı."

Bakıyordu.

"Karın üstü uzan şimdi. Hemen dönerim."

Birkaç dakika sonra bir sürü insan doldu odaya. Hepsi doktor. Doktormuşlar gibi konuşup doktor gibi davranıyorlardı en azından. Nerden çıkmışlardı? Los Angeles Belediye Hastanesi'nde fazla doktor olmadığını sanıyordum.

"*Acne vulgaris*. Şimdiye dek gördüğüm en ağır vaka."

"Olağanüstü!"

"İnanılmaz!"

"Yüzüne bak!"

"Boynuna!"

"Biraz önce *acne vulgaris* hastası bir kızı muayene ettim. Sırtı çıban kaplıydı. Ağlıyordu. 'Nasıl erkek bulacağım?' diye sordu bana. 'Sırtım hayatta düzelmez artık. Kendimi öldürmek istiyorum,' dedi. Şimdi şu çocuğa bak! *Bunu* görseydi şikâyet etmesi için bir neden olmadığını anlardı!"

Seni aptal g.t, diye düşündüm, söylediklerini dinlediğimin farkında değil misin?

İnsan nasıl doktor oluyordu? Herkesi alıyorlar mıydı?

"Uyuyor mu?"

"Neden?"

"Çok sakın görünüyor."

"Hayır, uyuduğunu sanmıyorum. Uyuyor musun evlat?"

"Evet."

Sıcak ışığı vücudumun değişik yerlerinde gezdirmeyi sürdürdüler.

"Dön."

Döndüm.

"Bak, ağız içinde yara var!"

"Peki, nasıl tedavi edeceğiz?"

"Elektrik iğnesi ile sanıyorum..."

"Evet, tabii, elektrik iğnesi."

"Evet, elektrik iğnesi."

Karar alınmıştı.

Ertesi gün koridorda, yeşil iskemlede oturmuş, bekliyordum. Karşımda burnuyla sorunlu biri oturuyordu. Burnu çok kırmızı ve çiğ et görünümündeydi, çok tombul ve uzun, ve kendi kendine büyüyordu. Üst üste gelişmiş tabakalar halindeydi. Adamın burnunu bir şey rahatsız etmiş, burnu büyümeye başlamıştı. Burnuna baktım ve bakmamaya çalıştım. Adamın baktığını fark etmesini istemiyordum, çünkü neler hissettiğini biliyordum. Ama çok rahat bir görünümü vardı adamın. Şişmandı, her an uykuya dalacakmış gibi oturuyordu.

Önce onu çağırdılar: "Bay Sleeth?"

İskemlesinde öne doğru kımıldadı.

"Sleeth? Richard Sleeth?"

"Ha? Evet, burdayım..."

Ayağa kalkıp doktora doğru yürüdü.

"Bugün nasılsınız Bay Sleeth?"

"İyiyim... yok bir şeyim..."

Doktorun peşinden muayene odasına girdi.

Bir saat sonra beni çağırdılar. Doktorun peşinden bu kez başka bir odaya girdim. Muayene odasından daha büyük bir odaydı. Soyunup masaya oturmam söylendi. Doktor bana baktı.

"Gerçek bir vaka bu değil mi?"

"Evet."

Sırtımdaki çibanlardan birini bastırdı.

"Acıdı mı?"

"Evet."

"Peki," dedi, "cerahati akıtmayı deneyelim."

Makineyi çalıştırdığını duydum. Sinek vızıltısı gibi bir ses çıkıyordu, ısınan yağ kokusu geldi burnuma.

"Hazır mısın?" dedi.

"Evet."

Elektrik iğnesini sırtıma dayadı. Oyuluyordum. Acı korkunçtu. Bütün odayı kapladı. Sırtımdan kan süzüldüğünü hissettim. Sonra çekti iğneyi.

"Şimdi başka bir tane patlatacağız," dedi doktor.

İğneyi batırdı. Sonra çekti ve başka bir tane patlattı. İki adam gir-

di içeri, orda durup izlemeye başladılar. Doktordular herhalde. İğne sırtıma girdi tekrar.

"İğneye bu kadar dayanıklı birini görmedim," dedi adamlardan biri.

"Hiç tepki göstermiyor," dedi diğeri.

"Neden dışarı çıkıp hemşirelerden birinin kıcını çimdiklemiyorsunuz?" dedim onlara.

"Bak evlat, bizimle böyle konuşamazsın!"

İğne sırtıma girdi tekrar. Cevap vermedim.

"Oğlan çok mutsuz anlaşılan..."

"Evet, tabii, bu yüzden."

Adamlar çıktılar.

"Bunlar profesyonel insanlar," dedi doktorum. "Onlara saygısızlık etmen doğru değil."

"İğneyi batırmaya devam et," dedim ona.

Batırdı. İğne çok ısınmıştı ama o ara vermiyordu. Sırtımın tamamını deldi, sonra da göğsümü. Sonra uzandım, boynumla yüzümü del-di.

Bir hemşire girdi içeri ve talimatını aldı. "Bayan Ackerman, bu... püstüllerin... içindeki cerahatin tamamen boşaltılmasını istiyorum. Kan çıkmaya başlayınca sıkmayı sürdürün. Tamamen boşalsınlar."

"Peki, Doktor Grundy."

"Sonra ultra-viyole makinesine sokun. Başlangıç için her yan iki dakika..."

"Evet Doktor Grundy."

Bayan Ackerman'ın peşinden başka bir odaya girdim. Masaya yatmamı söyledi. Kâğıt mendil alıp ilk çıbanı sıkmaya başladı.

"Acıyor mu?"

"Mühim değil."

"Vah, vah..."

"Üzülme. Böyle bir şey yapmak zorunda kaldığın için ben üzül-düm."

"Zavallı çocuk..."

Bayan Ackerman bana şefkat gösteren ilk insandı. Tuhaf bir duy-guydu. Otuz yaşlarında topluca bir hemşireydi.

"Okula gidiyor musun?" diye sordu.

"Hayır, uzaklaştırdım."

Bayan Ackerman konuşurken çıbanlarımı sıkmayı sürdürüyordu.

"Bütün gün ne yapıyorsun?"

"Yatakta kalıyorum."

"Çok kötü bu."

"Yok, değil. Hoşuma gidiyor."

"Bu acıyor mu?"

"Devam et. Mühim değil."

"Bütün gün yatakta kalmanın nesi hoş?"

"Kimseyi görmek zorunda kalmıyorsun."

"İyi bir şey mi bu sence?"

"Evet, tabii."

"Ne yaparsın yatakta?"

"Bazen radyo dinlerim."

"Ne dinlersin?"

"Müzik. Konuşmalar."

"Kızları düşünür müsün?"

"Tabii. Ama onlar bitti benim için."

"Böyle düşünmemelisin."

"Evimizin üstünden geçen uçakların zaman çizelgesini yaparım. Her gün aynı saatte geçerler. Zamanlarını bilirim. Birinin 11:15'te geçeceğini biliyorsam 11:10'da motorun sesine kulak kabartırım. İlk sesi duymaya çalışırım. Bazen duyduğumu sanırım, bazen emin değilimdir ama sonra duymaya başlarım, uzaktan gelir. Sonra güçlenir. 11:15'te üstümden geçer ve ses doruktadır."

"Her gün yapar mısın bunu?"

"Burda değilsem."

"Dön," dedi Bayan Ackerman.

Döndüm. Sonra yanımızdaki koğuşta biri bağırmağa başladı. Sinir hastalarının bulunduğu koğuştu. Çok yüksek sesle bağırıyordu adam.

"Ne yapıyorlar ona?" diye sordum Bayan Ackerman'a.

"Duşta."

"Bu yüzden mi böyle bağırıyor?"

"Evet."

"Ben ondan kötü durumdayım."

"Hayır, değilsin."

Bayan Ackerman'dan hoşlanmıştım. Çaktırmadan baktım ona. Yuvarlak bir yüzü vardı, pek güzel sayılmazdı ama hemşire kepi ona yakışıyordu ve kahverengi gözleri iriydi. Gözlerini sevmiştim. Kâğıt mendilleri çöp kutusuna atmaya giderken yürüyüşünü izledim. Bayan

Gredis filan değildi, başka harikulade kadınlar görmüştüm, ama sıcak bir şey vardı onda. Kadınlığını düşünmüyordu sürekli.

"Yüzünü bitirir bitirmez ultra-viyole makinesine sokacağım seni," dedi. "Yarınki randevun sabah sekiz buçukta."

Ondan sonra konuşmadık.

İşini bitirdi. Koruyucu gözlükleri taktım ve Bayan Ackerman makineyi çalıştırdı.

Bir saat sesi geliyordu. Huzurlu bir ortamdı. Otomatik zamanlayıcı veya ısınan metal yansıtıcıdan geliyor olmalıydı ses. Huzurlu ve rahattım ama biraz düşününce benim için yaptıklarının yararsız olduğuna kanaat getirdim. En iyi durumda bile ömür boyu iğnenin izlerini taşıyacaktım sırtımda. Bu yeterince kötüydü gerçi ama asıl canımı sıkan şey başkaydı. Bana nasıl davranmaları gerektiğini bilememeleri beni endişelendiriyordu. Tavır ve konuşmalarında belli ediyordu bu kendini. Kararsız, rahatsız, ama bir yandan da ilgisiz ve sıkılmış bir halleri vardı. Yaptıkları şey umurlarında değildi. Bir şey yapmaları gerekiyordu –herhangi bir şey– çünkü bir şey yapmamak mesleğe aykırıydı.

Yoksulları kobay olarak kullanıp, yöntem başarılı olursa zenginlere uyguluyorlardı. Yöntem başarılı olmamışsa başka yöntemlerin denenebileceği başka yoksullar vardı.

Makine iki dakikalık sürenin bittiği işaretini verdi. Bayan Ackerman içeri girdi, bana dönmemi söyledikten sonra makineyi tekrar kurup çıktı. Sekiz yılda tanıdığım en müşfik insandı.

32

Çıbanların patlatılıp sıkılması haftalarca sürmüş, ama pek yararı olmamıştı. Çıbanların biri kaybolurken diğeri çıkıyordu. Sık sık aynanın karşısına geçip bir insanın ne kadar çirkinleşebileceğine bakıyordum. İnanamayarak yüzüme bakar, sonra arkamı dönüp sırtımı incelerdim. Dehşet içindeydim. Tevekkeli değil insanlar bana bakıyor, nazik olmayan sözler sarfediyorlardı. Ergenlikte sık görülen basit bir sivilce sorunu değildi benimki. İnatçı, iri, cerahat dolu çıbanlardı bunlar. Biri beni işaret etmişti sanki, böyle olmak üzere seçilmiş gibi hissediyordum kendimi. Annemle babam durumla ilgili tek kelime etmiyorlardı. İkisi de işsizdi hâlâ. Annem her sabah iş aramaya çıkıyor, babam da arabası-

na binip işe gidiyormuş gibi yapmayı sürdürüyordu. Marketler cumartesi günleri işsizlere bedava yiyecek veriyorlardı. Konserve ve yiyecek, daha çok konserve. Çok yedik o konservelerden. Ve salamlı sandöviç. Bir de patates. Annem patates gözlemesi yapmayı öğrenmişti. Bizimkiler her cumartesi bedava yiyecekleri almak için oturduğumuz semtin en yakın marketine gitmezlerdi, çünkü biri onları görüp işsizlik yardımı aldıklarını öğrenebilirdi. Dört kilometre yürüyüp Washington Bulvarı'na, Crenshaw'dan birkaç blok ötedeki markete giderlerdi. Uzun bir yürüyüştü. Konserve, salam, havuç ve patates dolu kesekâğıtları ile geri yürürlerdi aynı yolu, terleyerek. Babam benzinden tasarruf etmek için arabayı almazdı. Hayali işine gidip gelebilmek için benzine ihtiyacı vardı. Diğer babalar onun gibi değildiler. Sessizce ön balkonlarında oturur, ya da arsada at nalı fırlatarak vakit öldürürlerdi.

Doktor yüzüme sürmem için beyaz bir merhem vermişti. Merhem bir süre sonra katılaşp yaralarımı bir kabuk gibi sarar, plastik bir görünüm verirdi yüzüme. Merhem pek etkili olmuyordu ama. Bir gün evde yalnızdım, yüzüme ve sırtıma merhem sürüyordum. Şortumla durmuş, elimle sırtımdaki iltihaplı bölgelere ulaşmaya çalışıyordum ki sesler duydum. Dazlak ve arkadaşı Jimmy Hatcher gelmişlerdi. Jimmy Hatcher yakışıklı ve ukala bir tipti.

"Henry," diye bağırdığını duydum Dazlak'ın. Jimmy'ye bir şeyler söyledi. Sonra balkona çıkıp kapıyı çaldı. "Hey, Hank. Benim Dazlak! Aç kapıyı!"

Aptal herif, diye düşündüm, kimseyi görmek istemediğimi anlamıyor musun?

"Hank! Hank! Biziz, Dazlak ve Jim!"

Ön kapıyı yumrukluyordu.

Jim'le konuştuğunu duydum. "Dinle, onu gördüm! İçerde yürürken gördüm onu!"

"Cevap vermiyor."

"İçeri girmeliyiz. Baş belada olabilir."

Seni ahmak, diye düşündüm, seninle dost oldum. Kimse sana tahammül edemezken dostun oldum senin. Şimdi yaptığına bak!

İnanamıyordum. Koşup koridordaki dolaba gizlendim, kapıyı hafif aralık bırakmıştım. Eve girmeyeceklerinden emindim. Ama girdiler. Arka kapıyı açık bırakmıştım. Evin içinde dolaştıklarını duyabiliyordum.

"Burda olmalı," dedi Dazlak. "Burda hareket eden bir şey gör-

düm..."

Tanrım, diye düşündüm, evimde hareket edemez miyim? Burda yaşıyorum ben.

Karanlık dolabın içinde diz çökmüştüm. Beni orda bulmalarına izin veremezdim.

Dolabın kapısını ani bir hareketle açıp dışarı fırladım. Koşarak gittim yanlarına.

"DIŞARI ÇIKIN! OROSPU ÇOCUKLARI!"

Bakakalmışlardı.

"DIŞARI ÇIKIN! BURDA OLMAYA HAKKINIZ YOK! SİZİ ÖLDÜRME-DEN ÇIKIN!"

Arka balkona doğru koşmaya başladılar.

"HADİ! HADİ! YOKSA ÖLDÜRÜRÜM SİZİ!"

Park yerini koşarak geçip kaldırıma çıktıklarını duydum. Onları izlemek istemiyordum. Odama gidip yatağıma uzandım. Neden görmek istemişlerdi beni? Ne yapabilirlerdi ki? Yapılacak bir şey yoktu. Konuşulacak bir şey de.

İki gün sonra annem iş aramaya gitmedi, benim de hastaneye gitmediğim bir gündü. Evde ikimizdik. Hoşuma gitmiyordu bu. Evde yalnız olmayı seviyordum. Evin içinde dolandığını duyabiliyordum, ben yatak odamdaydım. Çıbanlar daha da kötüydü. Uçaklar için yaptığım zaman çizelgesine baktım. Bir yirmi uçağı birazdan geçecekti. Dinlemeye başladım. Geç kalmıştı. Saat biri yirmi geçiyordu ve hâlâ uzaktaydı. Üstümde uçtuğunda üç dakika gecikmiş olduğunu saptadım. Kapı zilini duydum sonra. Annem kapıyı açtı.

"Emily, nasılsın?"

"Merhaba Katy, sen nasılsın?"

Babaannem gelmişti, çok yaşlıydı artık. Konuştuklarını duyuyor ama ne söylediklerini çıkaramıyordum. Müteşekkirdim bu yüzden. Beş-on dakika kadar konuştular, sonra koridorda yatak odama doğru yürüdüklerini duydum.

"Hepinizi gömeceğim," dedi babaannem. "Oğlan nerede?"

Kapı açıldı, annemle babaannem göründü.

"Merhaba Henry," dedi babaannem.

"Babaannen sana yardımcı olmak için burda," dedi annem.

Babaannemin büyük bir çantası vardı. Çantayı komodinin üstüne

koyup içinden kocaman bir haç çıkardı.

"Babaannen sana yardımcı olmaya geldi Henry..."

Babaannemin siğilleri çoğalmıştı ve daha şişmişti. Yılmaz bir görünümü vardı, hiç ölmeyecekmiş gibi. O kadar yaşlanmıştı ki ölmesinin bir anlamı kalmamıştı.

"Henry," dedi annem, "karinüstü yat."

Karinüstü yattım ve babaannem üstüme eğildi. Göz ucu ile üstümde haçı gezdirdiğini görebiliyordum. Birkaç yıl önce dinle ilişkimi kesmiştim. Gerçek olduğunu varsayarsak insanları aptallaştırıyor veya aptalları çekiyordu. Gerçek değilse, aptallar daha da aptaldılar.

Ama babaannemle annem söz konusuydu. İstediklerini yapmalarına göz yumdum. Haç sırtımda bir aşağı bir yukarı dolanıyordu, çibanlarımın üstünde, benim üstümde.

"Tanrım," diye yakardı babaannem, "kov şeytanı bu zavallı çocuğun bedeninden! Şu çibanlara bak! Midemi bulandırıyorlar, Tanrım! Bak şunlara! Şeytanın işi bu, Tanrım, bu çocuğun bedenine girmiş. Kov şeytanı Tanrım!"

"Kov şeytanı bedeninden Tanrım!" dedi annem.

İyi bir doktora ihtiyacım var benim, diye düşündüm. Nedir bu kadınların hali? Neden yalnız bırakmıyorlar beni?

"Tanrım," dedi babaannem, "şeytanın bu çocuğun bedenine yerleşmesine neden izin veriyorsun? Şeytanın bu işten ne kadar memnun olduğunu görmüyor musun? Şu çibanlara bak Tanrım, onlara bakarken kusacak gibi oluyorum! Kırmızı, iri ve dolu!"

"Kov şeytanı bedeninden!" diye bağırırdı annem.

"Tanrı bizi bu kötülükten korusun!" diye bağırırdı babaannem.

Elindeki haçı alıp sırtımın ortasına bastırdı, gömdü. Kan fışkırdı, hissedebiliyordum, önce sıcak, sonra birden soğuk. Dönüp yatağımda oturdum.

"Ne s..im iş bu?"

"Tanrı'nın şeytanı kovabilmesi için bir delik açıyorum!" dedi babaannem.

"Tamam," dedim, "ikinizin de dışarı çıkmasını istiyorum, hemen! Anlıyor musunuz?"

"Şeytan içinde hâlâ!" dedi babaannem!

"S..TİR OLUN BURDAN!" diye bağırırdım.

Şaşırp kalmışlar, hayal kırıklığına uğramışlardı. Çıkarken kapıları örttüler.

Banyoya girdim, biraz tuvalet kâğıdı alıp kanamayı durdurmaya çalıştım. Tuvalet kâğıdını çekip baktım. Batmıştı. Yeni bir tutamı koparıp bir süre bastırdım tekrar. Tentürdiyot aldım sonra. Sırtımdaki yaraya tentürdiyot sürmeye çalıştım. Kolay değildi. Vazgeçtim sonunda. Duyulmuş şey miydi sırt iltihabı? Ya yaşarsın, ya ölürsün. Sırtı kesip atmanın bir yolunu bulamamışlardı g.tler.

Odama geri dönüp yatağa girdim, yorganı çeneme kadar çektim. Tavana bakarak kendi kendime konuşmaya başladım.

Peki, Tanrı, diyelim ki varsın. Bu çıkmaza sen soktun beni. Beni sınamak istiyorsun. Bir de ben seni sınavayım, ne dersin? Senin orda olmadığını iddia ediyorum. Ailem ve çıbanlarla gerçekten zorlu bir sınavı soktun beni. Ben senin sınavından geçtim sanıyorum. Ben Senden daha zorluyum. Hemen, şimdi aşağı inersen yüzüne tüküreceğim Senin, bir yüzün varsa eğer. Ve Sen sıçar mısın? Rahip bu soruyu yanıtlamadı. Şüphe etmememizi söyledi bize. Neden şüphe etmemek? Benimle fazla uğraştığını düşünüyor ve bu yüzden Seni sınamam için aşağı inmeni istiyorum!

Bekledim. Hiçbir şey olmadı. Tanrı'yı bekliyordum. Uzun süre bekledim, uyumuş olmalıydım.

Hiçbir zaman sırtüstü uyumam. Uyandığımda sırtüstü yatıyordum ama, şaşırmışım. Dizlerimi kırıp karnıma çektiğim bacaklarım battaniyeye bir dağ görünümü vermişti. Ve önümdeki battaniye dağına bakarken bana bakan iki göz gördüm. Koyu karanlık ve boş bakan iki göz... Bir kukuletanın altından bakıyorlardı bana, Ku-Klux-Klan'ın üyelerinden biri gibi. Bana bakıp duruyorlardı, iki karanlık ve boş göz, yapabileceğim bir şey yoktu. Ödüm bokuma karışmıştı. Tanrı bu, diye düşündüm, ama böyle olmamalıydı Tanrı'nın görünümü.

Bakışı benimkinden güçlüydü. Kımıldayamıyordum. Dizlerimin üstündeki battanieden bana bakmayı sürdürüyordu. Uzaklaşmak istiyordum. Gitmesini istiyordum. Güçlü, karanlık ve tehditkârdı.

Saatlerce orda kaldı sanki, bana bakarak.

Sonra birden kayboldu...

Yatakta kalıp olanları düşündüm.

Tanrı olabileceğine inanamıyordum. Üstelik bu kıyafetle. Çok ucuz bir numara olurdu bu.

Bir yanılsamaydı tabii ki.

On-on beş dakika kadar düşündükten sonra kalkıp babaannemin

bana yıllar önce verdiği küçük kahverengi kutuyu almaya gittim. İncil'den sözlerin yazılı olduğu rulo haline getirilmiş küçük kâğıtlar vardı o kutuda. Her rulo kendi özel bölmesinde duruyordu. İçinden bir soru soruyor, sonra bir kâğıt çekip cevabını okuyordun. Daha önce denemiş ve yararsız bulmuştum. Şimdi bir kez daha deneyecektim. Küçük kahverengi kutuya, "Ne anlama geliyor? O gözler ne anlama geliyor?" diye sordum.

Bir kâğıt çektim, yuvarlayıp açtım. Sert, beyaz, minik bir kâğıt parçası. Yuvarlayıp okudum.

TANRI SENİ TERK ETTİ.

Kâğıdı rulo haline getirip kutuya koyum. İnanamamıştım. Yatağıma girip düşündüm. Fazla basitti olanlar, fazla sarı. İnanmamıştım. Gerçekliğe dönebilmek için otuz bir çekmeyi düşündüm. Hâlâ inanmıyordum. Tekrar kalkıp kutunun içindeki kâğıtları tek tek açmaya başladım. Hiçbirinde TANRI SENİ TERK ETTİ yazmıyordu. Kâğıtları tekrar yuvarlayıp kutuya koydum.

Çıbanlarım giderek kötülüyordu bu arada. 7 numaralı tramvaya binip Los Angeles Belediye Hastanesi'ne gitmeyi sürdürüyordum. Bayan Ackerman'a âşık olmaya başlamıştım, çıbanlarımı sıkan hemşireye. Canımı her yaktığında içimdeki cesareti kamçılıdığını asla bilmeyecek. Kan ve cerahat dehşetine rağmen hep insani ve müşfikti bana karşı. Tensel bir sevgi değildi ona duyduğum. Beni o kolalı beyazlığının içine aldıktan sonra bu dünyadan yok olmamızı arzuluyordum. Ama hiç yapmadı bunu. Sadece gerekeni yaptıktan sonra bir sonraki randevumu hatırlatırdı.

33

Ultra-viyole makinesi tık etti ve kapandı. Her iki yanıma da ışın tedavisi uygulanmıştı. Koruyucu gözlüğü çıkarıp giyinmeye başladım. Bayan Ackerman girdi içeri.

"Henüz değil," dedi, "giyme elbiselerini."

Ne yapacaktı bana?

"Masanın kenarına otur."

Oturdum, yüzüme merhem sürmeye başladı. Kalın, tereyağ kıvamında bir sıvı.

"Doktorlar yeni bir yaklaşım denemeye karar verdiler. Akıntıyı daha etkili kılabilmek için yüzünü sargılayacağız."

"O koca burunlu adam ne oldu, Bayan Ackerman? Burnu büyüyor mu hâlâ?"

"Bay Sleeth mi?"

"Koca burunlu adam."

"Bay Sleeth'di o."

"Artık görmüyorum onu. İyileşti mi?"

"Öldü."

"Burun büyümesinden mi?"

"İntihar." Bayan Ackerman merhem sürmeyi sürdürdü.

Yan koğuştaki biri bağırdı sonra. "*Joe, neredesin? Döneceğini söylemiştin! Neredesin Joe?*"

Avazı çıktığı kadar bağırıyordu, çok hüznü, çok ıstıraplı bir bağıışı.

"Bu hafta her akşam yaptı bunu," dedi Bayan Ackerman, "ve gelmeyecek Joe onu almaya."

"Ona yardımcı olamıyorlar mı?"

"Bilmiyorum. Sonunda susarlar. Şimdi parmağını uzat ve ben seni sargılayarken şu yumağı tut. Evet, oldu. Bırak şimdi. Güzel."

"*Joe! Joe, döneceğini söylemiştin! Neredesin Joe!*"

"Şimdi bu yumağı tut. Evet. Bırakma. Güzel. Sargılayacağım seni! Güzel! Şimdi de sargıları sağlamlaştıralım."

Bitirmişti.

"Tamam, giyinebilirsin. İki gün sonra görüşürüz. Güle güle Henry."

"Allahaismarladık Bayan Ackerman."

Giyindim, dışarı çıkıp hole yürüdüm. Lobide aynalı bir sigara makinesi duruyordu. Aynaya baktım. Müthişti. Yüzümün tamamı sargılıydı. Beyaz bir yüz. Gözlerim, ağzım, kulaklarım ve tepemde dikilmiş bir tutam saç dışında hiçbir şey görünmüyordu. *Gizlenmişim*. Harikuladeydi. Bir sigara yakıp lobide etrafıma bakındım. Bazı hastalar oturmuş gazete ve dergi okuyorlardı. Çok olağanüstü ve biraz da kötü biri gibi hissettim kendimi. Bana ne olduğunu asla bilemezlerdi. Araba kazası. Ölümüne bir kavga. Cinayet. Yangın. Kimse bilmiyordu.

Lobiden ve binadan çıkıp kaldırımında durdum. Adamın sesi kulaklarımdaydı. "*Joe! Joe! neredesin Joe!*"

Gelmeyecekti Joe. Başka birine güvenmekte hesap yoktu. İş yok-

tu insanlarda.

Dönüşte tramvayın arka koltuklarından birine oturup sargıların arasından sigara içtim. Yolcular bana bakıyor ama ben umursamıyordum. İğrenmeden çok korku ifadesi vardı gözlerinde şimdi. Hep böyle kalmayı ümit ettim.

Son durağa kadar gidip tramvaydan indim. Hava kararmaya başlamıştı, Washington Bulvarı ile Westview Caddesi kavşağında durup insanları izledim. İş bulacak kadar şanslı olanlar evlerine dönüyorlardı. Babam sahte işinden eve dönecekti birazdan. Ben işsizdim, okula gitmiyordum. Hiçbir şey yapmıyordum. Sargılıydim, bir sokak köşesinde durmuş sigara içiyordum. Kabadayının tekiydim, tehlikeliydim. Bildiğim şeyler vardı. Sleeth intihar etmişti. Ben intihar etmeyecektim. Birkaçını temizlemeyi yeğlerdim. Dört-beş kişi harcamadan gitmeyecektim. Gösterecektim onlara bana dalaşmanın ne olduğunu.

Bir kadın bana doğru yürüyordu. Bacakları güzeldi. Önce gözlerinin içine, sonra bacaklarına baktım, yanımdan geçerken de kışına. İçtim kışını. Kışını ve ipek çoraplarının dikişini ezberledim.

Sargılı olmasaydım asla böyle bir şey yapamazdım.

34

Ertesi gün yatakta uçakları beklemekten sıkıldım, kalkıp okul için alınmış sarı bir defter buldum. Bir kalem alıp defterle yatağa girdim tekrar. Çizmeye başladım. Bacak bacak üstüne atmış, eteği kışına çıkmış, yüksek ökçeli kadınlar çizdim.

Sonra yazmaya başladım. I. Dünya Savaşı'nda yaşamış bir Alman pilot hakkında yazıyordum. Baron Von Himmlen hakkında. Kırmızı bir Fokker'le uçuyordu. Diğer pilotlar sevmezlerdi onu. Onlarla konuşmazdı. Yalnız içer, yalnız uçardı. Kadınlarla ilgilenmez, ama kadınlar ona bayılırlardı. Aşmıştı kadınları. Zamanı yoktu. Müttefik uçaklarını düşürmekle meşguldü. O güne dek 110 uçak düşürmüştü ve savaş henüz sona ermemişti. "Ölümün Ekim Kuşu" diye adlandırdığı kırmızı Fokker'i her yerde tanınıyordu. Düşman piyadeleri bile, üstlerinden alçak uçarak küçük paraşütlere bağlı şampanya şişeleri bırakıp, uçaksavar ateşini gülererek karşılarken onun kim olduğunu biliyorlardı. Müttefikler en az beş uçakla saldırırlardı ona. Yaralı yüzlü, çirkin bir adamdı, ama uzun bir süre bakınca harikuladeydi – gözlerinde, tarzın-

da, cesaretinde, koyu yalnızlığında gizliydi güzelliği.

Baron'un hava muharebelerini yazdım sayfalarca, üç-dört uçak düşürdükten sonra parçalanmış Fokker'i ile geri dönmüştü. Yerde bir kez zıplayan uçağı hareket halinde iken içinden atlamış ve doğru bara gitmişti. Bir bira kapıp tek başına bir masaya oturmuş, şişelerce içmişti. Kimse onun gibi içemezdi. Diğerleri barda oturup onu izlerlerdi. Bir keresinde pilotlardan biri, "Sorun nedir Himmlen? Bize tenezzül mü etmiyorsun?" diye sormuştu. Pilotun adı Willie Schmidt'ti, ekibin en iri ve güçlü pilotuydu. Baron içkisini dipleyip bardağını masaya koymuş, sonra kalkıp ağır adımlarla barda duran Willie'ye doğru yürümüştü. Diğer pilotlar geri çekilmişlerdi.

"Tanrım, ne yapıyorsun?" demişti Willie, Baron yanına yürürken.

Baron ağır adımlarla Willie'ye doğru yürümeyi sürdürmüştü, cevap vermemişti.

"Allahaşkına Baron, şaka ettim sadece! Annemin şerefi üstüne! Dinle... Baron... Baron... her yer düşman dolu! Baron!"

Baron bir sağ çıkarmıştı. Göremezdiniz. Yumruk Willie'nin yüzünde patlamıştı. Willie barın üstünde bir takla atıp barın arkasındaki aynaya bir top mermisi gibi çarpmış, şişeleri devirmişti. Baron bir puro çıkarıp yaktıktan sonra masasına dönmüş, kendine bir içki koymuştu. Bir daha rahatsız etmemişlerdi Baron'u. Willie'yi barın arkasından toplamışlardı. Yüzü kan içindeydi.

Uçak üstüne uçak düşürüyordu Baron. Kimse onu anlayamıyor, kırmızı Fokker'i ve kendine has tuhaflıkları ile nasıl böylesine başarılı olduğunu çözemiyordu. Dövüşmesi mesela. Veya yürüyüşündeki asalet. Mümkün değildi bu adamı durdurmak. Bazen şansı yaver gitmezdi. Bir keresinde, üç müttefik uçağı düşürdükten sonra, isabet almış uçağı ile düşman üstünden alçak uçarken bir şarapnel sağ elinden girip bileğinden çıkmıştı. Kırmızı Fokker'i ile dönmeyi başarmıştı. O günde sonra çelik bir elle uçmuştu. Uçuşu etkilenmemişti. Bardaki pilotlar onunla konuşurken daha dikkatliydim artık.

O olaydan sonra çok şey gelmişti Baron'un başına. İki kez ıssız yerlere mecburi iniş yapmış, her seferinde sürünerek, tel örgülerden ve düşman ateşinden geçerek, yarı ölü vaziyette bölüğüne dönmeyi başarmıştı. Diğerleri birkaç kez ondan ümidi kesmişlerdi. Bir keresinde kaybolalı sekiz gün olmuştu ve diğer pilotlar barda oturmuş onun ne kadar olağanüstü biri olduğundan söz ederken Baron sekiz günlük sakalı, yırtık çamurlu üniforması ve barın ışığında parıltıyan çelik pençesi ile ka-

pıda belirmişti. Öylece durup, "Viski yoksa dağıttım burayı!" demişti.

Baron sihirli eylemlerde bulunmayı sürdürdü. Defterin yarısı Baron Von Himmlen'in maceraları ile dolmuştu. Baron hakkında yazarken kendimi iyi hissediyordum. Birine ihtiyaç duyuyordu insan. Etrafında öyle biri yoksa onu sen yaratmak zorundaydın, olması *gerektiği* gibi birini yaratırdın. İnsanın kendini aldatması, hile yapması gibi bir şey değildi bu. Aksini yapmak, etrafında Baron gibi biri olmadan yaşamak kendini aldatmak olurdu.

35

Sargıların yararı olmuştu. Los Angeles Belediye Hastanesi yararlı bir yöntem bulmuştu sonunda. Çıbanlar kurumuştu. Kaybolmamışlar ama düzleşmişlerdi. Yenileri çıkıp büyüyorlardı yine de. Yeni çıbanları patlatıp tekrar sargılıyorlardı beni.

Patlatma işleminin sonu gelmiyordu. Defalarca katlanmıştım, otuz iki, otuz altı, otuz sekiz kez. Korku duymuyordum artık. İlk seferinde de korkmamıştım. Öfke duymuştum sadece. Ama öfke de gitmişti. Durumu kabullenme de söz konusu değildi, iğreniyordum sadece, başıma böyle bir şey geldiği için kendimden ve beni tedavi edemeyen doktorlardan iğreniyordum. Onlar da çaresizdi, ben de. Aramızdaki tek fark benim hasta oluşumdu. Onlar yaşamlarına dönüp her şeyi unutabilirlerdi, oysa ben aynı yüzle yaşamak zorundaydım.

Ama değişiklikler vardı yaşamımda. Babam iş bulmuştu. Los Angeles Belediye Müzcesi'nin sınavına girip bekçi olmuştu. Sınavlarda başarılıydı babam. Matematik ve tarihe bayılırdı. Sınavı kazandı ve sabahları gidebileceği bir yeri oldu nihayet. Üç bekçiye ihtiyaçları vardı, biri babam oldu.

Los Angeles Belediye Hastanesi bir şekilde babamın iş bulduğunu öğrendi ve bir gün Bayan Ackerman, "Bu son tedavin Henry. Özleyeceğim seni," dedi.

"Hadi, şaka ediyor olmalısın," dedim, "ben bu elektrikli iğneyi ne kadar özleyeceksem sen de beni o kadar özlersin!"

Ama çok tuhaftı o gün. İri gözleri suluydu. Burnunu sümkürdüğünü duydum.

"Neyin var Janice?" diye sordu hemşirelerden biri.

"Yok bir şeyim. İyiyim."

Zavallı Bayan Ackerman. On beş yaşımdaydım, ona âşıktım, çıban doluydum ve ikimizin de yapabileceği bir şey yoktu.

"Evet," dedi Bayan Ackerman, "son ışın tedavin olacak bu. Karı-nüstü yat."

"Adını biliyorum artık," dedim ona. "Janice. Güzel bir ad, sana yakışıyor."

"Kapa çeneni," dedi.

Makine ilk sinyalin verdiğinde bir kez daha gördüm onu. Sırtüstü döndüm, Janice makineyi tekrar çalıştırdı ve odadan çıktı. Onu son görüşüm oldu bu.

Babamın vizite ücreti alan doktorlara güveni yoktu. "Bir tüp verip işemeni söyler, sonra da paranı alıp Beverly Hills'deki evlerine dönerler," derdi.

Ama birine yolladı beni bir kez. Adamın ağzı kokuyordu ve başı bir basketbol topu kadar yuvarlaktı, ama onun iki küçük gözü vardı, bir basket topundan tek farkı buydu. Babamdan hoşlanmıyor, doktora da bayılmıyordum. Kızartma yeme, bol havuç suyu iç demişti doktor. Buydu hepsi.

Gelecek dönem okula gidecektim tekrar, babam öyle demişti.

"Hırsızlıkları engellemek için kıcımı yırtıyorum. Dün zencinin biri vitrin camını kırıp eski paraları çalmaya yeltendi. Yakaladım piçi. Merdivenlerden aşağı yuvarlandık. Diğerleri yardıma gelene kadar tuttum onu. Hayatım her gün tehlikede. Sen niye kıcının üstüne oturup keyif çatasın? Mühendis olmanı istiyorum. Etekleri kıcına çıkmış kadınlar çizdiğin defterler buluyorum, nasıl mühendis olacaksın? Başka bir şey çizemez misin? Çiçek çiz, dağ çiz, okyanus çiz. Okula dönüyorsun!"

Havuç suyu içip, ikinci dönemin başlamasını bekliyordum. Sadece bir dönem kaybım olmuştu. Çıbanlardan tamamen kurtulmamıştım ama eskisi kadar kötü değildiler.

"Havuç suyunun bana kaç patladığını biliyor musun? Sabahları ilk iş saatim senin allahın cezası havuç suyuna gidiyor!"

La Cienega Halk Kütüphanesi'ni keşfetmiştim. Üye kartı aldım. Kütüphane West Adams'daki eski kilisenin yakınındaydı. Küçük bir kütüphaneydi ve tek kütüphaneci vardı. Klas kadındı. 38 yaşlarınday-

dı, şimdiden bembeyaz olan saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Burnu sivri, çerçevesiz gözlüklerin arkasından bakan gözleri derin bir yeşildi. Onun her şeyi bildiğini düşünüyordum.

Kütüphanede dolanıp kitapları incelerdim. Raflardan çekip bakardım, tek tek. Ama aldatmacaydı hepsi. Sıkıcıydılar. Hiçbir şey söylemeyen sayfalar dolusu kelime. Veya bir şey söylüyorlarsa bile lafı o kadar uzatıyorlardı ki siz önemsemeyecek kadar yorgun oluyordunuz. Tek tek deniyordum kitapları. Bu kadar kitabın içinde hiç olmazsa *bir* tane çıkacaktı mutlaka.

Her gün kütüphaneye yürürdüm ve kütüphanecim orda olurdu, ciddi, güvenilir ve sessiz. Kitapları raflardan alıp incelemeyi sürdürüyordum. Bulduğum ilk gerçek kitap Upton Sinclair adında bir yazarındı. Cümleleri basit ve öfkeliydi. Öfkeli yazıyordu. Chicago'daki domuz ağılları hakkında. Meseleye hemen girip, anlatacağını basit anlatıyordu. Sonra ikinci bir yazar buldum. Sinclair Lewis. Kitabın adı *Main Sokağ*'ıydı. İnsanların üstündeki riyakârlık tabakalarını soyuyordu. Yeterince tutkulu yazmıyordu ama.

Arayışımı sürdürdüm. Her gün bir kitap okuyordum.

Bir gün rafların arasında dolanıp kütüphanecimi gözlerken *Tahtaya ve Taşa Boyun Eğ* başlıklı bir kitaba rastladım. İyi bir başlıklı çünkü buydu yaptığımız. Nihayet, biraz *ateş*! Kitabı açtım. Josephine Lawrence adında biri yazmıştı. Bir kadın. Olsun. Herkes bilgi edinebilir. Sayfaları açtım. Diğer kitaplardan farksızdı, sütlü, belirsiz ve yorucu. Kitabı yerine koyup elim gitmişken yakınındaki bir kitabı aldım. Başka bir Lawrence. Kitabı rasgele açıp okumaya başladım. Piyano çalan bir adamdan söz ediyordu. Çok yapmacık gelmişti önce. Ama okumayı sürdürdüm. Piyano çalan adam sıkıntılıydı. Beyni onunla konuşuyor, karanlık ve tuhaf şeylerden söz ediyordu. Sayfadaki satırlar bağıırıyordu sanki, ama "Joe, neredesin?" değil de "*Joe, herkes nerde?*" gibi daha çok. Kanlı canlı satırları ile bu Lawrence'dan neden kimse söz etmemişti bana? Neydi bu gizlilik? Reklamını niye yapmıyorlardı?

Günde bir kitap okuyordum. Kütüphanedeki bütün Lawrence'ları okudum. Dışarı kitap alırken kütüphanecimin tuhaf bakışları ile karşı karşıya buluyordum kendimi.

"Nasılsın bugün?" diye sorardı.

Öyle büyük bir haz alırdım ki bunu duymaktan. Onunla yatmış gibi olurdu. D. H. Lawrence'ın bütün kitaplarını okudum. Başka kitaplara götürdü beni Lawrence. Kadın şair H. D.'ye mesela. Ve Huxley'e,

Huxley'lerin en gencine, Lawrence'ın arkadaşı. Yağmur gibi geliyorlardı. Her kitap başka bir kitaba yönlendiriyordu beni. Dos Passos'a geldi sıra. Çok iyi değil, gerçekten, ama yeterince iyi. Amerika üzerine üçlemesini okumak bir günden fazla sürmüştü. Dreiser açmadı beni. Sherwood Anderson açtı. Ve Hemingway geldi. Ne heyecan! Bir cümleyi oturtmayı biliyordu. Müthiş bir coşku ile okudum onu. Sözler cansız değildiler, insanın beyninde mırıldanan şeylerdi sözler. Onları okuyup sihrine varabilirsen acı çekmeden yaşayabiliyordun, başına ne gelirse gelsin ümidini yitirmeden.

Ama evde...

"IŞIKLAR SÖNSÜN!" diye bağıırıyordu babam...

Rus yazarları okuyordum, Turgenyev ve Gorki'yi. Babamın kurallarına göre akşam sekizde sönmeliydi ışıklar. Ertesi sabah işinde taze ve diri olabilmek için uyumalıydı. Evde tek konuştuğu şey işiydi. İçeri girdiği andan yatana dek işinden söz ederdi anneme. İşinde yükselmeye kararlıydı.

"*Hadi, yetti artık şu allahın cezası ışık! Işıklar sönsün!*"

Birden yaşantıma giren bu adamlar tek kurtuluş şansımdı. Benle tek konuşan onlardı.

"Peki," derdim.

Sonra okuma lambasını alır, yastıkla battaniyenin arasına girer, yeni kitabımı yastığın üstüne koyup battaniyenin altında okurdum. Lamba giderek ısınır, nefes almakta güçlük çekerdim. Hava alabilmek için battaniyeyi kaldırırdım.

"*Nedir o? Işık mı gördüm? Henry, ışıklar söndü mü?*"

Battaniyeyi süratle indirir, babamın horultusunu duyana dek beklerdim.

Turgenyev çok ciddi bir yazardı ama beni güldürüyordu, çünkü bir gerçekte ilk karşılaşma gülme duygusu uyandırıyor insanda. Başka birinin gerçeği sizin de gerçeğinizse ve o bunu sizin için dillendiriyorsa müthiştir.

Gece okuyordum kitaplarımı, battaniyenin altında, ısınmış lambayla. O güzelim satırları boğularak okumak. Sihirliydi.

Ve babam iş bulmuştu, bu da onun için sihirliydi...

Chelsey Lisesi'nde yeni bir şey yoktu. Son sınıf öğrencilerinin bir kısmı mezun olmuş ama yerlerini spor arabaları ve pahalı elbiseleri olan başka son sınıf öğrencileri doldurmuştu. Karşı karşıya gelmiyordum onlarla. Bana bulaşmıyor, yokmuşum gibi davranıyorlardı. Kızlarla meşguldüler. Sınıf içinde ve dışında yoksul çocuklarla konuşmazlardı.

İkinci dönemin ikinci haftasında, akşam yemeğinde babamla konuştum.

"Bak," dedim, "sıkıntı çekiyorum okulda. Haftada 50 sent harçlık veriyorsun bana. Şunu bir dolar yapamaz mısın?"

"Bir dolar mı?"

"Evet."

Ağzına bir çatal dolusu dilimlenmiş pancar turşusu atıp çiğnedi. Sonra yukarı kalkık kaşlarının altından bana baktı.

"Sana haftada bir dolar versem senede 52 dolar eder, yani senin cep harçlığın için bir haftadan fazla çalışmam gerekecek."

Cevap vermedim. Düşündüm ama, bu hespla hiçbir şey alamazdı insan: ekmek, kavun, gazete, un, süt veya tıraş kremi. Hiçbir şey söylemedim çünkü nefret ediyorsan yalvarmazsın...

Zengin çocukları kapının önünden ok gibi fırlayıp, aynı şekilde dönmeyi pek seviyorlardı. Arabalar kayıyor, patinaj çekiyor, kızlar etraflarında toplanırken güneşin altında parıldıyorlardı. Dersler bir şakaydı, kolejde yerleri sağladı, eğlencelikti dersler, iyi notlar alıyorlardı, ellerinde kitapla görüldükleri enderdi. Lastik yakarken, çığlık atıp kıkırdayan kızlarla dolu arabaları ile kaldırımdan ok gibi fırlarken görüyorlardı daha çok. Cebimde 50 sentle izliyordum onları. Araba kullanmayı bile bilmiyordum.

Bu arada yoksullar, yitikler ve geri zekâlılar bana yapışmayı sürdürüyorlardı. Futbol sahasının tribünü altında yemek yemeyi sevdiğim bir yerim vardı. Kesekâğıdına konmuş iki salamlı sandöviç. Gelirlerdi, "Hey, Hank, senle yiyebilir miyim?"

"S..tir git! Bir daha söylemeyeceğim!"

Bunlardan yeterince yapışmıştı bana. Hiçbirinden fazla hazzetmi-

yordum: Dazlak, Jimmy Hatcher ve çelimsiz Yahudi çocuğu, Abe Mortenson. Mortenson, teşekkürlük bir talebeydi ama okulun en geri zekâlılarından biriydi. Kökünde bir tuhaflık vardı. Ağzında sürekli tükürük birikir ama yere tüküreceğine eline tükürürdü. Neden böyle yaptığını bilmiyorum ve sormadım. Sormayı sevmiyordum. Bir gün evine gittim ve o mükemmel notları nasıl aldığını keşfettim. Kapıdan girer girmez annesi onu kitaplarının başına oturtuyor ve orda tutuyordu. Aynı şeyleri defalarca okutuyordu, her sayfayı birkaç kez. "Sınavlarda başarılı olmalı," demişti annesi. Kitapların yanlış olabilecekleri aklına bile gelmiyordu. Veya aslında önemli olmadıkları. Sormadım ona.

Tekrar ilkokuldaydım sanki. Güçlülerin yerine zayıflar birikmişti etrafıma, yenenlerin yerine yenilenler. Yaşamımı onların eşliğinde sürdürmek alınıyazım olmalıydı. Çok sıkıyordu bu canımı, beni asıl rahatsız eden bu geri zekâlıların beni dayanılmaz bulmalarıydı. Kelebeklerin ve arıların arzuladığı bir çiçek olmak varken, sinekleri cezbeden bir bok parçasıydım. Yalnız yaşamak istiyordum, yalnız olunca daha iyi hissediyordum kendimi, daha temiz, ama onlardan kurtulacak kadar zeki değildim. Onlar benim efendilerimdi belki de: şekil değiştirmiş babalarım. Her neyse, salamlı sandöviçlerimi yerken gelmeleri can sıkıcıydı.

37

Bazı iyi anılar da var. Bir süredir arkadaşlık ettiğim, benden bir yaş daha büyük Gene'in, Harry Gibson adında bir kez profesyonel olarak dövüşmüş (kaybetmişti) bir arkadaşı vardı. Bir akşamüstü Gene'in arka bahçesinde sigara içiyorduk, Harry Gibson elinde iki boks eldiveni ile çıkageldi. Gene, ben, Gene'in ağabeyleri Larry ve Dan, oturmuş sigara içiyorduk.

Harry Gibson kasıntının tekiydi. "Şansını denemek isteyen var mı?" diye sordu. Kimse tek kelime etmedi. Gene'in büyük ağabeyi Larry 22 yaşındaydı. En irileriydi ama biraz çekingen ve tuhaftı. Koca bir kafa, tıknaz ve yapılı, sağlam, ama ürkek. Ondan sonra en yaşlı olan Dan'e bakıyorduk çünkü Larry, "Hayır, ben dövüşmek istemiyorum," demişti. Dan bir müzik dehasıydı, bir burs almak üzereydi.

Neyse, Larry, Harry'nin meydan okumasına karşılık vermeyince Dan taktı eldivenleri.

Harry Gibson şeytanın ta kendisiydi. Güneş bile belli bir şekilde parılıyordu eldivenlerinde. Hareketleri kararlı, dengeli ve zarifti. Dan'ın etrafında zıplayıp, dans ediyordu. Dan eldivenlerini kaldırmış bekliyordu. Gibson ilk yumruğunu çıkardı. Bir tüfek patlamıştı sanki. Bahçedeki kümeste birkaç tavuk vardı, iki tanesi çıkan sesle havaya sıçradı. Dan sırtüstü devrilmişti. Çimin üstünde yatıyor, açık kolları ile ucuz bir İsa'yı andırıyordu.

Larry ona bakıp, "ben eve giriyorum," dedi. Hızla balkon kapısını açtı, gitmişti.

Dan'ın yanına gittik. Gibson yüzünde küçük bir tebessümle tepesine dikilmişti. Gene çömelip Dan'ın başını biraz kaldırdı. "Dan? İyi misin?"

Dan başını sallayıp yavaşça doğruldu.

"Aman allahım, öldürücü silah taşıyor bu herif. Çıkarın şu eldivenleri!"

Gene eldivenlerden birini çözdü, ben de diğerini. Dan ayağa kalkıp yaşlı bir adam gibi balkon kapısına doğru yürüdü. "Gidip uzanacağım..." İçeri girdi.

Harry Gibson eldivenleri alıp Gene'e baktı. "Ne dersin Gene?"

Gene yere tükürdü. "Nedir amacın, ailemizi yok etmek mi?"

"İçinizde en iyi dövüşenin sen olduğunu biliyorum Gene, ama yine de fazla hırpalamayacağım seni."

Gene başını salladı ve eldivenlerini bağladım. Eldiven çözüp bağlamakta üstüme yoktu.

Hazırdılar. Gibson, Gene'in etrafında dönerek hazırlanmaya başladı. Önce sağa doğru dönmeye başladı, sonra sola. Başını oynatıyor, vücut çalımları çekiyordu. Ve birden hamlesini yapıp sert bir sol direk çıkardı. Gene'in gözlerinin arasına oturtmuştu, Gene geriye doğru giderken Gibson izledi onu. Gene'i tavuk kümesine sıkıştırıp alnına tatlı bir sol yerleştirdi, sonra da sol şakağına sert bir sağ çaktı. Gene kümesin tellerine çarptı, iyice kapanmıştı. Dövüşecek durumda değildi. Dan içine buz koyduğu bir bezle evden çıktı. Balkon basamaklarına oturup

bezi alnına koydu. Gene kümesin köşesine çekilmişti. Harry kümesin telleri ile garajın köşesinde yakaladı onu. Gene'in midesine bir sol gömdü, Gene iki büküm olunca sağ bir aparkütle doğrulttu onu. Olanlardan hoşnut değildim. Gibson sözünde durmamıştı, hırpalıyordu Gene'i. Heyecanlanmışım.

"Sen de vur orospu çocuğuna, Gene! Ödleğin teki! Vur!"

Gibson eldivenlerini indirdi, bana baktı ve yanıma geldi.

"Ne dedin salak?"

"Adamıma tezahürat yapıyordum," dedim.

Dan, Gene'in eldivenlerini çıkarıyordu.

"Ağzından 'ödle' kelimesi mi çıktı?"

"Onu hırpalamayacağını söylemiştin. Sözünde durmadın. Bütün gücünle vuruyorsun."

"Bana yalancı mı diyorsun?"

"Sözünde durmadın diyorum."

"Buraya gel ve eldivenleri giy ufaklık!"

Gene ve Dan gelip eldivenlerimi bağladılar.

"Çok üstüne gitme Hank. Bizimle dövüşmekten yorgun düşmüş zaten biliyorsun."

Gene ve ben bir keresinde çıplak elle sabah dokuzdan akşam altıya dek dövüşmüştük. Gene iyi dövüşmüştü. Benim ellerim küçüktü, ellerin küçükse ya çok sıkı vurabilmeli ya da çok iyi boks yapabilmelisin. Her ikisinden de biraz vardı bende. Ertesi gün belden yukarı yer yer morarmıştım, dudaklarım şişti ve iki ön dişim sallanıyordu. Şimdi de beni marizleyen Gene'i marizleyen Harry ile dövüşmek zorundaydım.

Gibson önce sola doğru döndü etrafımda, sola sonra sağa ve birden üstüme geldi. Sol direğini görmedim bile. Nereme geldiğini bilmiyordum ama yere sermişti sol direk beni. Canım yanmamıştı ama yerdeydim. Kalktum. Solu beni bu hale sokarsa sağ ne yapardı? Bir şeyler düşünmek zorundaydım.

Sola doğru dönmeye başladı tekrar, benim soluma. Benden umduğu gibi sağıma doğru döneceğime soluma doğru döndüm. Önce şaşırdı, karşı karşıya geldiğimizde geniş bir sol salladım, alnına isabet etti, sert. Müthiş bir duyguydu. Birine bir kez vurabilmişsen ikinci kez de

vurabilirdin.

Sonra yüz yüzeydik ve üstüme geldi. Bir sol direk çıkarmıştı ama aynı anda başımı eğip yana çekmiştim. Sağını salladı ama ıskaladı. Sarıldım ve alttan bir yumruk çıkardım. Ayrıldık, profesyonel bir bok-sör gibi hissettim kendimi.

"Halledebilirsin onu Hank!" diye bağırdı Gene.

"Hakla şu herifi Hank!" diye bağırdı Dan.

Sağımı önde tutarak üstüne gittim. Iskalamıştım, sol çaprazı çenemde patladı. Sarı, yeşil, kırmızı ışıklar gördüm ve sağını mideme gömdü. Bel kemiğime kadar girmişti sanki. Yakalayıp kenetlendim. Ama korkmuyordum, yeni ve iyi bir duyguydu bu.

"Öldüreceğim seni orospu çocuğu!" dedim ona.

Sonra kafa kafayaydık, boks yapmıyorduk. Yumrukları sert ve sık geliyordu. Benden daha isabetliydi, daha güçlü, ama ben de sıkı oturuyor ve her seferinde kendimi çok iyi hissediyordum. Yedikçe daha az hissediyordum yumruklarını. Karnımı içeri çekmiştim, iyi vakit geçiriyordum. Sonra Gene ve Dan girdi aramıza. Ayırdılar bizi.

"Neyiniz var sizin?" dedim, "Kesmeyin şu işi! Onu götürebilirim!"

"Zırvalama Hank!" dedi Gene. "Şu haline bak."

Baktım. Gömleğimin önü kan ve irin lekeleri ile kaplıydı. Yumruklar dört veya beş çıban patlatmıştı. Gene'le dövüşürken başıma gelmemişti bu.

"Olmaz Hank, mikrop kapabilirsin," dedi Gene.

"Peki, tamam, çıkarın eldivenleri," dedim.

Gene eldivenleri çözdü. Eldivenleri çıkardığında ellerimin titrediğini fark ettim, kollarım da biraz titriyordu. Ellerimi cebime soktum. Dan, Harry'nin eldivenlerini çıkardı.

Harry bana baktı, "Bayağı iyisin."

"Sağol, görüşürüz çocuklar..."

Uzaklaştım. Yürürken ellerimi cebimden çıkardım. Kaldırıma vardığımda durup bir sigara çektim ve ağzıma yerleştirdim. Kibriti çakmak istediğimde ellerim o kadar titriyordu ki yapamadım. Gerçek bir kayıtsızlıkla onlara el sallayıp yürüdüm.

Eve döndüğümde aynada kendime baktım. Bayağı iyiydim. İlerliyordum.

Gömleğimi çıkarıp yatağın altına attım. Üstündeki kanı temizle-

menin bir yolunu bulmalıyım. Az sayıda gömleğim vardı, birinin yokluğunu hemen fark ederlerdi. Ama iyi bir gün olmuştu benim için nihayet, alışık değildim iyi günlere.

38

Abe Mortenson'la takılmak yeterince can sıkıcıydı ama ahmağın tekiydi sadece. Bir ahmak bağışlanabilir çünkü sadece bir yönde gider ve kimseyi aldatmaz. Aldatanlar üzüyor insanı. Jimmy Hatcher düz siyah saçlı, açık tenli biriydi, benim kadar iri değildi ama yürürken omuzlarını geriye atar, hepimizden iyi giyinir, iyi geçinmek istediği insanlarla iyi geçinmeyi bilirdi. Annesi barmaiddi, babası intihar etmişti. Hoş bir gülümsemesi vardı Jimmy'nin, dişleri mükemmeldi, paralı çocuklardan biri olmamasına rağmen kızlar ondan hoşlanırlardı. Kızlarla konuşurken görürdüm onu. Onlara ne dediğini bilmiyordum. Çocuklardan hiçbirinin kızlara ne dediğini bilmiyordum. Erişilmezdi kızlar benim için, onları yok sayıyordum.

Ama Hatcher'la takılmak ayrı bir olaydı. Hötöröf olmadığını biliyordum ama bana yapışıp duruyordu.

"Dinle Jimmy, neden peşimi bırakmıyorsun? Hiçbir şeyini sevmiyorum senin."

"Hadi Hank, dostuz biz."

"Yok ya?"

"Evet."

Hatta bir keresinde İngilizce dersinde ayağa kalkıp "Dostluğun Değeri" başlıklı bir deneme okumuş, okurken bana bakıp durmuştu. Aptal bir denemeydi, yumuşak ve sıradan, ama bitirdiğinde herkes alkışlamıştı ve ben, insanlar böyle, sen ne yapabilirsin ki? diye geçirmiştim aklımdan. "Dostsuzluğun Değeri" başlıklı bir karşı deneme yazmıştım ama öğretmen denememi sınıfta okutmamıştı. "D" vermişti.

Jimmy, Dazlak ve ben her gün okul çıkışında eve birlikte yürüyorduk. (Abe Mortenson ters yönde oturuyordu, onunla yürümekten kurtuluyorduk.) Bir gün yürürken Jimmy, "Hey," dedi, "kız arkadaşımın evine gidelim, onunla tanışmanızı istiyorum."

"S..tir et," dedim.

"Hayır, hayır," dedi Jimmy, "hoş kızdır. Onu tanımanızı istiyoro-

rum. Parmağımla düzdüm onu."

Kızı görmüştüm, Ann Weatherton, güzeldi gerçekten, uzun kah-verengi saçlar, iri kahverengi gözler, sessiz, ve iyi bir vücut. Onunla hiç konuşmamıştım ama Jimmy'nin sevgilisi olduğunu biliyordum. Zengin çocuklar kızın peşine düşmüşler ama havalarını almışlardı. Birinci sınıf bir kıza benziyordu.

"Evinin anahtarı bende," dedi Jimmy, "okuldan geç çıkıyor bu-gün, oturup bekleriz onu."

"Çok açmadı beni," dedim.

"Hadi Hank," dedi Dazlak, "yapacağın eve gidip otuz bir çekmek zaten."

"Değerden yoksun bir şey değildir hep," dedim.

Jimmy anahtarıyla ön kapıyı açtı ve içeri girdik. Temiz ve hoş bir evdi. Küçük, siyah-beyaz bir buldog Jimmy'ye doğru koşup kesik kuyruğunu salladı.

"Bu Bones," dedi Jimmy. "Bana bayılır. İzleyin."

Jimmy sağ avucuna tükürüp Bones'un penisini tuttu ve sıvazlama-ya başladı.

"Hey, ne s..im şey bu yaptığın?" diye sordu Dazlak.

"Bones'u arka bahçeye bağlıyorlar. Düzüşemiyor. *Rahatlamaya* ihtiyacı var!" Jimmy sıvazlamayı sürdürdü.

İğrenç bir kırmızı olmuştu Bones'un penisi, ince, uzun ve anlam-sız bir şey. Ağlar gibi sesler çıkarıyordu Bones. Jimmy sıvazlarken bi-ze baktı. "Hey, bizim şarkımızın ne olduğunu öğrenmek ister misiniz? Ann'le benim demek istiyorum. 'Uykulu Bahçelerin Duvarına Mor Karanlık İnince'."

Bones o anda boşalıyordu. Spermi haliya yayılmıştı. Jimmy ayağa kalkıp topuğu ile beli haliya dağıttı.

"Ann'i düzeceğim bu günlerde. Yakındır. Beni sevdiğini söylüyor. Ben de onu seviyorum, allahın cezası yarığım seviyorum onun."

"Orospu çocuğu," dedim Jimmy'ye, "midemi bulandırıyorsun."

"Şaka ettiğini biliyorum Hank," dedi.

Mutfığa girdi Jimmy. "İyi bir ailesi var. Annesi, babası ve erkek kardeşi ile yaşıyor. Erkek kardeşi onu düzeceğimi biliyor. Haklı. Ama yapabileceği bir şey yok, çünkü onu marizlerim. Mesele bile değil. Hey, şunu izleyin!"

Jimmy buzdolabının kapısını açıp bir şişe süt çıkardı. Biz evde

buz kutusu kullanıyorduk hâlâ. Weatherton'lar varlıklı olmalıydılar. Jimmy kamışını çıkardı, süt şişesinin kapağını açıp kamışını şişenin ağzına dayadı.

"Sadece biraz. Tadını almayacaklar ama sidiğimi içiyor olacaklar..."

Kamışını çekip şişenin ağzını kapattı, salladı ve buz dolabına koydu tekrar.

"Evet," dedi, "işte biraz jöle. Bu akşam tatlı olarak jöle yiyecekler. Ama aynı zamanda..." Jöle kâsesini dışarı çıkarıp tuttu ve o anda ön kapıya bir anahtar girdiğini duyduk. Kapı açıldı. Jimmy jöleyi süratle buzdolabına koyup kapısını kapattı.

Sonra Ann girdi içeri. Mutfaka.

"Ann," dedi Jimmy, "Arkadaşlarımı tanımanı istiyorum, Hank ve Dazlak."

"Merhaba!"

"Merhaba!"

"Merhaba!"

"Dazlak *bu*. Diğeri Hank."

"Merhaba!"

"Merhaba!"

"Merhaba!"

"Kampüste gördüm sizi daha önce."

"Evet," dedim, "oralardayız. Biz de seni gördük."

"Evet," dedi Dazlak.

Jimmy, Ann'e baktı. "İyi misin bebeğim?"

"Evet Jimmy, seni düşündüm bugün."

Kız ona yanaştı ve sarıldılar, öpüşmeye başlamışlardı. Önümüzde durmuş öpüşüyorlardı. Jimmy'nin yüzü bize dönüktü. Sağ gözünü görebiliyorduk. Göz kırptı bize.

"Şey," dedim, "bizim gitmemiz gerek."

"Evet," dedi Dazlak.

Mutfaktan çıkıp ön odayı geçtik ve dışardaydık. Kaldırımında, Dazlak'ın evine doğru yürüyorduk.

"İşini biliyor bu herif," dedi Dazlak.

"Evet," dedim.

Bir pazar günü Jimmy beni kumsala gitmeye ikna etti. Yüzmek istiyordu. Sırtım çiban ve yara kaplı olduğu için mayo ile görünmek istemezdim. Onun dışında iyi bir fiziğim vardı. Ama *bunun* farkına varmazdı kimse. İyi bir gövde ve müthiş bacaklar, ama dikkatlerini çeken *onlar* olmayacaktı.

Yapacak bir şey yoktu, parasızdım ve çocuklar pazar günleri sokakta top oynamıyorlardı. Kumsal herkese aitti. Benim de hakkım vardı. Yaralarım ve çibanlarım yasaya karşı değillerdi.

Bisikletlerimize atlayıp yola çıktık. Yirmi beş kilometre yol vardı kumsala. Benim için mesele değildi. Bacaklarım müthişti.

Culver City'ye kadar Jimmy'nin yanında sürmüştüm. Sonra pedallara yüklenmeye başladım. Jimmy zorlanmaya başlamıştı. Derin nefesler aldığını görüyordum. Bir sigara çekip yaktım ve paketi ona doğru tuttum. "İster misin Jimmy?"

"Hayır... sağol..."

"Havalı tüfekle kuş vurmaktan daha keyifli bu," dedim ona. "Daha sık yapmalıyız bunu!"

Daha da bastırdım. Gücümün çoğunu kullanmamıştım henüz.

"Harika bir şey bu," dedim, "otuz birden bile iyi."

"Hey, yavaşla biraz!"

Arkaya dönüp ona baktım. "İyi bir dostla bisiklet yolculuğuna çıkmak kadar güzel şey yoktur. Hadi iyi dostum benim!"

Sonra bütün gücümü kullanıp gazladım. Rüzgâr çarpıyordu yüzüme. İyi bir duyuydu.

"Hey, bekle! BEKLE, ALLAHIN CEZASI!" diye bağırdı Jimmy.

Gülmeye başlamıştım, iyice kaptırdım. Çok geçmeden yarım blok, bir blok, iki blok gerideydi Jimmy. Kimse bilmiyordu ne müthiş olduğumu, neler yapabileceğimi, kimse. Mucizevi biriydim. Güneş her yere sarılar serpmişti ve bıçak gibi kesiyordum sarıları, iki tekerlek üstünde bir deli bıçağı. Babam Hindistan sokaklarında bir dilenciymiş ama dünyanın tüm kadınları bana bayılıyorlardı...

Trafik ışıklarına yaklaştığımda tam gaz gidiyordum. Sinyali bekleyen iki sıra arabanın arasına daldım. Arabalar bile arkamda kalmışlardı şimdi. Uzun sürmedi ama. Yeşil spor bir araba yanaştı, adamın yanında sevgilisi vardı.

"Hey, evlat!"

"Ne?" Baktım adama. Yirmi beş yaşlarında, kolları kıllı ve döv-meli, iri biri.

"Ne yaptığını sanıyorsun lan sen?" diye sordu bana.

Sevgilisine hava atmaya çalışıyordu. Kız iyi parçaydı, sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu.

"S..tir lan!" dedim ona.

"Ne?"

" 'S..tir!' dedim."

Parmak gösterdim ona.

Yanı başımda gitmeyi sürdürdü.

"Bu çocuğun senle bu şekilde konuşmasına göz mü yumacaksın Nick?" diye sordu sevgilisi.

Yanımda sürüyordu hâlâ.

"Hey, evlat," dedi Nick, "ne dediğini iyi duymadım. Tekrarlayabilir misin?"

"Evet," dedi fıstık, sarı saçları rüzgârda uçuşurken.

İyice tepemi attırdı bu. Kız fena halde bozmuştu kafamı.

Adama baktım. "Peki," dedim, "bela mı arıyorsun? *Park et*. Ben belayım."

Gazlayıp önüme geçti, yarım blok ilerde park edip ani bir hareketle kapıyı açtı. Dışarı çıkarken geniş bir yay çizerek ondan uzaklaştım, arkamdan gelen Chevy'nin önünü kesmiştim, kornaya bastı. Yan sokaklardan birine saparken ayının kahkahasını duyabiliyordum.

Adam gittikten sonra tekrar Washington Bulvarı'na çıkıp birkaç blok pedalladım, sonra bisikletten indim ve otobüs durağındaki sıralardan birine oturup Jim'i bekledim. Görünmüştü zaten. Yanıma yanaştığında uyuyormuş gibi yaptım.

"Hadi, Hank! Yeme beni!"

"Selam Jim? Geldin mi?"

Jim'in fazla kalabalık olmayan bir yer seçmesi için elimden geleni yaptım. Üstümde gömleğimle dururken normal hissediyordum kendimi, ama soyununca korunmasızdım. Bozulmamış bedenlerinden ötürü nefret ediyordum ordaki insanlardan. Güneşlenen, yüzen, yemek yiyen, konuşan, top oynayan tüm allahın cezası insanlardan. Kızlarından, yüzlerinden, dirseklerinden, saçlarından, gözlerinden, göbek deliklerinden ve mayolarından nefret ediyordum.

Kuma uzanıp, o şişman orospu çocuğunu yumruklamadığıma hayıflandım. Kendini bir bok sanıyordu.

Jim yanıma uzandı.

"Girip yüzelim bari," dedi.

"Henüz değil," dedim.

Deniz insan doluydu. Neydi insanları kumsala çeken? Kumsalı neden seviyorlardı? Yapacak daha iyi bir şeyleri yok muydu? Ne tavuk beyinli g.tlerdi hepsi.

"Bi düşün," dedi Jim, "kadınlar suya giriyorlar ve işiyorlar."

"Evet, sen de yutuyorsun."

Başkaları ile rahat ilişki kurmak asla mümkün olmayacaktı benim için. Rahip olurdum belki. Tanrı'ya inanıyormuş gibi görünüp aralarına sızacaktım. Kimse canımı sıkamayacaktı. Hücrelerden birine inip aylarca meditasyon yapar, kimsenin yüzünü görmek zorunda kalmazdım, şarap yollamaları yeterliydi. Tek sorun o siyah cübbelerin saf yüнден yapılmış olmalarıydı. Askeri Eğitim uniformalarından da ber battılar. Onları giyemezdim. Rahiplikten vazgeçip başka bir şey düşünmeliydim.

"Hey, hey," dedi Jim.

"Ne oldu?"

"Şurdaki kızlar bize bakıyorlar."

"Ne olmuş?"

"Konuşup gülüşüyorlar. Buraya gelirler belki."

"Der misin?"

"Evet. Bu tarafa doğru yürümeye başarlarsa uyaracam seni. Sırtüstü dönersin."

Göğsümdeki çıban ve yaralar daha azdı.

"Unutma," dedi Jim, "seni uyarınca sırtüstü dönüyorsun."

"Duydum."

Başımı kollarımın arasına almıştım. Jim'in kızlara bakıp gülümse-
diğini biliyordum. Onları tavlamayı iyi bilirdi.

"Basit a.cıklar," dedi, "gerçekten aptal bunlar."

Neden geldim buraya, diye düşündüm. Neden hep kötü ile daha kötü arasındaydı seçimlerimiz?

"Hank, Hank, geliyorlar!"

Başımı kaldırdım. Beş kızdılar. Sırtüstü döndüm. Kıkırdayarak yanıma gelip, durdular. İçlerinden biri, "Hey, çok tatlı çocuklar bunlar!" dedi.

"Buralarda mı oturuyorsunuz?" diye sordu Jim.

"Evet," dedi kızlardan biri, "martılarla yaşıyoruz!"

Gülüştüler.

"Biz kartalız," dedi Jim, "beş martı ile ne yapabiliriz bilemiyorum."

"Kuşlar nasıl yaparlar o işi acaba?" diye sordu kızlardan biri.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Jim, "keşfedebiliriz belki."

"Bizim hasırımıza gelsenize," dedi biri.

"Tabii," dedi Jim.

Kızların üçü konuşmuştu sadece. Diğer ikisi mayolarını görünmesini istemedikleri yerlerine çekistirip durmuşlardı.

"Beni saymayın," dedim.

"Nesi var arkadaşının?" diye sordu kıcını örtüp duran kızlardan biri.

"Tuhaftır," dedi Jim.

"Nesi var?" diye sordu en arkadaki.

"Sadece tuhaftır," dedi Jim.

Kalkıp kızlarla yürümeye başladı. Gözlerimi kapayıp dalgaları dinledim. Binlerce balık vardı suda, birbirlerini yiyorlardı. Yutan, sıçan, düzüşen sonsuz sayıda ağız ve kık deliği. Yutan, sıçan ve düzüşen ağız ve kık deliklerinden ibaretti dünya.

Karınüstü dönüp Jim ve beş kızı izledim. Jim ayaktaydı, göğsünü şişirip, taşakları ile hava atıyordu. Benim geniş göğsüme, iri bacaklarıma sahip değildi. Siyah saçları, küçük, hınzır ağzı, küçük yuvarlak kulakları ve uzun boynuyla ince ve düzgün bir tipti. Benim boynum yoktu. Yok denecek kadar kısaydı en azından. Başım omuzlarımin üstüne oturmuştu sanki. Güçlü ve kötüydüm anıa yeterli olmuyordu bu, kızlar çıtkırıldım züppelerden hoşlanıyorlardı. Ama çıbanlarım olmasaydı ben de aralarında olur, bir iki şey gösterirdim onlara. İçi ölü hava dolu beyinlerini uyarmak için taşaklarımı sergilerdim. Ben, 50 sent haftallığımla.

Kızların kalkıp Jim'in peşinden suya girdiklerini gördüm. Beyinsiz insanlar gibi kıkırdayarak, çığlıklar atarak... Ne? Hayır, güzeldiler. Yetişkinler gibi değildiler. Gülebiliyorlardı. Gülünecek şeyler vardı. Şefkat göstermekten korkmuyorlardı. Yaşamın, yaşamdaki şeylerin bir anlamı yoktu, D. H. Lawrence biliyordu bunu. Sevgi gerekiyordu, ama insanların kullandıkları ve kullanıldıkları türden bir sevgi değil. D. H. biliyordu bunu. Dostu Huxley entelektüel gevezenin biriydi,

ama ne harikulade bir gevezeydi. Sürekli kazıyıp duran beyni ile G. B. Shaw'dan çok daha iyiydi. Shaw'un işlenmiş mizahı bir işe dönüşüyordu sonunda, ona yük oluyor, gerçekten bir şeyler hissetmesini engelliyordu. Parlak dili bir süre sonra sıkıyor, beyni ve duyguları kazıyordu. Hepsini okumakla iyi etmiştim yine de. Sonuçta bir işe yaramasa da düşünce ve kelimelerin büyümlü olabileceklerini fark ediyordun.

Jim su sıçratıyordu kızlara. Su Tanrısı'ydı o, ve kızlar ona bayılıyorlardı. Olasılıktı o, vaatti. Müthişti. Nasıl yapılacağını biliyordu. Ben birçok kitap okumuştum ama o benim okumadığım bir kitap okumuş olmalıydı. Mayosu, taşakları, günahkâr görünümü ve yuvarlak kulakları ile bir sanatçıydı. Yoktu üstüne. Yanında saçları uçuşan yosması ile yeşil spor arabalı o şişman orospu çocuğuna yapamadığım gibi, ona karşı da bir şey yapamazdım. İki de hak ettiklerini elde etmişlerdi. Bense yaşamın yeşil okyanusunda yüzen elli sentlik bir bok parçasıydım.

Sudan çıkışlarım izledim, parıldayarak, tenleri pürüzsüz ve genç, yenilmemiş. Beni arzulamalarını arzuladım. Asla acıyarak değil ama. Yine de pürüzsüz ciltlerine ve beyinlerine rağmen eksik bir yanları vardı çünkü henüz sınanmamışlardı. Yaşamlarında nihayet felaketle karşılaştıklarında çok geç olacak veya çok sert gelecekti. Ben hazır-dım. Belki.

Jim'in kurulanışını izledim, kızlardan birinin havlusu ile. İzlerken dört yaşlarında bir oğlan çocuğu geldi yanıma, bir avuç kum alıp yüzüme attı. Öylece durup öfkeyle baktı bana, kumlu ve aptal ağzında bir zafer ifadesi ile. Son derece sevimli ve cesur bir fırlamaydı. Parmağımla yaklaşmasını işaret ettim, gel, gel. Öylece duruyordu.

"Küçük çocuk," dedim ona, "buraya gel. Bir kesekâğıdı dolusu bok şekerlemesi var bende, yersin."

Fırlama baktı, döndü ve topukladı. Aptal bir kıcı vardı. Sallanan iki armut parçası, neredeyse eklemsiz. Bir düşman eksilmişti ama.

Sonra kadın katili Jim döndü. Tepemde dikilmişti. O da öfkeli bakıyordu.

"Gittiler," dedi.

Kızların oturduğu yere baktım, gitmişlerdi gerçekten.

"Nereye gittiler?" diye sordum.

"Kimin s..inde? En iyi ikisinin telefon numarasını aldım ama."

"Ne için en iyi?"

"S..iş için, salak!"

Ayağa kalktım.

"Sana bir tane çakacağım galiba, g.t!"

Yüzü deniz rüzgârında çekiciydi. Yerdeki halini görebiliyordum. Bir solucan gibi kıvrılıp, beyaz tabanlı ayaklarıyla tepinirken.

Jim geri çekildi.

"Sakin ol Hank. Telefon numaralarını sana verebilirim istersen!"

"Senin olsun. O allahın cezası aptal kulakların yok bende!"

"Peki, peki, arkadaşız biz, unuttun mu?"

Birilerinin yazlık evinin arka bahçesine kilitlediğimiz bisikletlerimize doğru yürümeye başladık. Yürürken ikimiz de günün kimin gününü olduğunu biliyorduk, birini kıçüstü oturtmak bunu değiştirmeyecekti. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Uzun saçları rüzgârda uçan spor arabadaki sarışına belki.

40

Askeri Eğitim Kursu uyumsuzlar içindi. Dediğim gibi, askerlikle beden eğitimi arasında bir seçim yapmak zorundaydın. Beden eğitimi yeğlerdim ama kimsenin sırtındaki çibanları görmesini istemiyordum. Askeri eğitimi seçen herkeste bir tuhafılık vardı. Neredeyse tamamen spordan hoşlanmayan veya askeri eğitimin vatanperverce olduğunu düşünen aileleri tarafından buna zorlananların oluşturduğu bir gruptuk. Zengin çocukların aileleri daha vatanperverdiler çünkü ülke elden giderse kaybedecekleri çok şey vardı. Yoksul aileler daha az vatanperverdiler, bazen kendilerinden beklendiği için veya öyle yetiştirildikleri için vatanperverlik gösteriyorlardı. Bilinçaltından ülkeyi Ruslar'ın veya Almanlar'ın veya Çinliler'in yönetmesinin onlar için daha iyi olacağını, veya daha kötü olmayacağını biliyorlardı, özellikle koyu derililer. Durumları daha iyi olabilirdi. Neyse, Chelsey Lisesi öğrencilerinin çoğu zengin çocukları olduğundan şehrin en kalabalık askerlik sınıfı bizdeydi.

Güneşin altında yürüyüp siper kazmayı, yılan sokmasını tedavi etmeyi, sargılamayı, düşman süngülemeyi öğreniyorduk; el bombalarını, sızma taktiklerini, açılma taktiklerini, geri çekilmeyi, ilerlemeyi, zihinsel ve bedensel disiplini; ateş alanına gidiyor ve bang, bang, keskin nişancı madalyalarımızı alıyorduk. Gerçek manevralar yapıyorduk, ormana dalıp savaşıyorduk. Tüfeklerle birbirimize doğru sürüne-

rek. Çok ciddiydik. Ben bile ciddiydim. İnsanın kanına giren bir yanı vardı. Aptalcaydı, hepimiz biliyorduk aptalca olduğunu ama beynimizde bir şey klik ediyor, gerçekten kaptırıyorduk kendimizi. Ordu emeklisi bir adam vardı başımızda, Albay Sussex. Bunamaya başlamıştı, tükürüğü aşağı, çenesine akardı. Konuşmazdı. Madalyadan geçilmeyen üniforması ile dolanıp liseden maaş alıyordu. Manevralarımızı yaparken elinde skor tuttuğu bir yazı tahtası olurdu. Bir tepede durup elindeki tahtaya bir şeyler yazardı – herhalde. Ama kimin kazandığını söylemezdi bize. İki taraf da zafer iddia ederdi. Aramızın açılmasına neden oluyordu.

Teğmen Herman Beechcroft en iyileriydi. Babasının bir fırını, bir de hazır yemek fabrikası vardı, her ne demekse. Neyse, en iyileri oydu. Her manevra öncesi aynı konuşmayı yapardı.

"Unutmayın, düşmandan nefret etmelisiniz! Annenizin ve kız kardeşinizin ırzına geçmek ister düşman! Bu canavarların annenizin ve kız kardeşinizin ırzına geçmesini ister misiniz?"

Teğmen Beechcroft'un çenesi yoktu neredeyse. Yüzü birden bitiyordu, çenesinin olması gereken yerde küçük bir düğme vardı. Bir sakatlık sayılıp sayılamayacağından emin değildik. Gözlerindeki öfke olağanüstüydü ama. Bir çift mavi, parlak, savaş ve zafer simgesi.

"Whitlenger!"

"Evet komutanım!"

"Bu heriflerin annenin ırzına geçmesini ister miydin?"

"Benim annem öldü komutanım."

"Bağışla... *Drake!*"

"Evet komutanım!"

"Bu heriflerin annenin ırzına geçmesini ister miydin?"

"*Hayır komutanım!*"

"İyi! Unutmayın, *savaş* bu! Merhameti kabulleniriz ama merhamet etmeyiz. Düşmandan nefret etmelisiniz. *Öldürün düşmanı!* Ölü bir insan sizi mağlup edemez. Yenilgi bir hastalıktır! Tarih zaferle yazılır! ŞİMDİ GİDİP HAKLAYALIM OROSPU ÇOCUKLARINI!"

Stratejimizi saptayıp öncüler yolladık ve çalıların arasından sürünerek ilerledik. Albay Sussex'i elinde tahtasıyla tepede görebiliyordum. Maviler Yeşillere karşı. Her birimizin sağ koluna renkli bir kurdele bağlıydı. Biz Mavilerdik. Çalıların arasında sürünmek cehennemden beterd. Böcekler, taşlar, dikenler ve toz... Nerde olduğumu bilmiyordum. Takım liderimiz Kozak bir yerlere kaybolmuştu. İletişim

kuramıyorduk. Babalardaydık. Annelerimizin ırzına geçilecekti. İleriye doğru süründüm. Üstüm başım çiziliyor, yara bere içinde kalıyordum. Kaybolmuştum, korkuyordum, ama bir ahmaklık duygusu içindeydim daha çok. Bu boş topraklar, gökyüzü, tepeler, ırmaklar, dönümlerce arazi. Kime aitti bütün bunlar? Zengin çocuklardan birinin babasına muhtemelen. Hiçbir şey elde edemeyecektik. Arazi olduğu gibi okula kiralanmıştı. SİGARA İÇİLMEZ. Sürünüyordum. Hava desteğinden yoksunduk, tanklarımız yoktu, hiçbir şeyimiz yoktu. Uyduruk manevralar yapan hötöröflerdik, yemeksiz, kadınsız ve nedensiz manevralar yapıyorduk. Ayağa kalkıp bir ağacın yanına gittim, tüfeğimi yere koyup ağaca yaslandım ve bekledim.

Herkes kaybolmuştu ve önemi yoktu. Kolluğumu çıkarıp Kızıl Haç Ambulansı gibi bir şey bekledim. Savaş cehennem olmalıydı, ama aradaki beklemler sıkıcıydı.

Sonra çalılar çıtırdadı ve biri fırladı içinden, beni görmüştü. Kolluğu yeşildi. Bir ırz düşmanı. Tüfeğini bana doğrulttu. Ben kolluğumu çıkarmıştım, yerde duruyordu. Beni esir almak istiyordu. Tanıyordum onu. Harry Missions. Babasının kereste fabrikası vardı. Ağaca yaslanmış oturuyordum.

"Mavi mi, Yeşil mi?" diye bağırdı bana.

"Mata Hari benim adım."

"Bir casus! Casusları esir alırım!"

"Hadi, kes zırvalamayı Harry. Bu oyun çocuklar için. Kokuşmuş melodramlarla canımı sıkma."

Çalılar tekrar çatırdayıp aralandı ve Teğmen Beechcroft karşımızdaydı. Missions ve Beechcroft yüz yüzeydiler.

"Seni esir alıyorum!" diye bağırdı Beechcroft Missions'a.

"Seni esir alıyorum!" diye bağırdı Missions Beechcroft'a.

İkisi de sinirli ve öfkeliydiler, hissedebiliyordum.

Beechcroft süvari kılıcını çekti. "Ya teslim olursun ya da seni deşerim!"

Missions tüfeğini namlusundan kaptı. "Yanıma gelirsen kafanı patlatırım!"

Sonra çalıların arasından insanlar çıkmaya başladı. Bağrıışmalar Mavileri ve Yeşilleri oraya çekmişti. Ağacıma yaslanıp kapışmalarını izledim. Ortalık toza bulanmıştı, ayak sesleri ve arada sırada birinin kafatasına inen berbat tüfek sesleri geliyordu. "Ah, Tanrım! Tanrım!" Birkaç kişi yere serilmiş, birkaç tüfek yitirilmişti. Yumruklaşmalar ve

kafa kafaya kenetlenmeler göze çarpıyordu. Yeşil kolluklu iki kişinin kenetlendiklerini gördüm. Derken Albay Sussex belirdi. Düdüğünü deli gibi öttürüyor, tükürük saçıyordu. Elindeki copla askerlere vurmaya başladı. İyi vuruyordu. Kırbaç gibi yarıyor, jilet gibi kesiyordu.

"Allah kahretsin! Ben bırakıyorum!"

"Hayır, *dur*! Allah! Merhamet!"

"Anne!"

Askerler ayrılıp bakıştılar. Albay Sussex yazı tahtasını yerden aldı. Üniforması buruşmamıştı. Madalyaları yerindeydi. Kepinin açısı doğruydı. Copunu havada çevirdi, tuttu ve uzaklaştı. Peşinden gittik.

Bizi oraya götüren, yan ve üst bezleri yırtık eski ordu kamyonlarına tırmandık. Motorlar çalıştı ve yola koyulduk. Uzun tahta sıralarda karşılıklı oturmuştuk. Ayrı kamyonlarda gelmiştik, Maviler bir kamyonunda, Yeşiller bir kamyonunda. Şimdi karışmıştık, kamyonun lastikleri çukurlara girdikçe sağa-sola, aşağı yukarı sallanıyor, buruşuk ve tozlu ayakkabılarımıza bakarak oturuyorduk. Yorgunduk, yeniktik ve öfke-liydik. Savaş bitmişti.

41

Askerlik spordan uzak tutmuştu beni, oysa diğer çocuklar her gün top oynuyorlardı. Okul takımlarına girip ünleniyor, kızları götürüyorlardı. Benim günlerim güneşin altında askeri yürüyüşlerle geçiyordu genellikle. Yürürken tek gördüğüm önümdeki kulakları ve kıcıydı. Çok geçmeden askeri kurallar canımı sıkmaya başlamıştı. Diğerleri botlarını parlatıp manevralara katılmaktan haz duyuyorlardı. Bana anlamsız geliyordu. İlerde paramparça olmaları için eğitiyorlardı onları. Öte yanda, kendimi bir futbol kaskı ve omuzları vatkalı mavi beyaz 69 numaralı forma ile eğilmiş, bölge savcısının oğlu soldan 60 metrelik bir koşu ile sayı yapsın diye, nefesi tacos kokan acımasız bir orospu çocuğunun önünü kesmeye hazırlanırken de göremiyordum. Sorun seçimlerini hep iki kötü arasında yapmak zorunda kalmadaydı, ve seçimin ne olursa olsun bir parçanı daha kesiyorlardı. Kесеcek bir şey kalmayana dek. İnsanların çoğu yirmi beş yaşında mahvolmuştur. Araba süren, yemek yiyen, çocuk sahibi olan, kendilerine en çok benzeyen başkan adayına oy vermek gibi her şeyi yapılabilecek en kötü şekilde yapan g.tlerden oluşmuş bir toplum.

İlgi duymuyordum. Hiçbir şeye ilgi duymuyordum. Nasıl kaçabileceğime dair hiç fikrim yoktu. Diğerleri yaşamdan tat alıyorlardı hiç olmazsa. Benim anlamadığım bir şeyi anlamışlardı sanki. Bende bir eksiklik vardı belki de. Mümkündü. Sık sık aşağılık duygusuna kapılırdım. Onlardan uzak olmak istiyordum. Gidecek yerim yoktu ama. İntihar? Tanrım, çaba gerektiriyordu. Beş yıl uyumak istiyordum ama izin vermezlerdi.

Chelsey Lisesi'nde idim işte, askerlik sürüyordu, çıbanlarım da öyle. Sorunlu biri olduğumu hatırlatırlardı çıbanlarım bana.

Büyük gün gelmişti. Silah Komutları yarışmasında takım birincisi olanlar yarışmanın finali için uzun bir sıra oluşturmuştuk. Ben takım birincisi olmuştum her nasılsa. Bunu nasıl becermiştim bilmiyorum. Müthiş filan değildim.

Günlerden cumartesi idi. Birçok aile vardı tribünde. Biri boru çaldı. Bir kılıç parladı. Komutlar gelmeye başladı. Tüfek sol omuza! Tüfek sağ omuza! Küçük kızlar, mavi, yeşil, sarı, portakal, pembe ve beyaz elbiseleri ile tribüneydiler. Sıcak, sıkıcı ve deli bir gündü.

"Chinaski, takımın onuru için yarışyorsun!"

"Evet, onbaşı Monty."

Tribündeki küçük kızların her biri sevgililerini bekliyordu, kazananı, şirket müdürünü. Acıklıydı. Rüzgârda uçuşan bir kâğıt parçasının ürküttüğü bir güvercin sürüsü gürültülü bir şekilde kanat çırparak uzaklaştı. Bira sarhoşu olmak için dayanılmaz bir istek duydum. Oradan uzakta olmak istiyordum, herhangi bir yerde.

Hata yapan yarışma dışı kalıp sıradan çıkıyordu. Çok geçmeden altı kişi kalmıştık, sonra beş, sonra üç. Aralarında idim hâlâ. En ufak bir kazanma isteği duymuyordum, biliyordum kazanamayacağımı. Birazdan elenirdim. Ordan çıkmak istiyordum. Yorgundum, sıkılmıştım. Çıbanlarla kaplıydım. Peşinde oldukları şey benim s..imde bile değildi. Bariz bir hata yapamazdım ama. Onbaşı Monty'nin kalbi kırılırdı.

Ve iki kişi kaldık. Ben ve Andrew Post. Çok sevilen biriydi Post. Babası ünlü bir ağır ceza avukatıydı. Karısı, yani Andrew'nun annesiyle tribünde oturuyordu. Post terli ama kararlı görünüyordu. İkimiz de biliyorduk kimin kazanacağını. Enerjiyi hissediyordum ve hissettiğim enerjinin tümü ondan geliyordu.

Zıyanı yok, diye düşündüm, buna ihtiyacı var, buna ihtiyaçları var. Böyleydi işler. Böyle olması istenmişti.

Bu şekilde sürdü. Değişik komutları uyguluyorduk. Gözucumdan futbol sahasındaki kale direklerini gördüm, yeterince denersen büyük bir futbolcu olabilirdim belki.

"SÜRGÜ AÇ!" diye bağırdı komutan ve sürgüyü tek hareketle açtım. Sadece bir klik sesi duyulmuştu. Solumdan ses gelmemişti. Andrew Post donmuştu. Küçük bir inilti koptu izleyenlerden.

"SÜRGÜ KAPA!" diye bitirdi komutan ve sürgüyü kapatıp hareketi tamamladım. Post da hareketini tamamlamıştı ama onun sürgüsü açıktı...

Birincilik ödülü günler sona verilmişti. Başka ödül alanlar da vardı allahıtan. Albay Sussex sırada ilerlerken diğerleri ile durmuş bekliyordum. Çıbanlarım her zamankinden daha kötüydü ve o yün gömleği her giydiğimde olduğu gibi güneş sıcaktı ve tepedeydi ve üstümdeki o s..tirici gömleğin her yün ipini hissettiriyordu bana. İyi bir asker değildim, herkes biliyordu bunu. Şans eseri kazanmıştım, heyecanlanacak kadar umursamamıştım. Albay Sussex için üzülüyordum çünkü ne düşündüğünü biliyordum, belki o da benim ne düşündüğümü biliyordu: onun gösterdiği türden cesaret ve bağlılığı sıradan bulduğumu.

Ve önümdeydi. Esas duruştaydım ama ona bir göz atmayı başardım. Salya durumu düzgündü. Kafası bozulduğunda tükrüğü kuruyordu herhalde. Sıcağa rağmen batıdan iyi bir rüzgâr esiyordu. Albay Sussex madalyayı gömleğime iğneledi. Uzanıp elimi sıktı sonra.

"Kutlarım," dedi. Sonra gülümsedi bana. Ve gitti.

Yaşlı osuruğa bak hele. Her şeye rağmen o kadar da kötü biri değildi belki de...

Eve yürürken madalya cebimdeydi. Albay Sussex de kimdi? Herkes gibi sıçmak zorunda olan biri. Herkes sisteme uyup içine girebileceği bir kalıp bulmak zorundaydı. Doktor, avukat, asker – ne olduğu mühim değildi. Kalıbını bulduktan sonra ileri doğru gitmeye çalışıyordun. Sussex de herhangi biri kadar çaresizdi. Ya bir kalıp bulurdun kendine, ya da açlıktan ölürdün.

Yalnızdım, yürüyordum. Eve giden uzun yoldaki ilk bulvara gelmeden, benim yürüdüğüm tarafta küçük ve ihmal edilmiş bir dükkân vardı. Durup vitrinine baktım. Etiketleri kirlenmiş değişik eşyalar konmuştu vitrine. Birkaç şamdan vardı. Elektrikli bir tost makinesi.

Bir masa lambası. Vitrin camı içten ve dıştan kirliydi. Kahverengi kir tabakasının arasından iki oyuncak köpek seçtim. Bir minyatür piyano. Böyle şeyler satıyorlardı. Pek çekici değildiler. İçerde müşteri yoktu, satıcı da göremiyordum. Daha önce defalarca önünden geçtiğim ama durup incelemediğim bir dükkândı.

İçeri baktım ve hoşuma gitti. Hiçbir hareket yoktu içerde. Dinlenecek, uyunacak bir yerdi. Ölüydü içerdeki her şey. İçeri müşteri girmemesi kaydıyla memnuniyetle çalışırdım orda.

Vitrinden uzaklaşıp yürüdüm bir süre. Bulvara gelmeden hemen önce kaldırımdan indim ve ayağımın dibinde geniş bir yağmur gideri gördüm. Dünyanın bağırsaklarına inen koca bir kara ağız gibiydi. Elimi cebime sokup madalyayı çıkardım, boşluğa bıraktım. Doğru içine gitti. Karanlıkta kayboldu.

Sonra kaldırıma çıkıp eve yürüdüm. Eve girdiğimde annemle babam temizlik yapmaktaydılar. Cumartesiydi. Çimleri biçip düzeltmem, çiçekleri sulamam gerekiyordu.

İş elbiselerimi giyip dışarı çıktım, babam siyah ve kötü kaşlarının altından beni izlerken garajın kapısını açtım, çim-biçeri dikkatle geri çıkardım, biçer henüz dönmüyor, ama bekliyordu.

42

"Abe Mortenson gibi olmaya çalışmalısın," dedi annem, "bütün dersleri 'A'. Sen neden hiç 'A' alamıyorsun?"

"Henry bitmiş," dedi babam. "Oğlum olduğuna inanamıyorum bazen."

"Mutlu olmak *istemiyor* musun Henry?" diye sordu annem. "Gülümsemiyorsun hiç. Gülümse ve mutlu ol."

"Kendine acımdan vazgeç. Erkek ol!"

"Gülümse Henry!"

"Ne olacak senin halin? Hayatla nasıl başedeceksin? Hırs yok sende!"

"Neden gidip Abe'i görmüyorsun? Konuş onunla, onun gibi olmayı öğren," dedi annem...

Mortenson'ların kapısını çaldım. Kapı açıldı. Abe'in annesi açmıştı. "Abe'i göremezsin. Ders çalışıyor."

"Biliyorum Bayan Mortenson. Sadece bir dakika kalacağım."

"Peki. Odası hemen şurda."

Odasına girdim. Kendi çalışma masası vardı. Önünde iki kitabın üstüne konmuş açık bir kitap. Kapağının renginden tanımıştım kitabı. Yurttaşlık. Yurttaşlık, tanrı aşkına, pazar günü.

Abe başını kaldırdı ve beni gördü. Eline tükürüp tekrar kitabına döndü. "Selam," dedi sayfaya bakarken.

"Bahse girerim her sayfayı on kez okuyorsundur, keriz."

"Her şeyi ezberlemem gerek."

"Palavra hepsi."

"Sınavları geçmek zorundayım."

"Bir kızla düzüşmeyi düşündüğün oldu mu hiç?"

"Ne?" Eline tükürdü.

"Bir kızın eteğinin içine bakıp daha fazlasını görmek istediğin oldu mu? Yarığını düşündün mü?"

"Onun önemi yok."

"Kız için var."

"Çalışmak zorundayım."

"Bir beyzbol maçı ayarlıyoruz. Okuldan çocuklar var."

"Pazar günü?"

"Profesyoneller pazarları oynar."

"Para alırlar ama."

"Bir sayfayı on kez okuman için para mı veriyorlar sana? Hadi, biraz temiz hava girer ciğerlerine, kafanı açar belki."

"Peki. Kısa bir süre için ama."

Ayağa kalktı, holde izledim onu. Ön odaya doğru yürüdük.

"Nereye gidiyorsun Abe?" diye sordu annesi.

"Birazdan döneceğim."

"Peki. Çok kalma. Çalışman gerekiyor."

"Biliyorum..."

"Henry, zamanında dönmesini sağla."

"Ben meşgul olurum onunla Bayan Mortenson."

Dazlak ve Jimmy Hatcher ile okuldan ve civardan bazı çocuklar vardı. Yedişer kişilik takımlar oluşturabilmiştik, savunmada iki yer boş kalıyordu bu yüzden, ama benim hoşuma gidiyordu bu. Orta sahadada oynuyordum. İlerletmişim bayağı, onlarla aynı seviyeye gelmiştim. Açık bölgelerin büyük kısmından ben sorumluydum. Hızlıydım.

Vurucuya yakın oynayıp kısa topları yakalamayı seviyordum. Ama en çok geri geri koşarak beni aşan yüksek topları tutmayı seviyordum. Los Angeles Melekleri'nde Jigger Statz yapardı bunu. %28'lik bir ortalama ile vuruyordu ama savunmada karşı takıma verdiği zarar %50'lik bir vurucu kadar değerli kılıyordu onu.

Pazar günleri semtin kızları bizi izlemeye gelirlerdi. Orda değilmişler gibi davranırdım. Heyecan verici bir şey olduğunda çılgılık atarlardı. Sert topla oynuyorduk, kendi eldivenlerimiz vardı, Mortenson'un bile vardı kendi eldiveni. En iyi eldiven onunkiydi. Hiç kullanılmamış gibiydi.

Orta sahaya doğru koştum ve oyun başladı. İkinci kalede Abe duruyordu. Yumruğumu eldivenime gömüp Mortenson'a seslendim, "Hey Abe, çiğ yumurta ile otuz bir çektin mi hiç? Cennete gitmek için ölmen gerekmiyor!"

Kızların gülüşüğünü duydum.

İlk vurucuları üç iska ile oyun dışı kaldı. Pek iyi değildi. Ben de sık sık üç iska ile oyun dışı kalırdım ama aralarında en sert vuran bendim. Tahtayı topa gerçekten oturtabiliyordum. Vuruş yerinde iyice eğilmeyi severdim. Kurulu bir yay gibi dururdum orda.

Oyunun her saniyesi heyecan vericiydi benim için. Çimleri biçerken kaybettiğim oyunları telafi etmişim, okulda oyunlara son dan ikinci seçilmek yoktu artık. Çiçek gibi açmışım. İyiydim, iyi olduğumu biliyor, bundan memnuniyet duyuyordum.

"Hey, Abe!" diye bağırdım, "Ellerine tükürüp durduğuna göre çiğ yumurtaya ihtiyacın yoktur!"

Bir sonraki vurucu toplardan birine vurdu ama yüksek vurmıştu, çok yüksek, geri koşarak omuz üstü bir kurtarış yapmaya karar verdim. Geriye bir depar attım, müthiş bir duyguydu, mucizeyi bir kez daha gerçekleştirmek üzere olduğumu biliyordum.

Lanet olsun. Top, sahanın arka tarafındaki bir ağacın içine düştü. Topun dalların arasından aşağı doğru indiğini gördüm. Kımıldamadan bekledim. Olmadı, sola doğru gidiyordu. Sola koştum. Sonra tekrar sağa yöneldi. Sağa koştum. Dallardan birine takıldı, sonra yaprakların arasından süzülüp eldivenime düştü.

Kızların çılgınlıkları geldi kulağıma.

Topu atıcıya yollayıp, yavaşça yerime koştum. Bir sonraki vurucu oyun dışı kalmıştı. Üç iska. Atıcımız Harvey Nixon iyi toplar sallardı bazen.

Hücum sırası bizdeydi, yer değiştirdik, ilk ben vuruyordum. Karşı takımın atıcısını ilk kez görüyordum. Chelsea Lisesi'nden değildi. Nerdendi acaba? Her yeri iriydi, kafası, ağzı, kulakları, bedeni. Saçları gözlerine inmişti, bir ahmağı andırıyordu. Saçları kahverengi, gözleri yeşildi ve yeşil gözler saçların arasından nefretle bana bakıyorlardı. Sol kolu, sağ kolundan daha uzundu sanki. Solaktı. Bir solakla karşılaşmamıştım daha önce, sert topla oynarken en azından. Ama hepsi çözülebilirdi. Baş aşağı çevirirsen aynıydı hepsi.

"Kedi" Floss diye çağırıyorlardı onu. Ne kedi ama. 90 kilo.

"Hadi Kabadayı, sahadışına çak bir tane!" diye yalvardı kızlardan biri.

Bana "Kabadayı" adını takmışlardı çünkü iyi oyuncuydum ve onlara yüz vermiyordum.

İri kulaklarının arasından bana baktı Kedi. Yere tükürüp pozisyon aldım ve sopamı doğrulttum.

Kedi, tutucudan işaret almış gibi başını salladı. Hava basıyordu. Sonra dönüp kaleleri kontrol etti. Hava basmaya devam. Kızlar için yapıyordu bunu. Yarık düşünmeden edemeyen çük kafalının tekiydi.

Nefesini çekip tuttu. Sol elindeki topu izliyordum. İşin sırrını kapmıştım. Topa konsantre olup sana gelene dek gözlerini üstünden ayırmıyor, sonra da gömüyordun tahtayı.

Göz kamaştıran güneş ışığının içinden topun parmaklarından çıktığını gördüm. Öldürücü bir bulanıklık geliyordu üstüme doğru, halledilemeyecek gibi değildi ama. Dizlerimin altına, vuruş dikdörtgeninin çok altına atılmış bir toptu. Tutucu topu tutmak için uçmak zorunda kalmıştı.

"Dışarda" diye geveledi hakemliğimizi yapan yaşlı osuruk. Mahalledendi. Büyük bir satış mağazasının gece bekçisiydi ve kızlarla konuşmayı seviyordu. "Sizin gibi iki kızım var evde. Güzel kızlar ikisi de. Dar etek giyerler. Sizin gibi." Vuruş yerinde iyice eğilerek butlarını göstermeye bayılırdı. Gösterebileceği tek şey onlardı, bir de altın dişi.

Tutucu topu Kedi Floss'a attı.

"Hey Pisi Pisi!" diye seslendim ona.

"Bana mı söylüyorsun?"

"Sana söylüyorum kısa-kol. Daha yakına atman gerekiyor yoksa taksi çağırman gerekecek."

"Şimdi gelenin tamamı senin," dedi.

"İyi," dedim. Hazırlandım.

Numaralarını çekti yine, tutucudan işaret almış gibi baş salladı, kaleleri kontrol etti. Yeşil gözler pis kahverengi saçların arasından bana baktılar. Atışa hazırlandı. Topun parmaklarını terk ettiğini gördüm, güneşli bir gök altında kara bir benekti ve birden beynime doğru gelmeye başladı. Anında eğildim, saçlarımı sıyırdı.

"İska bir," diye geveledi yaşlı osuruk.

"Ne?" diye bağırdım. Top tutucunun elindeydi hâlâ. O da benim kadar şaşırılmıştı. Topu tutucudan alıp hakeme gösterdim.

"Nedir bu?"

"Beyzbol topu."

"İyi. Neye benzediğini unutma."

Topu alıp vuruş yerine döndüm. Pis saçların altındaki yeşil gözler hareketsizdi. Ama ağzını biraz açmıştı, içine hava çeken bir kurbağa gibi.

Kedi'nin yanma gittim.

"Başımla vurmuyorum ben. Bir daha böyle bir top atarsan sopayı arkana, silmeyi unuttuğun deliğe sokarım."

Topu eline verip yerime yürüdüm. Hazırlanıp bekledim.

"Bir aut, bir iska," dedi yaşlı osuruk.

Floss ayağı ile toprağı eşeledi. Sol kaleye doğru baktı. Kulağını kaşıyan aç bir köpekten başka bir şey yoktu orda. Floss işaret almak için tutucuya baktı. Kızlara hoş görünmek için elinden geleni yapıyordu. Yaşlı osuruk iyice eğilmiş, aptal kıcının yanaklarını ayırmıştı, onun da aklı kızlardaydı. Akli yaptığı işte olan birkaç kişiden biri idim herhalde.

Zamanı geldi ve Kedi Floss koluyla atış öncesi burgu hareketini yaptı. O sol kol burgusu dikkat etmezsen paniklemene neden olabilir. Sabırlı olup topu beklemek gerek. Atmak zorundalar. İşte o zaman topu öldürmek sana kalmıştır ve ne kadar hızlı atarlarsa o kadar sert vurabilirsin.

Kızlardan biri çığlık atarken topun parmaklarından ayrıldığını gördüm. Temasını yitirmemişti Floss. Top bir saçma parçası gibi göründü ama giderek büyüyordu, ve beynime doğru geliyordu yine. Deli gibi toprağa attım kendimi. Ağzıma toprak dolmuştu.

"İSKA İKİ!" diye bağırdığını duydum yaşlı osuruğun. Bir işi bedava yapacak birini bulursan, ortalıkta dolanmaktan başka bir işe yaramayan biri çıkar karşına.

Ayağa kalkıp üstümü süpürdüm. Şortuma bile toprak girmişti. Annem soracaktı, "Henry, şortunu nasıl bu kadar kirletebildin? Sil o ifadeyi yüzünden. Gülümse ve mutlu ol!"

Atıcının yanına gittim. Orda durdum. Kimse tek kelime etmemişti. Gözlerimi Kedi'ye diktim. Sopa elimdeydi. Ucundan tutup burnuna dayadım. Tokatlayıp uzaklaştırdı sopayı. Dönüp vuruş yerine yürüdüm. Yarı yolda dönüp tekrar baktım ona. Vuruş yerine gittim sonra.

Hazırdım. Benim topum olacaktı bu. Kedi, olmayan işareti almak için tutucuya baktı. Uzun süre baktıktan sonra başını salladı, hayır. Yeşil gözlerini kirli saçlarının arasından bana dikti.

Sopamı kaldırdım.

"Çak buna Kabadayı," diye bağırdı kızlardan biri.

"Kabadayı! Kabadayı! Kabadayı!" diye bağırdı bir diğeri.

Kedi bize sırtını dönüp orta sahaya baktı.

"Mola," dedim ve vuruş yerini terk ettim. Turuncu bir elbise giymiş çok şeker bir kız vardı. Sarı saçları dümdüz aşağı iniyordu, sarı bir şelale, harikulade. Bir an göz göze geldik, "Lütfen Kabadayı, çak şuna!"

"Kes sesini," dedim ve vuruş yerine döndüm.

Atış geldi. Sonuna kadar izledim. Parçalayabileceğim türden bir toptu ama beynime doğru gelen bir top beklemiştim maalesef. Öyle bir top arzulamıştım çünkü üstüne gidip öldürecektim onu, ya da ölecektim. Dörtgenin merkezinden geçmişti top. Kendimi toparladığımda topu ıskalayabildim ancak.

Sonuna kadar kerizlemişti beni orospu çocuğu.

Vuruş sırası tekrar bana geldiğinde üç iska ile oyun dışı bıraktı beni. En az yirmi üç yaşındaydı. Yemin ederim. Yarı profesyonel olmalıydı.

Bizimkilerden biri ondan bir kale çalmayı başardı sonunda.

Savunmada iyiydim ama. Birkaç top tuttum. Hareketliydim. Kedi'nin atışlarını izledikçe onu çözebileceğimi biliyordum. Beynimi dağıtmaya yeltenmiyordu artık. Dikdörtgenin merkezinden geçiriyordu topları, gerek yoktu. Bir top yakalamanın zaman meselesi olduğunu umuyordum.

Durum kötüydü ama, ve giderek kötülüyordu. Hoşnut değildim. Kızlar da değildiler. Yeşil gözlü, müthiş bir atıcı olmakla kalmıyor,

müthiş vuruşlar da yapıyordu. İlk iki vuruşunda bir sayı çekti, iki de kale çaldı. Üçüncü vuruşunda topun biraz altına girince top ikinci kaledeki Abe'le orta sahadaki benim aramda havaya dikildi. Koşmaya başladım, kızlar çılgık atıyorlardı, ama Abe omuzunun üstünden havaya bakıyor, aşağı sarkan tükürüklü ağzıyla bir aptal andırıyordu. "BIRAAAK!" diye bağırarak ona doğru koşuyordum. Onun topuydu aslında, ama onun tutmasına katlanamazdım. Geri zekâlı bir kitap okuyucusuydu ve ondan çok hoşlanmıyordum, top süzülerek yere inerken müthiş bir hızla üstüne gitmiştim. Çarpıştık, Abe yere düşerken top eldiveninden fırladı ve ben tuttum.

Yerde yatarken tepesine dikildim.

"Kalk ayağa, salak herif," dedim ona.

Abe kalkmadı. Ağlıyordu. Sol kolunu tutarak.

"Kolum kırıldı galiba," dedi.

"Kalk ayağa, ödle."

Sonunda kalktı ve ağlayıp sol kolunu tutarak sahayı terk etti.

Etrafıma bakındım. "Hadi," dedim, "top oynayalım!"

Herkes uzaklaşıyordu ama. Kızlar bile. Oyun bitmişti anlaşılan. Bir süre dolanıp eve koyuldum...

Akşam yemeğinden önce telefon çaldı. Annem açtı. Sesi heyecanlandı birden. Telefonu kapattı, babamla konuştuğunu duydum.

Yatak odama geldi sonra.

"Salona gel lütfen," dedi.

İçeri girip kanapeye oturdum. Onların kendilerine ait koltukları vardı. Hep öyle olmuştu. Koltuklar ait olduğun anlamına geliyordu. Kanape misafirler içindi.

"Bayan Mortenson aradı. Röntgen çektirmişler. Oğlunun kolunu kırmışsın."

"Kazaydı," dedim.

"Bizi dava edeceğینی söylüyor. Yahudi bir avukat tutacak. Her şeyimizi alacaklar."

"Fazla bir şeyimiz yok zaten."

Sessiz ağlayanlardandı annem. Giderek daha hızlı akıyordu yaşlar gözünden. Akşamüstü alacasında yanakları parlamaya başlamıştı.

Gözlerini sildi. Durgun bir kahverengiydi gözleri.

"Neden kırdın çocuğun kolunu?"

"Hava topuydu. İkimiz de peşindeydik topun."

"Nedir bu 'hava topu'?"

"Tutan tutar."

" 'Hava topu'nu sen tuttun öyle mi?"

"Evet."

"Ama bu 'hava topu'nun yararı ne bize? Kırık kol Yahudi avukat-tan yana hâlâ."

Kalkıp akşam yemeğini beklemek üzere yatak odama çekildim. Babam tek kelime etmemişti. Kafası karışmıştı. İki kuruşunu kaybet-me olasılığı onu endişelendiriyordu, ama birinin kolunu kırabilen oğ-luyla gururlanıyordu aynı zamanda.

43

Jimmy Hatcher yarım gün bir markette çalışıyordu. Hiçbirimiz iş bu-lamazken o hep bulurdu. Onun artist yüzü, annesinin de müthiş bir vü-cudu vardı. Yüzü ve annesinin vücudu sayesinde işsiz kalmıyordu.

"Bu gece akşam yemeğinden sonra bana gelsene," dedi bir gün.

"Neden?"

"İstedğim kadar bira yürütüyorum burdan. Arka kapıdan çıkarı-yorum. Bira içeriz."

"Nerde saklıyorsun?"

"Buzdolabında."

"Göster."

Evinden bir blok ötedeydik. Evine gittik. Apartmanın girişinde, "bir dakika. Posta kutusuna bakmalıyım," dedi Jimmy. Anahtarını çı-karıp kilitli kutuyu açtı. Boştu. Tekrar kilitledi.

"Anahtarım bu kadının kutusunu açıyor. Bak."

Jimmy kutuyu açıp içinden bir mektup aldı ve açtı. Mektubu bana okudu. "Sevgili Betty: Bu çekin ne kadar geciktiğini ve senin onu uzun zamandır beklediğini biliyorum. İşimi kaybettim. Yeni bir iş bul-dum ama arada sıkıntıya girdim. İşte çek, nihayet. Her şey yolundadır umarım. Sevgiler, Don."

Jimmy çeki alıp baktı. Sonra çeki ve mektubu yırtıp parçaları ce-ketinin cebine koydu, kutuyu kilitledi.

"Hadi."

Daireye girip mutfığa gittik, buzdolabını açtı. Kutu bira doluydu.

"Annen biliyor mu?"

"Tabii. O da içiyor."

Buzdolabını kapattı.

"Jim, babanın annen yüzünden beynini dağıttığı doğru mu?"

"Evet. Telefon etmişti. Anneme silahı olduğunu söyledi. 'Bana dönmezsen kendimi öldüreceğim. Bana dönecek misin?' diye sordu ona. Annem 'Hayır' dedi ve bir silah patladı, hepsi bu."

"Annen ne yaptı?"

"Telefonu kapattı."

"Tamam. Akşam görüşürüz."

Evdekilere Jimmy'ye ödev yapmaya gittiğimi söyledim. Tam bana göre bir ödev, diye düşündüm kapıdan çıkarken.

"İyi çocuktur Jimmy," dedi annem.

Babam bir şey demedi.

Jimmy dolaptan birkaç bira çıkardı ve başladık. Çok hoşnuttum durumdan. Jimmy'nin annesi bir barda çalışıyor, ikiden önce eve dönmüyordu. Ev bize aitti.

"Annenin güzel vücudu var Jim. Bazı kadınların vücutları nefis oluyor, oysa diğerlerinin çoğu sakatmış gibi duruyorlar, neden acaba? Neden bütün kadınların nefis vücutları yok?"

"Tanrım, bilmiyorum. Bütün kadınlar aynı olsalardı sıkılırdık onlardan belki de."

"Biraz daha iç. Çok yavaş içiyorsun."

"Peki."

"Birkaç bira daha içtikten sonra seni marizlerim belki."

"Biz dostuz Hank."

"Dostum yok benim. İç."

"Tamam. Acelen ne?"

"Etki etmesi için çabuk içmeliyiz."

Birkaç kutu daha açtık.

"Ben kadın olsaydım eteğim kıcımda dolaşır, erkeklerin s..ini kaldırırdım," dedi Jim.

"Senden iğreniyorum."

"Annem çişini içen biriyle görüşüyordu."

"Ne?"

"Doğru. Bütün gece beraber içki içtikten sonra adam küvete uzanır, annem de ağzına işermiş. Sonra da yirmi beş dolar verirmiş anneme."

"Annen mi anlattı bunu sana?"

"Babam öldükten sonra annemin sırdaşı oldum. Babamın yerini aldım denebilir."

"Nasıl yani?"

"Yok canım, bana sırlarını açar, o kadar."

"Bir şeyler daha anlat bana."

"Hayır."

"Hadi, dik şunu. Annenin bokunu yiyen var mı?"

"Böyle konuşma."

Elimdeki bira kutusunu dipleyip kayıtsızca fırlattım.

"Sevdim burayı. Yerleşmeyi düşünüyorum."

Buzdolabına gidip birkaç bira çıkardım.

"Sert orospu çocuğunun biriyim ben," dedim. "Benle takılmana izin verdiğim için şanslısın."

"Biz dostuz Hank."

Burnuna bir kutu bira dayadım.

"Hadi, iç şunu!"

İşemek için banyoya gittim. Tam bir kadın banyosuydu. Parlak renkli havlular, koyu pembe paspaslar. Oturak bile pembeydi. O iri beyaz kıcını oraya yerleştiriyordu ve adı Clare'di. Bakir kamışıma baktım.

"Bir erkeğim ben," dedim. "Herkesi marizleyebilirim."

"Banyoyu kullanmaya ihtiyacım var Hank..." Jim kapıdaydı.

Banyoya girdi. Kustuğunu duydum.

"Hay allah..." dedim ve bir bira daha açtım.

Jim birkaç dakika sonra dışarı çıkıp bir iskemleye çöktü. Solgun-du. Bir kutu bira dayadım burnuna.

"İç be adam! Erkek ol! Çalma erkekliğini gösterdin, şimdi de iç-me erkekliğini göster!"

"Biraz dinleneyim."

"İç!"

Kanapeye oturdum. Sarhoş olmak güzeldi. Sarhoş olmayı hep sevmeye karar verdim. Sıradanlığı alıp götürüyordu, sıradanlıktan yeterince sık uzaklaşabilirsen sıradan olmazdın belki.

Jimmy'ye baktım.

"İç, sersem."

Boş bira kutusunu fırlatıp attım.

"Annenden biraz daha söz et bana Jimmy. Küvette çişini içen

adam hakkında ne dedi?"

" 'Her an bir keriz gelir dünyaya,' dedi."

"Jim."

"Ne?"

"İç. Erkek ol!"

Birasını kaldırdı. Sonra banyoya koştu ve tekrar kustuğunu duydum. Bir süre sonra gelip iskemlesine oturdu. İyi görünmüyordu. "Gidip uzanmalıyım," dedi.

"Jimmy," dedim, "burda oturup annenin dönmesini bekleyeceğim."

Jimmy iskemlesinden kalkıp yatak odasına doğru yürüdü.

"Annen geldiğinde düzeceğim onu, Jimmy."

Duymadı beni. Yatak odasına girdi.

Mutfağa gidip birkaç kutu bira daha aldım.

Oturup bira içtim ve Clare'i bekledim. Nerde kalmıştı orospu? Bu tür şeylere izin veremezdim. Gemimde disiplin isterdim.

Kalkıp yatak odasına gittim. Jim yüzükoyun yatıyordu, elbiselerini ve ayakkabılarını çıkarmamıştı. Salona döndüm.

Bu çocuğun içkiyi kaldıramadığı aşikârdı. Bir erkeğe ihtiyacı vardı Clare'in. Oturup bir bira daha açtım. Sıkı asıldım. Sehpanın üstünde bir paket sigara duruyordu, yaktım bir tane.

Clare'i beklerken kaç bira daha içtiğimi bilmiyorum ama anahtar sesini duydum sonunda. Müthiş vücudu ve sarı saçları ile karşımdaydı Clare. Yüksek ökçelerin üstünde hafifçe sallanıyordu. Hiçbir sanatçı daha iyisini hayal edemezdi. Duvarlar bile ona bakıyordu, abajurlar, iskemleler, halı. Sihir. Orda duruyordu...

"Sen de kimsin? Nedir bu?"

"Daha önce karşılaştık Clare. Adım Hank. Jimmy'nin arkadaşıyım."

"Çık dışarı!"

Güldüm. "Buraya taşınıyorum güzelim, bundan sonra sen ve ben!"

"Jimmy nerde?"

Koşarak yatak odasına gidip geri geldi.

"Seni küçük sersem! Neler oluyor burda?"

Bir sigara alıp yaktım, sırtarak.

"Kızınca çok güzel oluyorsun..."

"Bira içip sarhoş olmuş allahın cezası bir veletten başka bir şey değilsin. Evine git."

"Otur, güzelim. Bir bira iç."

Clare oturdu. Çok şaşırmıştım oturmasına.

"Chelsey Lisesi'ne gidiyorsun sen değil mi?"

"Evet. Jim ve ben dostuz."

"Hank'sin sen."

"Evet."

"Senden söz etti bana."

Clare'e bir kutu bira uzattım. Elim titriyordu. "Al güzelim, bir bira iç."

Kutuyu açıp bir yudum aldı.

Clare'e bakıp biramı kaldırdım ve içtim. Dolgun kadındı, Mae West tipi, onun gibi vücudunu saran elbiseler giyyordu – iri kalçalar, iri bacaklar. Ve göğüsler. Şaşırtıcı göğüsler.

Bacak bacak üstüne attı, çorapların ten gibi sardığı sihirli bacakları dolgun ve altın sarısıydı.

"Anneni tanıyorum," dedi.

Biramı dipleyip, kutuyu ayağımın yanına koydum. Yeni bir kutu açıp bir fırt çektikten sonra ona baktım, neresine bakacağıma karar veremiyordum. Göğüslerine mi, bacaklarına mı, yoksa yorgun yüzüne mi?

"Oğlunu sarhoş ettiğim için kusura bakma. Ama sana söylemek zorunda olduğum bir şey var."

Başını çevirdi, bir sigara yaktı ve tekrar baktı bana.

"Evet?"

"Seni seviyorum, Clare."

Gülmedi. Ağzının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı ve küçük bir tebessüm belirdi yüzünde.

"Zavallı çocuk. Yumurtadan yeni çıkmış bir civcivden farkın yok."

Doğruydu ama öfkelenlendirmişti beni. Doğru olduğu için belki de. Düş ve bira farklı olmasını istiyordu. Bir yudum daha aldım biramdan ve, "Kes zırvalamayı. Eteğini kaldır. Bacaklarını aç biraz. Butlarımı göreyim," dedim.

"Daha çocuksun."

Ve çıktı ağzımdan. Kelimeler nerden gelmişti bilmiyorum ama

söylemiştim. "Bana bir şans tanı seni ikiye böleyim, yavrum."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Peki. Görelim bakalım."

Ve gösterdi. Birden. Bacağını indirdi ve eteğini yukarı çekti.

Külot giymemişti.

O inanılmaz butlar çıktı ortaya, bir et nehri. Sol bacağının içinde bir siğili vardı. Bacaklarının arası bir kıl ormanıydı, ama saçları gibi parlak sarı değildi kılları, içine gri karışmış kahverengiydi, ölmekte olan hasta bir çalı gibi, ölgün ve acıklı.

Ayağa kalktım.

"Gitmem gerek Bayan Hatcher."

"Tanrım, *eğlenmek* istediğini sanıyordum!"

"Oğlunuz yan odada uyurken olmaz."

"Onu düşünme Hank. Sızmış o."

"Olmaz Bayan Hatcher. *Gerçekten* gitmeliyim."

"Peki. Defol git!"

Kapıyı arkamdan kapayıp apartmanın girişine yürüdüm, sokağa çıktım.

Birinin böyle bir şey için intihar ettiğini düşünmek.

Gece güzel göründü birden. Eve yürüdüm.

44

Önümde uzanan yolu görebiliyordum. Yoksuldum ve yoksul kalacaktım. Para değildi özellikle istediğim. Bilmiyordum ne istediğimi. Hayır, biliyordum. Saklanabileceğim, saklanıp hiçbir şey yapmak zorunda kalmayacağım bir yer istiyordum. Bir şey olma düşüncesi beni korkutmakla kalmıyor, hasta ediyordu. Avukat, danışman, mühendis veya benzer bir şey olmayı düşünmek bile olanaksızdı benim için. Evlenmek, çocuk sahibi olmak, aile kurumunun kafesine girmek. Her sabah aynı işe gidip akşam dönmek. Olanaksızdı. Aile pikniklerine katılmak, Noel, 4 Temmuz, İşçi Bayramı, anneler günü... Bu tür şeylere katlanmak için mi dünyaya geliyorduk? Bulaşıkçılık yapmayı, akşamları küçük odamda içki içip sızmayı yeğlerdim.

Babamın müthiş bir planı vardı. "Oğlum, insan yaşamında bir ev sahibi olmak için çalışmalı. Ölünce ev oğluna kahr. Oğlu da bir ev sa-

hibi olup ölür ve evleri oğluna bırakır. Etti iki ev. Sonra onun oğlu bir ev sahibi olur, etti üç ev..."

Aile yapısı. Aile yapısının düşkünlüğe karşı zaferi. İnaniyordu buna. Aileyi al, içine biraz Tanrı ve Vatan karıştır, günde on saat çalışacağı işi de kat, işte buydu gerekli olan.

Babama, ellerine, yüzüne, kaşlarına bakınca benimle hiçbir ilgisi olmadığını görüyordum. Bir yabancıydı. Annemse yok gibiydi. Lanetliydim. Babama bakınca edepsiz bir sıkıcılıktan başka bir şey göremiyordum. En kötüsü başarısızlıktan herkesten daha çok korkmasıydı. Birkaç asırlık köylü kanı ve eğitimi. Chinaski'lerin kanı küçük ve hayali kazançlar için gerçek yaşamlarını feda eden bir köylü-uşak zinciri ile bozulmuştu. Aralarında, "Ben bir ev istemiyorum, *bütün* evleri istiyorum, *hemen!*" diyecek kadar cesur bir tek kişi çıkmamıştı.

Ben zengin çocukların patinaj çekerek parlak renkli elbiseler giymiş kızları götürmelerini izlerken, o beni onların elit havası belki bana da bulaşır düşüncesiyle yollamıştı o liseye. Yoksulların genellikle yoksul kaldıklarını öğrenmiştim oysa. Zenginlerin yoksullardan gelen pis kokuyu aldıklarını, bunu biraz da eğlendirici bulmayı öğrendiklerini. Gülmek zorundaydılar, çok korkunç olurdu yoksa. Bu şekilde davranmayı öğrenmişlerdi. Asırların deneyimine sahiptiler.

Kahkahalar atan çocukların parlak arabalarına bindikleri için asla affetmeyeceğim o kızları. Ellerinde değildi tabii ki, ama yine de belki diye düşünüyor insan... Ama hayır, belkiler filan yoktu. Varlıklı olmak zafer demekti ve zafer tek gerçektir.

Hangi kadın bir bulaşıkçıyla yaşamayı seçer?

Lise yaşantım boyunca ilerde ne olacağımı düşünmemeye çalıştım. Bu düşünceleri geciktirmek daha cazipti.

Mezuniyet balosu gelip çatmıştı. Kızların jimnastik salonunda yapıyordu, canlı müzik, gerçek bir orkestra. Neden yapmıştım bilmiyorum ama yürüdüm o gece oraya, evden beş kilometre. Karanlıkta, dışarda durup demir parmaklıklı pencereden içeri baktım ve şaşıtm kaldım. Kızlar büyümüşlerdi sanki, gösterişli ve hoştular, uzun tuvaletlerin içinde harikulade görünüyorlardı. Tanıyamamıştım onları neredeyse. Smokin giymiş çocuklar da iyi görünüyor, kollarının arasındaki kızlarla dimdik dans edip yüzlerini kızların saçlarına değdiriyorlardı. Çok güzel dans ediyorlardı. Müzik yüksek, net, güzel ve güçlüydü.

Onlara bakan görüntümün camdaki yansımısını yakaladım birden – yüzümde çibanlar ve yaralar, üstümde buruşuk bir gömlek. Işığın cazibesine kapılıp içeri bakan vahşi bir hayvanı andırıyordum. Neden gelmiştim? Kendimi iyi hissetmiyordum. Ama sürdürdüm içeri bakmayı. Dans sona erdi. Bir boşluk olmuştu. Çiftler rahat tavırlarla konuşuyorlardı. Doğal ve medeniydiler. Bu şekilde konuşup dans etmeyi nerde öğrenmişlerdi? Ben yapamıyordum. Herkes benim bilmediğim bir şeyler biliyordu. Kızlar o kadar güzel, erkekler o kadar yakışıklı görünüyorlardı ki. O kızlardan birinin yüzüne bakmak bile beni korkuturdu, yanak yanağa olmayı hayal bile edemezdim. O kızlardan biriyle gözlerine bakarak dans etmek beni aşardı.

Ama yine de gördüklerimin görüldüğü kadar basit ve hoş olmadığını biliyordum. Bütün bunlar için ödenen bir bedel, kolaylıkla inandırılabilir bir yapaylık vardı. Çıkmaz sokağa atılan ilk adım olabiliirdi bu. Orkestra çalmaya başladı, kızlarla oğlanlar dans ediyorlardı yine. Önce altın sarısı, sonra kırmızı, mavi, yeşil ve tekrar altın gölgeler saçan ışıklar dönmeye başladı. Onları izlerken, bir gün benim dansım başlayacak, dedim kendi kendime, o gün geldiğinde onlarda olmayan bir şeye sahip olacağım.

Sonra tahammül edilmez oldu benim için. Nefret ettim onlardan. Güzelliklerinden, sorunsuz gençliklerinden nefret ettim. Sihirli ışıkların altında birbirlerine sarılmış dans ederken kendilerini çok iyi hissedenden bu, geçici olarak şanslı, zedelenmemiş küçük çocukları izlerken onlardan nefret ettim çünkü henüz bende olmayan bir şeye sahiptiler ve kendi kendime sürekli, *bir gün ben de sizin kadar mutlu olacağım, göreceksiniz*, diyordum.

Onlar dans ederken ben bu sözleri tekrarlıyordum.

Sonra bir ses duydum arkamda.

"Hey! Ne yapıyorsun?"

Elinde bir el feneri ile yaşlı bir adam duruyordu karşımda. Kafası bir kurbaga kafasını andırıyordu.

"Dansı izliyorum."

El fenerini burnunun altına kaldırdı. Gözleri iri ve yuvarlaştı, ay ışığında bir kedinin gözleri gibi parlıyorlardı. Ama ağzı buruşmuş, çökmüştü, başı da yuvarlaştı. Bir balkabağını andıran kendine has bir yuvarlaklık.

"Defol git burdan!"

El fenerini üstümde gezdirdi.

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Gece bekçisiyim. Polis çağırmadan defol burdan!"

"Neden? Mezunların balosu bu ve ben mezunlardan biriyim."

El fenerini yüzüme tuttu. Orkestra, "Koyu Mor" adlı parçayı çalıyordu.

"S..tir!" dedi. "En az yirmi iki yaşındasın sen!"

"Yıllıkta resmim var, 1939 mezunu, Henry Chinaski."

"Neden dans edenlerin arasında değilsin?"

"Boş ver. Eve gidiyorum."

"Öyle yap."

Uzaklaştım. Yürüyordum. El fenerinin ışığı yolumu aydınlattı, beni izliyordu. Kampüsü terk ettim. Sıcak ve hoş bir akşamdı, hatta biraz fazla sıcak. Birkaç ateş böceği gördüğümü sandım ama emin olmadım.

45

Mezuniyet töreni. Başımızda kep, üstümüzde cüppe, salona girip sıraları doldurduk. Üç yılda bir şeyler öğrenmiştik sanırım. İmlamız düzelmişti herhalde, bedenem de gelişmişti. Ben hâlâ bakirdim. "Hey, Henry, bekâretten yırttın mı?" "Hayatta," diye cevap verirdim.

Yanımda Jimmy Hatcher oturuyordu. Müdür konuşmasını yapıyor, bok fiçisinin dibini gerçekten kazıyordu. "Amerika fırsatlar ülkesidir ve kadın veya erkek, istekli olan herkes başarabilir..."

"Bulaşıkçı," dedim.

"Köpek yakalayıcısı," dedi Jimmy.

"Hırsız," dedim.

"Çöpçü," dedi Jimmy.

"Tımarhane hademesi," dedim.

"Amerika cesurdur, cesur insanlar tarafından kurulmuştur... Bizim toplumumuz adil bir toplumdur."

"Birkaç kişi için," dedi Jimmy.

"... adil bir toplumdur ve gökkuşağının bitimindeki düşü arayan herkes..."

"Kıllı bir bok parçası bulur," diye önerdim.

"... ve hiç tereddütsüz, o korkunç Bunalım dönemini 10 yıl geride bırakmış 1939 Yaz Mezunlarının, şimdiye kadar izleme zevkini tattı-

ğım diğer mezunlardan daha cesur, daha yetenekli ve daha sevgi dolu olduklarını eklemek isterim!"

Anne, baba ve akrabalar hararetle alkışladılar, birkaç talebe de onlara katıldı.

"1939 Yaz Mezunları, geleceğinizle gurur duyuyorum, geleceğinizden eminim. Şimdi sizi dış dünyaya, büyük *serüveninize* yolluyorum!"

Çoğu Los Angeles Üniversitesi'ne gidip en az dört yıl daha çalışmadan yaşayacaklardı.

"*Ve dualarım sizinle olacak!*"

İftihara geçen öğrencilerin diplomaları önce verilecekti. Çağrıldıkça geliyorlardı. Abe Mortenson'un adı okundu. Diplomasını aldı. Alkışladım.

"Nasıl bir geleceği olacak?" diye sordu Jimmy.

"Bir yedek parça fabrikasında mali müşavir. California'da, Gardena yakınlarında."

"Ömür boyu tek iş..." dedi Jimmy.

"Ömür boyu tek kadın," diye ekledim.

"Abe asla mutsuz olmayacak..."

"Veya mutlu."

"Sadık bir adam."

"Bir süpürge."

"Bir ceset..."

"Pısrık."

İftiharlık öğrencilere diplomaları verildikten sonra sıra bize geldi. Orda oturmaktan rahatsızlık duyuyordum. Dışarı çıkmak geliyordu içimden.

"Henry Chinaski!" Çağırılmışım.

"Halk hizmetkârı," dedim Jimmy'ye.

Yürüyüp sahneye çıktım, diplomamı alıp müdürün elini sıktım. Pis bir akvaryumun içi gibi yapış yapıştı eli. (İki yıl sonra okulu dolandırmakla suçlanıp işinden uzaklaştırılacak, yargılandıktan sonra suçlu bulunup hapse girecekti.)

Yerime dönerken Abe Mortenson ve diğer iftiharlıkların önünden geçtim. Abe bana bakıp parmağını gösterdi, sadece benim görebileceğim şekilde. Müthiş şaşırmışım, hiç beklemiyordum.

Yerime gidip Jimmy'nin yanına oturdum.

"Mortenson *parmak* gösterdi bana!"

"Ne? *İnanmıyorum!*"

"Orospu çocuğu! Günümü piç etti! Zaten bir şeye benzemiyordu ama iyice içine etti şimdi!"

"Sana *parmak gösterecek* cesareti bulduğuna inanamıyorum."

"Onun yapacağı türden bir davranış değil. Birinden yardım mı alıyor sence?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Onu nefes almadan ikiye bölebileceğimi biliyor."

"Böl onu ikiye!"

"Ama o kazandı, anlamıyor musun? Beni şaşırtarak."

"Bas kıcına tekme."

"Okuduğu kitaplardan bir şeyler öğrenmiş olabilir mi orospu çocuğu? O kitaplarda bir şey olmadığını biliyorum çünkü her dört sayfadan birini okudum."

"Jimmy Hatcher!" Sıra ona gelmişti.

"Rahip," dedi.

"Tavuk hırsızı," dedim.

Jimmy gidip diplomasını aldı. Deli gibi alkışladım. Onunki gibi bir anne ile yaşayabilen herkes alkışlanmayı hak eder. Geri geldi ve oturup altın kız ve çocukların diplomalarını alışını izledik.

"Zengin oldukları için suçlayamazsın onları," dedi Jimmy.

"Hayır, ailelerini suçluyorum."

"Ve büyükbabalarını."

"Evet, yeni arabalarını ve güzel sevgililerini almaktan mutluluk duyarım, toplumsal adalet s..imde bile olmaz."

"Evet," dedi Jimmy, "insanlar adaletsizliği sadece kendi başlarına gelince düşünüyorlar."

Altın kız ve çocuklar sahneye çıkıp inmeyi sürdürüyorlardı. Ben oturmuş Abe'i marizleyip marizlemeyeceğimi düşünüyordum. Kepi ve cüppesi ile kaldırıma serilişini gözümün önüne getirebiliyordum, çığlık atan kızlar "tanrım, bu Chinaski yatakta gerçek bir *boğa* olmalı!" diye düşünüyorlar.

Öte yandan, Abe mesele değildi. Ha vardı ha yoktu. Onu bir yumrukta devirmek işten bile sayılmazdı. Yapmamaya karar verdim. Zaten kolunu kırmıştım, annesi sonunda bizi dava etmekten vazgeçmişti. Bu kez kafasını kırarsam kesin dava ederlerdi. İhtiyarı son kuruşuna kadar temizlerlerdi. Umursayacağımdan değil. Beni annem düşündürüyordu: aptalcasına acı çekerti: anlamsız ve nedensiz.

Ve tören sona erdi. Öğrenciler yerlerinden kalkıp dışarı çıkmaya başladılar. Ön bahçede aile ve akrabaları ile buluşuyorlardı. Sarılmalara, kucaklaşmalar. Annemle babamın beklediklerini gördüm. Yanlarına gidip bir metre uzakta durdum.

"Çıkalım burdan," dedim.

Annem bana bakıyordu.

"Henry, seninle gurur duyuyorum!"

Sonra başını çevirdi. "İşte, Abe ve ailesi! Ne iyi insanlar! *Bayan Mortenson!*"

Durdular. Annem koşarak yanlarına gitti ve kollarını Bayan Mortenson'un boynuna doladı. Annemle yaptığı uzun telefon konuşmalarından sonra bizi dava etmekten vazgeçen Bayan Mortenson olmuştu. Benim sorunlu olduğuma, annemin bu yüzden yeterince acı çektiğine karar verilmişti.

Babam Bay Mortenson'un elini sıktı, ben Abe'in yanına gittim.

"Peki a.cık ağızlı, parmak göstermek de neyin nesi?"

"Ne?"

"*Parmak!*"

"Neden söz ettiğini anlamıyorum!"

"*Parmak!*"

"Henry gerçekten anlamıyorum ne demek istediğini!"

"Hadi, Abraham, eve gidiyoruz!" dedi annesi.

Mortenson ailesi uzaklaştı. Orda durup izledim onları. Sonra biz eski arabamıza doğru yürümeye başladık. Batı yönündeki köşeye yürüyüp, güneye saptık.

"Mortenson'ların oğlu nerde nasıl davranılacağını *gerçekten* bilen bir çocuk!" dedi babam. "Senin halin ne olacak? Kitap açtığını bile görmedim!"

"Bazı kitaplar sıkıcı," dedim.

"Bazı kitaplar *sıkıcı*, öyle mi? Okumak istemiyorsun demek. Peki, ne yapabilirsin? *Ne işe yararsın?* Seni büyütmek, beslemek ve giydirmek binlerce dolara mal oldu bana! Seni sokakta, hemen burda bırakmam, ne yaparsın?"

"Kelebek yakalarım."

Annem ağlamaya başladı. Babam onu kolundan tutup bir blok ilerdeki on yıllık eski arabamıza doğru götürdü. Ben orda dururken diğer aileler yeni arabaları ile yanımdan geçip bir yerlere gidiyorlardı.

Sonra Jimmy Hatcher ile annesinin bana doğru geldiklerini gör-

düm. Kadın durdu. "Bekle bir dakika," dedi Jimmy'ye, "Henry'yi kutlamak istiyorum."

Jimmy beklerken Clare yanıma geldi. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı iyice. Jimmy'nin duyamayacağı bir perdeden konuşarak, "Dinle tatlım, *gerçekten* mezun olmak istersen bana gel, diplomanı vereyim," dedi.

"Sağol Clare. Görüşürüz belki."

"Taşaklarını koparacağım Henry!"

"Şüphem yok Clare."

Jimmy'nin yanına gitti ve yürüdüler.

Çok eski bir araba yanaştı, durdu, ve motoru stop etti. Annemin ağladığını görebiliyordum, iri yaşlar süzülüyordu yanaklarından.

"Henry, bin arabaya! *Lütfen* bin! Baban haklı ama seni seviyorum!"

"Boş ver, gidecek yerim var."

"Hayır, Henry, arabaya bin!" diye feryat etti. "Bin yoksa *ölürüm!*"

Gidip arka kapıyı açtım, arka koltuğa oturdum. Motor çalıştı ve yola koyulduk tekrar. Orda oturmuştum, Henry Chinaski, 39 Yaz Mezununu, parlak geleceğine gidiyor. Hayır, götürülüyor. İlk kırmızı ışıktaki motor stop etti. Yeşil yandığında babam hâlâ arabayı çalıştırmaya çalışıyordu. Arkamızda biri kornaya bastı. Babam arabayı çalıştırdı ve hareket ettik. Annem ağlamayı kesmişti. Bu şekilde yol aldık, konuşmadan.

46

İş bulmak gücü hâlâ. Mears-Starbuck'dan telefon edip, gelecek pazar-tesi işbaşı yapmamı söylediklerinde kulaklarıma inanamamıştım. Şehrin birçok yerine gidip başvuru formu doldurmuştum. Yapabilecek başka bir şey yoktu. Bir iş istemiyordum ama ailemle de yaşamak istemiyordum. Mears-Starbuck'ın elinde binlerce başvuru formu olmalıydı. Beni seçtiklerine inanamıyordum. Şehrin birçok yerinde şubeleri olan bir mağazalar zinciriydi Mears-Starbuck.

Ertesi pazartesi elimdeki kesekâğdında öğle yemeğimle işe yürüyordum. İşyeri eski lisemden birkaç blok ötedeydi.

Neden beni seçtiklerini anlayamıyordum hâlâ. Başvuru formunu doldurduktan sonra söyleşi sadece birkaç dakika sürmüştü. Doğru ce-

vapları vermiş olmalıydım.

İlk maaşımla kendime Los Angeles Halk Kütüphanesi yakınında bir oda tutmaya kararlıydım.

Yürürken yalnız değilmişim gibi geldi bana ve değildim. Aç bir sokak köpeği takılmıştı peşime. Zavallı hayvan bir deri bir kemikti. Kaburgaları sayılıyordu. Tüylerinin çoğu dökülmüş, kalan tüyleri yer yer kuru ve düğümlü yamalar oluşturmuştu. Yenik, terk edilmiş, ürkek bir köpekti, homo sapienslerin bir kurbanı.

Çömelip elimi uzattım. Geri çekildi.

"Gel oğlum, dostunum ben... Gel, gel..."

Yaklaştı biraz. Gözleri öyle hüznüydü ki.

"Ne yaptılar sana, oğlum?"

Biraz daha yaklaştı, kaldırım boyunca sürünerek, titreyerek, deli gibi kuyruk sallayarak. Sonra üstüme sıçradı. Her şeye rağmen hâlâ iri bir köpek sayılırdı. Ön ayakları ile beni geri itti, kaldırıma sırtüstü devrilmiştim, yüzümü yalıyordu, ağzımı, alnımı, her yeri. Onu itip ayağa kalktım ve yüzümü sildim.

"Sakin ol! Bir şeyler *yemen* lazım senin! YEMEK!"

Kesekâğıdından bir sandöviç çıkarıp bir parça kopardım.

"Biraz sana, biraz bana evlat!"

Sandöviç parçasını kaldırıma koydum. Gelip kokladı ve ürkek bir şekilde omuzunun üstünden bana bakarak uzaklaştı.

"Hey, dur! Fıstık ezmesiydi o! Gel, biraz salam ye! Geri dön! Bu-
raya gel!"

Temkinli bir şekilde yaklaştı tekrar. Salamlı sandöviçi bulup bir parça kopardım, ucuz hardalı sildim ve kaldırıma koydum.

Köpek sandöviç parçasına yaklaştı, burnunu uzatıp kokladı ve dönüp uzaklaştı. Arkasına bile bakmadan. Sokaktan aşağı gazladı.

Hayatım boyunca bunalımlı olmamın nedeni buydu işte. Sağlıklı beslenmiyordum.

İşyerine doğru yola koyuldum tekrar. Liseye gitmek için yürüdüm sokaktaydım.

Vardım. Personel girişini bulup kapıyı açtım, içeri girdim. Parlak gün ışığından loş bir yere girmiştim. Gözlerimi loşluğa alıştırtırken birkaç adım önümde duran bir adam seçtim. Geçmişte sol kulağının yarısı kesilmişti. İğne ucunu andıran gri gözbebekleri dışında renksiz gözleri olan uzun ve çok ince bir adamdı. Çok uzun ve ince bir adamdı ama kemerinin hemen üstünde dışarı sarkan acıklı, tuhaf, iğrenç bir

göbeği vardı. Vücudundaki bütün yağ oraya yerleşmiş, diğer kısımları kurumuştı.

"Personel şefiyim, adım Ferris," dedi. "Siz Bay Chinaski olmalısınız."

"Evet, efendim."

"Beş dakika geciktin."

"Gecikmemin nedeni... Şey, aç bir köpeği beslemek için durdum." Sırıttım.

"Şimdiye kadar duyduğum en berbat mazeret bu ve otuz beş senedir bu işin başındayım. Daha iyi bir neden bulamadın mı?"

"İşe daha yeni başlıyorum Bay Ferris."

"Ve kovulmak üzeresin. Şimdi," parmağını doğrulttu, "saat şurda, kartlar da burda. Kartını bulup zımbala."

Kartımı buldum. Henry Chinaski, 68754 numaralı personel. Sonra saatin yanına gittim ama ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Ferris yanıma gelip arkamda durdu, saate bakıyordu.

"Şu anda altı dakika gecikmiş durumdasın. 10 dakika gecikince bir saat mesai yaparsın."

"Bir saat gecikmekte hesap var o zaman."

"Komik olma. Bir komedyen dinlemek istersem Jack Benny'yi dinlerim. Bir saat gecikersen kendini kapıda bulursun."

"Afedersiniz, saatin nasıl kullanıldığını bilmiyorum. Yani, kartımı nasıl zımbalayacağım?"

Ferris kartımı elimden kaptı. Parmağı ile kartı işaret etti.

"Şu aralığı görüyor musun?"

"Hı, hı."

"Ne?"

"'Evet' demek istedim."

"Pekâlâ, o aralık haftanın ilk günü, yani bugün için."

"Evet."

"Kartı saate şöyle sokuyorsun..."

Kartı saate soktu, sonra çıkardı.

"Kartın içerdeyken şu kola basıyorsun."

Ferris kola bastı ama kart saatin içinde değildi.

"Anladım. Başlayalım."

"Henüz değil."

Kartı elinde tutuyordu.

"Öğle yemeğine çıkarken şu aralığı zımbalıyorsun."

"Anlıyorum."

"Öğle yemeğinden döndüğünde altındaki aralığı zımbalıyorsun. Öğle yemeği yarım saattir."

"Yarım saat. Anladım."

"Akşam çıkarken son aralığı zımbalıyorsun. Günde dört zımba etti. Sonra evine, odana, nerde uyuyorsan oraya gidersin ve ertesi gün gelip dört kez daha zımbalarsın, kovulana, ayrılana veya emekli olana dek."

"Anladım."

"Ve bilmeni isterim ki şu anda senin de aralarında bulunduğun yeni personele yapacağım tanıtım konuşmamı geciktirdin. Burda ben sorumluyum. Sözüm kanundur ve senin isteklerin hiçbir şey ifade etmez. Senle ilgili hoşuma gitmeyen bir şey olursa –bağcıklarını bağlayış, saçını tarayış veya osuruş biçimin gibi– kendini sokakta bulusun."

"Evet, efendim."

Telaşlı bir genç kız girdi içeri, yüksek ökçelerinin üstünde koşarken kahverengi saçları arkasında uçuşuyordu. Dar ve kırmızı bir elbise giymişti. Aşırı rujlu dudakları çarpıcıydı. Teatral bir şekilde kartını aldı, saate sokup zımbaladı ve biraz heyecanlı bir şekilde iç çekerek yerine yerleştirdi.

Ferris'e baktı.

"Selam, Eddie!"

"Selam, Diana!"

Diana tezgâhtar kızlardan biri olmalıydı. Ferris yanına gitti. Durup konuştular. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama gülüştüklerini duydum. Sonra ayrıldılar. Diana uzaklaşıp, onu çalıştığı bölüme götürecek asansörü beklemeye başladı. Ferris elinde kartımla bana doğru geldi.

"Kartımı zımbalayacağım şimdi Bay Ferris," dedim ona.

"Ben senin için zımbalarım. İşe doğru başlamanı istiyorum."

Ferris kartımı saate koyup bekledi. Saatin tıkladığını duydum ve kola bastı. Kartımı yerine koydu.

"Kaç dakika geç kalmışım Bay Ferris?"

"On dakika. Şimdi beni takip et."

Dört erkek ve üç kadın. Hepsi yaşlı. Salya özürlüydü hepsi. Ağzılarının köşelerinde küçük tükürük kümeleri oluşmuştu. Tükürük kuruyup beyaz bir renk almış, üstü yeni tükürükle ıslanmıştı. Kimi çok in-ce, kimi ise çok şişmandı. Bazıları miyoptu, bazıları titriyordu. Yaşlı adamlardan biri parlak renkleri olan bir gömlek giymişti ve sırtında

kamburu vardı. Hepsi gülümseyip öksürüyor, sigara içiyorlardı.

Birden kavradım durumu. Çözdüm.

Mears-Starbuck *kalıcı* insanlar arıyordu. Şirket, personel değişikliklerinden hoşlanmıyordu. Gerçi karşımda duranlar mezardan başka bir yere gidemezlerdi ama o zamana kadar sadık işçiler olacaktı. Ve onların yanı sıra beni de seçmişlerdi. İşe personel almakla sorumlu kadın benim bu kaybedenlerden oluşmuş gruba ait olduğuma karar vermişti.

Lise arkadaşlarım beni görseler ne düşünürlerdi? Ben, sınıfın en sert tiplerinden biri.

Gidip grubuma katıldım. Ferris karşımadaki masaya oturmuştu. Başının üstündeki vasistastan giren bir ışık demeti düşmüştü üstüne. Sigarasından bir nefes çekip gülümsedi bize.

"Mears-Starbuck'a hoş geldiniz..."

Daldı bir süre. Otuz beş yıl önce şirkete katıldığı günü düşünüyor-du belki. Havaya birkaç duman halkası üfleyip yükselişlerini izledi. Yarı kesik kulağı yukardan gelen ışığın altında etkileyiciydi.

Yanımdaki ufak tefek adam sivri dirseğini boşluğuma sapladı. Gözlükleri sürekli düşecekmiş gibi duran adamlardan biriydi. Benden daha çirkindi.

"Merhaba!" diye fısıldadı. "Adım Mewks. Odell Mewks."

"Merhaba Mewks."

"Dinle evlat, iş çıkışında barlara takılalım senle. Birkaç kız kaldırırsın belki."

"Yapamam Mewks."

"Kızlardan korkar mısın?"

"Hayır, mesele erkek kardeşim, çok hasta. Gidip ona bakmalıyım."

"Hasta mı?"

"Daha da kötü. Kanser. Bacağına bağlı bir tüpün içine işemek zorunda."

Sonra Ferris tekrar başladı. "Başlangıç ücretiniz saatte kırk dört buçuk sent. Hiçbir sendikaya bağlı değiliz. Şirket kendi için iyi olanın sizin için de iyi olduğunu düşünüyor. Hizmet ve kâr amaçlayan bir aile gibiyiz burda. Mears-Starbuck'dan yapacağınız alışverişlerde yüzde on tenzilatınız var..."

"HARIKA!" diye haykırdı Mewks.

"Evet, Bay Mewks, istifade edin. Siz bize iyi bakın, biz de size iyi

bakalım."

Mears-Starbuck'da kırk yedi yıl çalışabilirim diye düşündüm. Kendime kaçık bir sevgili bulur, sol kulağımı kestirir, Ferris emekli olunca onun yerine geçerdim.

Ferris hangi tatilleri sabırsızlıkla bekleyeceğimizi söyleyip konuşmasını tamamladı. Önlüklerimizi verip dolaplarımızı gösterdiler ve yeraltındaki depoya indirdiler bizi.

Ferris de orda çalışıyordu. Telefonlara bakıyordu. Telefonu her açtığında ahizeyi sol eliyle kesik sol kulağına götürüyor, sağ elini sol koltuk altına yerleştiriyordu.

"Evet? Evet? Hemen yolluyorum!"

"Chinaski!"

"Evet, efendim."

"İç çamaşırı bölümüne..."

Sonra sipariş irsaliyesini alıp gerekli parçaları ve her birinden kaç adet istendiğini not ederdi. Bir kez bile telefonda konuşurken yapmadı bunu, hep kapattıktan sonra.

"Bu parçaları bul, iç çamaşır bölümüne götür, imza al ve dön."

Hep aynı cümle.

İlk sevkiyatım iç çamaşırı olmuştu. Parçaları dört lastik tekerlekli yeşil el arabama koyup asansöre gitmiştim. Asansör üst katlardaydı, çağırma düğmesine basıp bekledim. Bir süre sonra asansörün aşağı geldiğini gördüm. Çok yavaştı. Yer hizasına gelince kapılar açıldı, tek gözlü bir albino duruyordu karşımda. Tanrım.

Bana baktı.

"Yenisin değil mi?"

"Evet."

"Ferris'i nasıl buldun?"

"Bence harika biri."

Aynı odada yaşıyor, yemeği sırayla pişiriyor olabilirlerdi, neme lazım.

"Seni yukarı çıkaramam."

"Neden?"

"Sıçacağım."

Asansörden çıkıp uzaklaştı.

Üstümde önlüğüm, öylece bekliyordum. İşler böyle yürürdü genellikle. Ya valiydin ya da çöpçü, ip cambazı veya banka soyguncusu.

dişçi veya meyve toplayıcısı, ya şuydun ya da bu. İşini iyi yapmayı arzularsın. Yapman gerekeni yapar sonra da g.t oğlanının birini beklemek zorunda kalırdın. Aşansörcü sıçarken ben üstümde önlüğümle, yeşil arabamın yanında durup bekliyordum.

Birden, zenginlerin, altın kız ve oğlanların neden sürekli güldüklerini anladım. Biliyorlardı.

Albino döndü.

"Harikaydı. On beş kilo zayıflamış hissediyorum kendimi."

"İyi. Yukarı çıkabilir miyiz şimdi?"

Kapıları kapattı ve satış bölümüne çıktık. Kapıları açtı.

"Şansın açık olsun," dedi albino.

Yeşil arabamı koridorlarda sürüp iç çamaşırı bölümünü aradım, Bayan Meadows'u.

Bayan Meadows bekliyordu. Zarif ve klas bir görünümü vardı. Bir mankeni andırıyordu. Kollarını kavuşturmuştu. Ona yaklaşıncı gözlerini fark ettim. Zümrüt yeşiliydiler, derinlik vardı gözlerinde, bilgi vardı. Onun gibi birini tanıma fikri hoşuma gitti. Müthiş gözler, müthiş bir klas. Arabamı onun tezgâhının önünde durdurdum.

"Merhaba Bayan Meadows." Gülümsedim.

"Hangi cehennemdesin?" diye sordu.

"Ancak geldim."

"Müşterinin beklediğini idrak edemiyor musun? Burayı düzenli çalışan bir bölüm haline getirmeye çalışıyorum ben, anlıyor musun?"

Satış elemanları bizden saatte on sent fazla, artı prim alıyorlardı. Bizimle asla samimi olmayacaklarını öğrenecektim. Kadın veya erkek hepsi aynıydı. En ufak samimiyeti hakaret sayıyorlardı.

"Bay Ferris'i aramam gerekir aslında."

"Gelecek sefer daha hızlı olurum Bayan Meadows."

Siparişi tezgâhın üstüne koyup imzalaması için irsaliyeyi verdim. İrsaliyeyi hiddetli bir tavırla imzalayıp, bana vereceğine yeşil arabanın içine fırlattı.

"Tanrım, *nerden* bulurlar senin gibileri bilemiyorum!"

Arabamı asansöre doğru sürdüm, düğmeye basıp bekledim. Kapılar açıldı ve içeri girdim.

"Nasıl gitti?" diye sordu albino.

"Kendimi on beş kilo ağırlaşmış hissediyorum," dedim ona.

Sırttı, kapılar kapandı ve aşağı inmeye başladık.

O akşam yemekte annem, "Henry, iş bulduğun için gurur duyuyorum seninle!" dedi.

Cevap vermedim.

"Bir iş olduğu için mutlu değil misin?" diye sordu babam.

"Evet."

"Evet mi? Bu kadar mı bütün söyleyeceğin? Bu ülkede ne kadar işsiz insan olduğunun farkında mısın?"

"Çok herhalde."

"Müteşekkir olmalısın öyleyse."

"Bak, şu yemeği konuşmadan yesek olmaz mı?"

"Önündeki yemek için de müteşekkir olmalısın. Bu yemeğin kaç patladığını biliyor musun?"

Tabağımı ittim. "Allah kahretsin! Yiyemem ben bunu!"

Kalkıp odama doğru yürüdüm.

"Odana gelip sana neyin ne olduğunu öğretmem gerekir aslında!"

Durdum. "Beklerim ihtiyar."

Sonra odama girip bekledim. Ama biliyordum gelmeyeceğini. Sabah Mears-Starbuck'a zamanında gidebilmek için saati kurdum. Saat yedi buçuktu henüz ama soyunup yatağa girdim. Işığı söndürdüm, karanlıktaydım. Yapabileceğim başka bir şey, gidebileceğim başka bir yer yoktu. Birazdan yatıp bütün ışıkları söndüreceklerdi.

Babam, "Erken yatıp erken kalkmak, insanı sağlıklı, zengin ve bilge kılar" sloganına bayılırdı.

Onun işine yaramamıştı ama. Bu işlemi tersine çevirmeye karar verdim.

Uyuyamıyordum.

Bayan Meadows'u düşünüp otuz bir çekersem yararı olurdu belki.

Hayır, çok ucuz.

Bir şeylerin beklentisi ile karanlıkta dönüp durdum.

47

Mears-Starbuck'da ilk üç-dört günüm aynıydı. Her şeyin alışıldığı gibi gitmesi güven verici bir şeydi Mears-Starbuck'da. Kast sistemi doğal karşılanıyordu. Depo elemanlarına baştan savma birkaç kelime dışındakiler tek söz eden tek bir satış elemanı yoktu. Ve bu beni etkiliyordu. Yeşil arabamı sürerken kafa yoruyordum. Satış elemanlarının depo

elemanlarından daha zeki olmaları mümkün müydü? Daha iyi giyin-
dikleri kesindi. Kendi bölümlerini bu kadar önemsemeleri rahatsız
ediyordu beni. Ben de satış elemanı olsam aynı duyguyu taşırdım bel-
ki. Satış elemanlarından hoşlanmıyordum, depo elemanlarından da.

Peki, diyordum kendi kendime, bir iş buldun. Ömür boyu böyle
bir işte mi çalışacaksın? Bu yüzden banka soyuyordu insanlar. Yap-
mak zorunda kaldıkları işler küçük düşürücüydü. Neden allahın cezası
bir konser piyanisti veya yargıç değildim? Çünkü eğitim gerekiyordu
ve eğitim parayla sağlanıyordu. Ben bir şey olmak istemiyordum za-
ten. Ve bunda fevkalade başarılı olduğum tartışılmazdı.

Arabamı asansöre sürüp düğmeye bastım.

Kadınlar para sahibi erkekler istiyorlardı, başarılı erkekler. Sefil-
lerle beraber olan kaç klas kadın vardı? Neyse, bir kadın da değildi is-
tediğim. Beraber yaşamak için istemiyordum en azından. Bir erkek bir
kadınla nasıl yaşardı? Ne anlama geliyordu bu? Colorado'da üç yıllık
yemek ve içki ikmalî yapılmış bir mağaraydı istediğim. Kumla sile-
cektim kışımı. Her şeyi, bu basit, korkakça ve sıkıcı yaşantının içinde
boğulmaya yeğlerdim.

Asansör geldi. Albino düğmelerin başındaydı.

"Hey, Mewks ile barlara takılmışsınız dün gece!"

"Bana birkaç bira ısmarladı. Yolsuzdum."

"Karı düzdünüz mü?"

"Ben düzmedim."

"Bir dahaki sefere beni de alsanıza. Kadın tavlamayı öğretirim si-
ze."

"Sen çok mu biliyorsun?"

"Bildığım şeyler var. Geçen hafta Çinli bir kızla beraberdim. Ve
dedikleri doğruymuş."

"Neymiş o?"

Bodruma gelmiştik, kapılar açıldı.

"Yarıkları dikey değil, yatay."

Ferris beni bekliyordu.

"Hangi cehennemdesin?"

"Bahçeyle ilgileniyordum."

"Küpe çiçeklerini mi gübreledin?"

"Evet, her saksıya biraz sıçtım."

"Bak, Chinaski..."

"Evet?"

"Burda esprileri ben yaparım. Anladın mı?"

"Anladım."

"Aç kulaklarını. Erkek Giyimi Reyonu'ndan bir siparişim var."

Sipariş ırsaliyesini elime tutuşturdu.

"Bu siparişi hazırla, teslim et, imza al ve dön."

Erkek Giyimi Reyonu Bay Justin Phillips Junior tarafından yönetiliyordu. İyi yetiştirilmiş, kibar, yirmi iki yaşlarında biriydi Justin. Çok dik dururdu, saçları ve gözleri koyu renkti, dudaklarında sıkıntılı bir ifade olurdu. Talihsiz bir elmacık kemiği eksikliği söz konusuydu ama pek göze çarpmıyordu. Solgundu, harikulade kolalı gömleklele koyu renk takım elbiseler giyerdi. Tezgâhtar kızlar bayılırlardı ona. Hassas, akıllı ve zekiydi. Atalarından biri ona bu hakkı geçirmiş gibi biraz da kabaydı aynı zamanda. Sadece bir kez geleneği bozup konuşmuştu benimle. "Yüzündeki çirkin izler çok üzücü olmalı, değil mi?"

Arabamı Erkek Giyimi Reyonu'na doğru iterken Justin Phillips dimdik durmuş, başı hafifçe yana eğik, sanki bizim görmediğimiz şeyler görür gibi bir yerlere bakıyordu. Bir şeyler görüyordu oralarda. İyi yetiştirilmiş insanlar böyleydiler belki de, ne bileyim. Etrafındakilerden çok üstünmüş gibi davrandığı kesindi. Bu şekilde davranıp üstüne para almak iyi numaraydı becerebilirsen. Yönetimin ve tezgâhtar kızların hoşuna giden de buydu belki. Yaptığı işe gerçekten layık olmayan, ama yine de yapan biriyle karşı karşıyaydık.

Yanına gittim. "İşte siparişiniz Bay Phillips."

Beni fark etmemiş gibiydi, insan kırılıyordu, ama öte yandan daha iyiydi böylesi. Justin boşluğa, asansörün tam üstüne bakarken malları tezgâhın üstüne koydum.

Altın kahkahalar geldi kulağıma birden, dönüp baktım. Chelsey Lisesi'nden benle aynı yıl mezun olmuş bir gruptan geliyordu kahkahalar. Kazak, şort ve benzeri şeyler deniyorlardı. Dört yıllık lise eğitimim boyunca onlarla bir kez bile konuşmadığım için sadece sima olarak tanıyordum. Liderleri Jimmy Newhall'du. Üç yıldır yenilmezliğini sürdüren futbol takımımızın sol bekiydi. Saçları harikulade bir sarıydı, güneş saçının bir yerlerinde parıldardı mutlaka, güneş veya sınıfın ışıkları. Kalın, güçlü bir boynu vardı ve üstüne usta bir yontucunun elinden çıkmış mükemmel bir erkek çocuğu yüzü oturtulmuştu. Her yeri olması gerektiği gibiydi: burnu, alnı, çenesi, her yeri. Bedenen de

öyleydi, mükemmel. Yanındakiler Newhall kadar mükemmel olmasalar da ona yakındılar. Orda durmuş kazaklar deneyip gülüşüyor, California Üniversitesi veya Stanford'a başlayacakları günü bekliyorlardı.

Justin Phillips irsaliyemi imzaladı. Asansöre doğru yürüyordum ki bir ses duydum:

"HEY, SKI! BU İŞ ELBİSESİ ÇOK YAKIŞMIŞ SANA SKI!"

Durup döndüm, sol elimi teklifsizce salladım.

"Şuna bak! Tommy Dorsey'den bu yana kasabanın en sert erkeği!"

"Gable bunun yanında bir kanalizasyon işçisi gibi durur."

Arabamı bırakıp yanlarına gittim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Hoşlanmıyordum onlardan, hiçbir zaman da hoşlanmamıştım. Başkaları onları mükemmel bulabilirdi ama ben öyle bulmuyordum. Kadınımı bir şey vardı bedenlerinde. Yumuşaktılar, ateşle karşı karşıya kalmamışlardı hiç. Harikulade hiçlerdi hepsi. Midemi bulandırıyorlardı. Nefret ediyordum onlardan. Sürekli boğazıma sarılan karabasanın bir parçasıydılar.

Jimmy Newhall güldü bana. "Hey, depocu, takıma girmeyi neden hiç denemedin?"

"Hiç istek duymadım."

"Yemedi değil mi?"

"En üst kattaki otoparkı biliyor musun?"

"Tabii."

"Orda görüşürüz..."

Ben önlüğümü çıkarıp arabaya fırlatırken onlar otoparka doğru yollandılar. Justin Phillips Junior bana gülümsedi, "yavrucuğum, fena sopa yiyeceksin."

Jimmy Newhall bekliyordu, arkadaşları yanındaydı.

"Hey, bakın, depocu."

"Kadın çamaşırı mı giyiyordur sence?"

Newhall güneşe karşı durmuş, gömleğini ve atletini çıkarmıştı. Midesini içeri çekmiş, göğsünü şişirmişti. İyi görünüyordu. Nerden bulaşmıştım bu işe? Alt dudağımın titrediğini hissettim. Orda, çatıda, korku hissettim. Jimmy Newhall'a baktım, altın güneş altın saçlarında parıltıyordu. Futbol sahasında defalarca izlemiştim onu. Ben karşı takıma tezahürat yaparken birçok kez 45-50 metrelik deparlarla sayı yaptığına şahit olmuştum.

Şimdi durmuş bakışıyorduk. Ben gömleğimi çıkarmadım. Öylece duruyorduk. Öylece duruyordum.

Sonunda Newhall, "Peki, bitiricem işini şimdi," dedi. Öne doğru hamle yapmaya başlamıştı ki, elleri paket dolu, ufak tefek, siyahlar giymiş yaşlı bir kadın belirdi. Küçük, yeşil bir şapka vardı başında.

"Merhaba çocuklar!" dedi.

"Merhaba bayan!"

"Ne güzel bir gün..."

Ufak tefek yaşlı kadın arabasının kapısını açıp paketleri bıraktı. Jimmy Newhall'a döndü sonra.

"Ah, ne *harikulade* bir vücut! Bahse girerim ki Maymunlar Kralı Tarzan'sın sen!"

"Hayır bayan," dedim, "bağışlayın ama, *maymun* olan o, yanındakiler de kabilesi."

"Hı," dedi kadın. Arabasına binip çalıştırdı ve geri geri çıkmasını bekledik.

"Tamam Chinaski," dedi Newhall, "okulda pis sırtışın ve o kahrolası hazır cevap ağzınla ünlüydün, *şimdi* tedavi edicem seni!"

Newhall öne çıktı. Hazırdı. Ben pek hazır değildim. Mavi bir gökyüzünün geriye doğru kayışını ve yağmur gibi gelen yumrukları gördüm. Bir maymundan daha hızlıydı, ve daha iri. Tek yumruk çıkarmaya bile fırsat bulamamıştım. Yumrukları yüzüme iniyordu, kaya gibi serttiler. Yumruklanmış kısık gözlerim yüzüme inen yumrukları izliyordu, tanrım, gerçekten güçlüydü, sonu gelmeyecek gibiydi ve gidebileceğim hiçbir yer yoktu. Belki de ödleğin birisin diye geçirdim aklımdan, ödleğin biri olup pes etmelisin belki de.

Ama o yumruklarını indirirken benim korkum yok oldu. Gücüne ve enerjisine hayret ediyordum sadece. Nerden buluyordu? Onun gibi bir domuz? Tükenme bilmiyordu. Artık önümü göremiyordum – sarı, yeşil, mor ve zaman zaman korkunç KIRMIZI ışıklar çakıyordu gözümde sadece... Devrilmek üzere olduğumu hissettim.

Böyle mi olurdu?

Tek dizimin üstüne çöktüm. Başımın üstünden bir uçak geçtiğini duydum. İçinde olmayı arzuladım. Ağzımdan ve çenemden bir şeyler akıyordu... burnumdan akan sıcak kan.

"Bırak artık Jimmy, bitmiş o..."

Newhall'a baktım. "Annen ağzına alır," dedim ona.

"ÖLDÜRECEĞİM SENİ!"

Ayağa kalkamadan üstüme çullanmıştı. Gırtlığıma yapıştı, bir arabanın altına yuvarlandık. Başını bir yere çarptığını duydum. Nereye çarptığını bilmiyordum ama sesi duymuştum. Çok hızlı olmuştu her şey, diğerleri fark etmemişlerdi. Önce ben ayağa kalktım, sonra da Newhall.

"Öldüreceğim seni," dedi.

Newhall saldırdı. Farklıydı bu kez, kaya gibi sert değildi yumrukları. Aynı hiddetle sallıyordu onları ama bir şey eksilmişti. Daha güçsüzdü. Bana vurduğunda gözümde renkler çakmıyordu, gökyüzünü, arabaları, arkadaşlarının yüzlerini ve onu görebiliyordum. Ben hep geç ısınmışımdır. Newhall yumruklarını sakınmıyordu yine ama kesinlikle daha güçsüzdü. Ve benim küçük ellerim vardı, küçük ellerle kutsanmışım, yetersiz silahlarla.

Ne yıpratıcı yıllardı onlar – yaşama isteği ve gereksinimi ile dolu olup yapamamak.

Midesine sert bir sağ gömdüm, nefesinin kesildiğini duyunca sol elimle boynundan kavrayıp bir sağ daha gömdüm. Sonra hafifçe itip o yontulmuş yüze ikili bir kombinasyon yerleştirdim. Gözlerini gördüm, harikaydı. O ana dek tatmadığı bir şey tattırıyordum ona. Dehşete kapılmıştı. Dehşete kapılmıştı, çünkü yenilgiyle nasıl başedeceğini bilmiyordu. İşi ağırdan almaya karar verdim.

Sonra biri bir yumruk indirdi başımın arkasına. Sıkı yumruktu. Dönüp baktım.

Jimmy'nin kızıl saçlı arkadaşıydı, Cal Evans.

Parmağımı ona doğrultup bağırdım, "Uzak dur benden! Tek tek gelin! Bunun işi bitince sıra sende!"

Çok sürmedi Jimmy'nin işini bitirmek. Birkaç fiyakalı ayak oyunu bile denemiştım. Birkaç direk çıkarıp oyalandıktan sonra üstüne gidip yumruklamaya başladım. İyi dayanıyordu, hatta işini bitiremeyeceğimi sandım bir ara, ama birden, hey, senle dost olup birkaç bira içsek, der gibi baktı bana, sonra yığıldı.

Arkadaşları başına üşüşüp kaldırdılar, onunla konuştular. "Hey, Jim, iyi misin?"

"Ne yaptı sana bu orospu çocuğu Jim? Evet de işini bitirelim Jim. Yeter ki evet de."

"Eve götürün beni," dedi Jim.

Merdivenlerden inişlerini izledim, hepsi onu tutmaya çalışıyor, biri gömleği ile atletini taşıyordu...

El arabamı almak için aşağı indim. Justin Phillips bekliyordu.

"Döneceğini ummuyordum," dedi küçümseyerek.

"Vasıfsız personelle ahbablık etme," dedim ona.

İttim arabamı. Yüzüm ve elbiselerim berbat durumdaydı. Asansöre gidip düğmeye bastım. Biraz bekledikten sonra geldi albino. Kapılar açıldı.

"Haber yayıldı," dedi, "yeni ağır siklet boks şampiyonu olduğun ağızdan ağıza dolaşıyor."

Tekdüze yerlerde çabuk yayılır haberler.

Kesik kulak Ferris bekliyordu.

"Canın sıkılınca gidip müşterileri benzetemezsin."

"Sadece birini benzettim."

"Bir diğeri olmayacağından emin olamayız."

"Bu herif kaşındı."

"Umursamayız bunu. Bildiğimiz tek şey fazla ileri gittiğin."

"Alacağım ne olacak?"

"Postalarınız."

"Peki, görüşürüz..."

"Dur, dolap anahtarını iade et."

Üstünde sadece iki anahtar olan anahtarlığımı çıkarıp dolap anahtarını Ferris'e verdim.

Sonra personel kapısına gidip kapıyı açtım. Tuhaf açılıp kapanan, çelik ve ağır bir kapıydı. Kapı açılıp gün ışığını içeri alırken dönüp Ferris'e el salladım, küçük bir el hareketi. Tepki vermedi. Gözlerini bana dikmişti. Sonra kapı Ferris'in üstüne kapandı. Sevmiştim bu adamı nedense.

48

"Demek bir hafta bile sürdüremedin işini?"

Köfteyle spagetti yiyorduk. Benim sorunlarım yemek masasında tartışılırdı hep. Yemek saati mutsuz geçerdi hep.

Babamın sorusunu yanıtlamadım.

"Ne oldu? Neden bastılar kışına tekme?"

Cevap vermedim.

"Henry, baban sana bir şey sorduğunda cevap ver!" dedi annem.

"Dayanamamıştır, ne olacak başka?"

"Yüzüne bak," dedi annem, "dayak yemiş. Patronun mu dövdü seni Henry?"

"Hayır, anne..."

"Neden yemiyorsun Henry? İştahsızsın hep."

"Yiyemiyor," dedi babam, "çalışmıyor, hiçbir şey yapamıyor, hiçbir s..im olmaz bundan!"

"Yemek masasında böyle konuşmamalısın Baba," dedi annem ona.

"Ama doğru!" İnanılmaz miktarda makarna dolamıştı babam çatalına. Ağzına sokup çiğnemeye başladı. Çiğnerken çatalını köftelerden birine saplayıp ağzına attı, sonra da bir parça ekmek sıkıştırdı oraya.

Karamazov Kardeşler'de Ivan'ın, "Kim babasını öldürmek istemez ki?" dediğini anımsadım.

Babam ağız dolusu yemeğini çiğnerken ağzının kenarından uzun bir makarna sallanıyordu. Nihayet farkına vararak gürültülü bir şekilde emdi makarnayı. Sonra uzanıp kalıvesine iki kaşık dolusu şeker koydu, fincanını kaldırıp inanılmaz bir yudum aldı ve anında masanın üstüne püskürttü.

"Bu bok çok sıcak!"

"Daha dikkatli olmalısın Baba," dedi annem.

İş pazarını taradım, eskilerin tabiri ile, ama iç karartıcı ve yararsız bir rutindi. O küçük düşürücü servis elemanlığı bile ancak torpille mümkündü. Bulaşıkçıdan geçilmiyordu bu yüzden, şehir işsiz bulaşıkçılarla doluydu. Akşamüstleri Pershing Meydanı'na gidip onlarla oturdum. Evangelistler de orda olurlardı. Kiminin davulu, kiminin gitarı vardı, çalılar ve helalar homoseksüel kaynardı.

"Bazılarının paraları var," demişti genç bir berduş bana. "Bir keresinde bir adamın evinde iki hafta kaldım. Yiyip içiyordum, üst baş bile almıştı bana, ama iliğimi kuruttu. Ayakta duracak gücüm yoktu. Bir gece o uyurken sürünerek kaçtım. Korkunçtu. Bir keresinde öpmüştü beni, yere sermiştim orospu çocuğunu. 'Bir daha denersen seni öldürürüm!' dedim ona."

Clifton Kafeterya hoş yerdı. Paran yetmiyorsa olanı verirdin. Hiç yoksa hiç vermezdin. Berduşların bazıları oraya gidip iyice doyururlardı karınlarını. Çok iyi bir yaşlı adamdı sahibi, ender insanlardan bi-

ri. Ben hiç beleş karın doyurmadım orda, yapamadım. Bir kahveyle bir elma tatlısı alır, beş sent verirdim. Bazen iki de kurabiye alırdım. Sakin ve serindi içerisi. Büyükçe bir şelale vardı, yanına oturup her şeyin yolunda gittiğini hayal edebilirdin. Phillippe'in Yeri de hoştu. Üç sente bir kahve alıp istediğin kadar tazeleyebilirdin. Orda bütün gün oturup kahve içebilirdin, berbat bile görünsen kimse gelip orayı terk etmeni istemezdi. Berduşlardan tek istedikleri içeri şarap sokup içmemeleriydi. Ortalıkta fazla ümit yokken ümit verirdi insana bu tür yerler.

Pershing Meydanı'ndakiler bütün gün Tanrı'nın varlığını tartışarlardı. İyi tartışamazdı çoğu, ama arada sırada iyi konuşan bir dindar veya ateist çıkar, gösteriyi ilginç kılardı.

Biraz param olduğunda sinema binasının altındaki bara giderdim. On sekiz yaşındaydım ama bana servis yaparlardı. Neredeyse her yaşta olabilecek bir görünümüm vardı. Bazen 25 görünür, bazen de 30 hissederdim kendimi. İlk birayı alabilecek kadar para yeterliydi, eşcinseller ısmarlamaya başarlardı. Viskiye çevirirdim. Sülük gibi emerdim viskileri onlardan, sonra yakınlık kurmaya çalıştıklarında kabalaşır, onları itip dışarı çıkardım. Bir süre sonra uyanmışlardı, tadı kaçtı oranın. Kütüphane gittiğim en kasvetli yerdı. Bir süre sonra okuyacak kitap bulamaz olmuştum. Kalın bir kitap çekip güzel bir kız bulana dek dolanırdım. Bir-iki tane bulunurdu her zaman. Üç-dört iskemle öteye oturup bana asılacağını umardım. Çirkin olduğumu biliyordum, ama yeterince entelektüel görünmeyi başarırsam bir şansım olacağını düşünürdüm. Bir kez bile işe yaramadı. Kızlar bazı notlar alır, sonra ben temiz elbiselerinin altındaki vücutlarının ritmik ve sihirli hareketlerini izlerken kalkıp giderlerdi. Maksim Gorki ne yapardı böyle bir durumda acaba?

Evde her gece aynı şey yaşıyordu. Kaçınılmaz soru yemeğin ilk lokmaları yenmeden asla sorulmazdı. Sonra babam, "bugün iş buldun mu?" diye sorardı.

"Hayır."

"Uğradığın bir yer oldu mu?"

"Birçok. Daha önce gittiğim yerlere ikinci, hatta üçüncü kez gittim."

"İnanmıyorum."

Ama doğruydı. Bazı şirketlerin elemana ihtiyaçları olmadığı halde gazetelere iş ilanı verdikleri de doğruydı. Personel bölümünü meş-

gul ediyorlardı böylece. Birçok çaresiz insanın vaktini çalıp ümitlerini yıkıyorlardı aynı zamanda.

"Yarın bir iş bulacaksın Henry," derdi annem hep...

49

Yaz boyunca iş aradım ve bulamadım. Jimmy Hatcher uçak fabrikasında bir iş yakalamıştı. Hitler Avrupa'da ilerleyip işsizlere iş imkânı yaratıyordu. Başvuru formlarımızı beraber teslim etmiştik Jimmy ile. Aynı şeyleri yazmıştık, tek fark *Doğum Yeri* olarak benim Almanya, onun Reading, Pasadena yazmış olmasıydı.

"Jimmy iş buldu. Aynı okuldan mezunsunuz ve senle yaşıt," dedi annem. "Sen niye giremedin uçak fabrikasına?"

"Çalışmayı sevmeyen insanı fark eder onlar," dedi babam. "Bunun tek istediği yatağına uzanıp senfonik müzik dinlemek!"

"Canım, çocuk müzikten hoşlanıyor. O da bi şey."

"Ama YARARI yok! İşe YARAMIYOR."

"Ne yapsın?"

"Bir radyo istasyonuna gidip o tür müziği sevdiğini söylesin, iş istesin."

"Böyle yürümüyor bu işler. O kadar kolay değil."

"Nerden biliyorsun. Denedin mi?"

"Söylüyorum, mümkün değil."

Babam ağzına bir domuz pirzolası soktu. Çiğnerken yağlı kısmı dudaklarından sarkıyordu. Üç dudaklıydı sanki. Sonra o parçayı içeri emdi ve anneme baktı. "Görüyor musun Anne, oğlanın çalışmaya niyeti yok."

Annem bana baktı. "Henry, neden yemiyorsun?"

Sonunda Los Angeles Şehir Üniversitesi'ne kaydolmam kararlaştırıldı. Ücretsizdi ve okul kitaplarını kullanılmış olarak ucuza almak mümkündü. Babam işsiz olmamdan utanç duyuyordu, okula gidersem bu utanç verici durum ortadan kalkacaktı. Eli LaCrosse (Dazlak) aynı üniversitede bir dönem okumuştı. Ona danışıyordum.

"En kolay hangisi?" diye sordum.

"Gazetecilik. Gazetecilik okuyanlar boş boş oturuyorlar."

"Peki, gazetecilik okuyacağım."

Elimdeki rehber kitaba baktım.

"Bu Uyum Günü dedikleri de nedir?"

"Boş ver onu, palavra."

"İyi ki söyledin dostum. Kampüsün karşısındaki bara gidip birer bira içeriz öyleyse."

"Tabii ya!"

"Evet."

Uyum Günü'nün ertesi günü derslerini seçip programını yapman gerekiyordu. Herkes ellerinde kâğıtlar ve rehberlerle deli gibi koşturuyordu. Ben tramvayla gelmiştim. Önce "W" tramvayı ile Vermont'a, sonra da "V" tramvayı ile Monroe'ya, kuzeye çıkmıştım. Herkesin nelerle koşturduğundan, ne yapmam gerektiğinden bihaberdim. Kendimi iyi hissetmiyordum.

"Afedersin..." dedim kızın birine.

Başını şöyle bir çevirip yoluna devam etti. Çocuğun teki koşarak yanımdan geçiyordu, kemerinin arkasından yakalayıp durdurdum.

"Hey, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Kes sesini. Neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum! Ne yapmam gerektiğini bilmek istiyorum!"

"Uyum Günü'nde her şeyi izah ettiler."

"Haaa..."

Bıraktım gitsin, koşarak uzaklaştı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Birine gidip Gazetecilik okumak istediğini söylersen, onlar da sana ders programını verirler diye düşünmüştüm. Hiç de öyle olmuyordu. Bu insanlar ne yapılması gerektiğini biliyor ama sır vermiyorlardı. Kendimi ilkokulda hissettim tekrar, benim bilmediğim şeyler bilen kalabalığın içinde bir sakat gibi. Banklardan birine oturup koşturmalarmı izledim. Kandırabilirdim onları belki de. Evdekilere okula gittiğimi söyleyip her gün kampüsün çimlerinde yatabilirdim. Koşarak gelen birini gördüm sonra. Dazlak'tı gelen. Yakasına yapıştım.

"Hey, hey, Hank! Ne oluyor?"

"Seni bi güzel marizlemeliyim, g.t!"

"Ne oldu? Ne var?"

"Derslerimi nasıl seçerim? Ne yapmam gerek?"

"Bildiğini sanıyordum!"

"Nasıl? *Nerden* bileceğim? Ben bu bilgiyle mi doğdum? Gereksinim anında danışabileceğim bi şekilde kayıtlı mı bu bilgi içimde?"

Banklardan birine götürdüm onu, yakasını bırakmamıştım. "Anlat bakalım, açık ve seçik olsun, yapmam gerekenler ve nasıl yapılacaktır. Ya bu işi kıvırırsın ya da sopa yersin."

Dazlak her şeyi anlattı. Uyum Günü ayağıma gelmişti. Yakasını hâlâ bırakmamıştım. "Bırakıyorum seni şimdi. Ama bi gün hesaplaşacağım senle. Ödeteceğim bunu sana. Zamanını kestiremeyeceksin, ama o gün gelecek."

Saldım onu. Diğerlerinin arasına karışıp, koşarak uzaklaştı. Benim kaygılanıp telaşlanmam yersizdi. En kötü dersleri seçecektim, en kötü hocaları, en kötü saatleri. Kampüsteki tek kaygısız öğrenci bendim. Kendimi onlardan üstün hissetmeye başladım.

Sabahın yedisinde başlayan ilk İngilizce dersine girene dek. Saat yedi buçuk olmuştu, kapıda durmuş içerden gelen sesleri dinlerken akşamdan kalmaydım. Babamın aldığı okul kitaplarını satıp parayı içkiye yatırmıştım. Bir gece önce odamın penceresinden kaçıp semt barında kapanışa dek içmiştim. İttiğim biralardan müthiş başım ağrıyordu. Sarhoştum hâlâ. Kapıyı açıp içeri girdim. Öylece durdum orda. İngilizce hocamız, Bay Hamilton, sınıfın önünde durmuş şarkı söylüyordu. Pikapta bir plak çalıyordu, sesi sonuna kadar açıktı ve sınıf Bay Hamilton'a eşlik ediyordu. Gilbert ve Sullivan'ın bir plağıydı çalan.

*Hâkimiyim artık
Kraliyet Donanmasının...*

*Bütün mektupları ele geçirip
kopyalarını çıkardım...*

*Hâkimiyim artık
Kraliyet Donanmasının...*

*Masanızda kalıp
asla açılmayın denize...*

*Siz de hâkimi olabilirsiniz
Kraliyet Donanmasının...*

Sınıfın arkasına gidip boş bir yere oturdum. Hamilton pikabı kattı. Siyah beyaz bir takım, içine de parlak kırmızı bir gömlek giy-

mişti. Nelson Eddy'yi çağırıyordu. Sonra sınıfa dönüp kol saatine baktı ve bana seslendi:

"Siz Bay Chinaski olmalısınız?"

"Evet."

"Bir düğüne ya da bir cenazeye yarım saat geç kalır mıydınız?"

"Hayır."

"Neden, lütfen nedenini açıklayın?"

"Benim cenazem söz konusu ise zamanında orda olmam gerekir. Düğün benim düğünümse zaten cenazem demektir." Hazır cevap olmuşumdur hep. Elimde değil.

"Canım efendim," dedi Bay Hamilton, "Doğru telaffuz öğrenme gayesi ile Gilbert ve Sullivan dinliyoruz. Lütfen ayağa kalkın."

Ayağa kalktım.

"Şimdi bu şarkıyı söyleyin. *Masanızda kalıp asla açılmayın deni-ze, siz de hâkimi olabilirsiniz Kraliyet Donanmasının.*"

Öylece duruyordum.

"Evet, başlayın, lütfen!"

Mırıldanıp yerime oturdum.

"Bay Chinaski, güçlükle duyabildim sizi. Biraz daha şevkle söyleyebilir misiniz?"

Tekrar ayağa kalktım. Müthiş derin bir nefes alıp koyverdim. "KRALİYET DONANMASININ HÂKİMİ OLMAK İSTİYORSANIZ MASANIZ-DA KALIP ASLA DENİZE AÇILMAYIN!"

Ters söylemiştim.

"Bay Chinaski," dedi Bay Hamilton, "lütfen oturun."

Oturdum. Dazlak'ın suçuydu.

50

Herkes beden eğitimine aynı saatte giriyordu. Dazlak'ın dolabı benimkiyle aynı sırada, dört beş dolap ilerdeydi. Dolabıma herkesten önce gittim. Dazlak ile ortak bir problemimiz vardı. Bacaklarımıza battığı için yün pantolon giymekten nefret ediyorduk, ama ailelerimiz çok seviyordu yün pantolon giymemizi. Problemi halletmiş, sırtımı Dazlak'a açıklayıp onu da kurtarmıştım. Yün pantolonun içine pijama giymek yeterliydi.

Dolabımı açıp soyundum. Pantolonumu ve pijamamı çıkardım, pi-

jamayı dolabın üstüne gizledim. Eşofmanımı giydim. Diğerleri yavaş yavaş gelmeye başlamışlardı.

Dazlak ile müthiş pijama öykülerimiz vardı ama en iyisi Dazlak'inkiydi. Bir gece kız arkadaşı ile çıkıp dansa gitmişler. İki dans arasında kız Dazlak'a, "bu ne?" diye sormuş.

"Ne ne?"

"Pantolonunun paçasından bir şey sarkıyor."

"Ne?"

"Aman allahım! Pantolonunun altına pijamanı giymişsin!"

"Ne? Aa... Unutmuş olmalıyım..."

"Hemen gidiyorum burdan!"

Bir daha çıkmamıştı kız onunla.

Çocuklar soyunup eşofmanlarını giyiyorlardı. Sonra Dazlak girdi içeri, gidip dolabını açtı.

"Nasılsın koç?" diye sordum ona.

"Oo, selam Hank..."

"Sabahın yedisinde İngilizce dersim var. Günü çok iyi başlatıyor. Yalnız adını değiştirip *Müzik Eğitimi I* koymalılar."

"Ha, evet. Hamilton. Anlattılar. He hee hee..."

Yanına gittim.

Kemerini çözmüştü. Uzanıp pantolonunu indirdim. Altına yeşil çizgili bir pijama giymişti. Pantolonunu çekmeye çabaladı ama ondan daha güçlüydüm.

"HEY, ARKADAŞLAR, BAKIN! AMAN ALLAHIM, OKULA PİJAMALARINI GİYEN BİRİ!"

Mücadele ediyordu Dazlak. Kıpırmızıydı yüzü. Birkaç kişi gelip baktılar. Sonra en kötüsünü yaptım. Pijamasını indirdim.

"ŞURAYA BAKIN! ZAVALLI SADECE KEL DEĞİL ÇÜKÜ DE YOK NEREDEYSE! BİR KADININ KARŞISINDA NE YAPACAK GARİBİM?"

Yanımızda duran iri bir oğlan, "Chinaski, bokun tekisin!" dedi bana.

"Evet," diye onayladılar etraftakiler, "Evet... evet..." diyen sesler geldi kulağıma.

Dazlak pantolonunu çekti. Ağlıyordu. Çocuklara baktı, "Öyleyse," dedi, "Chinaski *de* pijama giyer! Beni bu işe başlatan o! Dolabına bakın, bakın dolabına!"

Dazlak dolabıma koşup kapağını hışımla açtı. Dolabımı boşalttı.

Pijama yoktu.

"Sakladı pijamasını! Bir yere sakladı!"

Elbiselerimi yerde bırakıp yoklamanın yapıldığı top sahasına gittim. İkinci sıradaydım. Birkaç kez çömelip kalktım. Arkamda duran iri biri dikkatimi çekti. Sırası geldiğinde ismini öğrendim. Sholom Stodolsky.

"Chinaski," dedi, "bokun tekisin."

"Benle uğraşma koçum, sağım solum belli olmaz."

"Uğraşıyorum senle işte."

"Sabrımı taşıрма şişko."

"Biyoloji Binası ile tenis kortu arasındaki yeri biliyor musun?"

"Görmüşlüğüm var."

"Bedenden sonra orda bekleyeceğim seni."

"Anlaştık," dedim.

Gitmedim. Bedenden sonraki dersleri asıp bir tramvaya atladım, Pershing Meydanı'na gittim. Banklardan birine oturup birilerinin kapışmasını bekledim. Uzun süre hiçbir şey olmadı. Sonunda bir dindarla bir ateist kapıştı. Pek iyi değillerdi. Ben agnostiktim. Agnostiklerin tartışacak pek bir şeyleri yoktur. Parktan çıkıp Yedinci Cadde ile Broadway kavşağına yürüdüm. Şehrin merkeziydi orası. Orda da karşıya geçebilmek için ışıkların değişmesini bekleyen insanların dışında pek bir şey yoktu. Bacaklarımın kaşındığını hissettim birden. Pijamamı dolabın üstünde bırakmıştım. Ne boktan bir gün olmuştu, başından sonuna. "W" tramvayına atlayıp en arkaya oturdum, eve döndüm.

51

Üniversitede hoşlandığım tek öğrenci tanıdım, Robert Becker. Yazar olmak istiyordu. "Yazmakla ilgili her şeyi öğreneceğim. Bir arabanın parçalarını söküp tekrar monte etmek gibi bir şey olacak."

"İş gibi yani," dedim.

"Yapacağım, kafama koydum."

Becker benden birkaç santim kısa ama daha genişti, güçlü bir yapısı vardı. İri omuzlar, iri kollar.

"Çocukken bir hastalık geçirdim," dedi bana. "Bir yılımı yatakta iki tenis topunu sıkarak geçirdim, her elimde bir tane. Kalktığımda

böyle olmuşum."

Geceleri kurye olarak çalışıyor, üniversite masraflarını kendi kar-
şılıyordu.

"Nasıl iş buldun?"

"Birini tanıyan birini tanıyorum."

"Bahse girerim ki seni marizlerim."

"Belki evet, belki hayır. Beni ilgilendiren tek şey yazmak."

Bahçeye bakan kameriyede oturuyorduk. İki tip beni kesiyordu.

Sonra sordu biri. "Hey," dedi, "sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sor bakalım."

"Yahu, ilkokulda pısıriğin tekiydin, seni hatırlıyorum. Şimdi ise
sert birisin. Ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Sinik bir tip misin?"

"Muhtemelen."

"Sinik olmaktan mutlu musun?"

"Evet."

"Öyleyse sinik değilsin, çünkü sinikler mutlu değildirler."

Vodvilvari bir şekilde el sallayıp uzaklaştılar, gülerek.

"Bozum ettiler seni," dedi Becker.

"Hayır, fazla istekliydiler."

"Sinik misin gerçekten?"

"Mutsuzum. Sinik olsaydım kendimi daha iyi hissederdim herhal-
de."

Kameriyeden aşağı atladık. Dersler bitmişti. Becker kitaplarını
dolabına koymak istedi. Dolabına gidip kitaplarını bıraktık. Beş-altı
sayfa yazı verdi bana.

"Al, oku bunu. Bir öykü."

Benim dolabıma gittik. Dolabımı açıp kesekâğıdını verdim ona.

"Al bir yudum..."

Bir şişe porto şarabı vardı kesekâğıdında.

"Sürekli bulundurur musun?" diye sordu.

"Bulundurmaya çalışırım."

"Baksana, bu gece boş gecem, gelip arkadaşlarımı tanımak ister
misin?"

"İnsanlar pek iyi gelmez bana."

"Bunlar farklı."

"Öyle mi? Nerde? Senin evinde mi?"

"Hayır. Sana adresi yazayım..." Bir kâğıt parçasına adresi yazmaya koyuldu.

"Bu insanlar ne yapar, Becker?"

"İçerler."

Kâğıdı cebime koydum.

O gece yemekten sonra Becker'in öyküsünü okudum. İyiydi, kıskandım. Bir gece bisikletine atlayıp harikulade bir kadına gece telegrafı götürüşünü anlatıyordu. Objektif ve açık yazıyordu, yumuşak bir nezaketle. Becker, Thomas Wolfe'dan etkilendiğini söylemiştim ama Wolfe gibi feryat figan edip süslemiyordu yazdığını. Duygu vardı, ama neon ışıklarıyla yazılmamıştı. Yazabiliyordu Becker, benden iyi yazıyordu.

Bizimkiler bir daktilo almışlardı bana. Birkaç öykü denemiştım ama sonuç sitemkâr ve pejmürde olmuştu. Çok da kötü değildiler ama dileniyorlardı sanki, hayatıyetleri eksikti. Becker'in öykülerinden daha karanlık, daha tuhaftılar ama bir şey eksikti. Birkaçı olmuştu aslında – bana göre– ama belli bir yere yönlendirilmiş olmaktan çok oraya tesadüfen düşmüş gibiydiler. Becker'in daha iyi olduğu apaçıktı. Resim yapmayı denerdim belki.

Bizimkilerin uyumasını bekledim. Babam müthiş horlardı. Horultuyu duyunca yatak odamın penceresinden aşağı atladım. Komşunun park yerine inmişim, karanlıkta ağır adımlarla yürüdüm. Longwood Caddesi'nden 21. Sokak'a, ordan da sağa sapıp tepeyi tırmanarak "W" tramvayının son durağı olan Westview Sokağı'na girdim. Jetonumu kutuya atıp tramvayın arkasına oturdum, bir sigara yaktım. Becker'in arkadaşları öykülerine biraz olsun benziyorlarsa müthiş bir gece olacaktı.

Beacon Sokağı'ndaki adrese vardığımda Becker ordaydı. Arkadaşları kahvaltı masasına oturmuşlardı. Tanıştırıldım. Harry vardı, Lana vardı, Gobbles vardı, Kokarca vardı, Bataklık Kuşu vardı, Ellis vardı, Köpekyüz vardı, bir de Karındeşen. Geniş kahvaltı masasının etrafına oturmuşlardı. Harry bir devlet dairesinde çalışıyordu, o ve Becker dışında hiçbirimiz çalışmıyorduk. Lana, Harry'nin karısıydı. Bebekleri Gobbles yüksek bir iskemlede oturuyordu. Genç ve inceydiler, elde sarılmış sigaralar içiyorlardı.

"Becker senden söz etti," dedi Harry. "Yazar olduğunu söyledi."

"Bir daktilom var."

"Bizim hakkımızda yazacak mısın?"

"İçmeyi yeğlerim."

"İyi öyleyse. İçme yarışması yapacağız. Paran var mı?" diye sordu Kokarca.

"İki dolarım var."

"Güzel, giriş iki dolar. Çıkın paraları!" dedi Harry.

On sekiz dolar toplanmıştı. Güzel görünüyordu dolarlar masanın üstünde. Bir şişe viskiyle küçük kadehler çıkmıştı ortaya.

"Becker kendini sert biri saydığını söyledi. Sert misin?"

"Evet."

"İyi, göreceğiz."

Çok güçlü bir ışık vardı mutfakta. Sek viski içilecekti. Koyu sarı bir viski. Harry bardakları doldurdu. O ne güzellik! Ağzım sulanmıştı. Radyo açıktı. *Johnny, Johnny, ne güzel seversin!* diye söylüyordu biri.

"Dipliyoruz!" dedi Harry.

Kaybetmem olanaksızdı. Günlerce içebilirdim. Doymuyordum içmeye.

Gobbles'ın önünde kendi minik bardağı vardı. Biz bardaklarımızı kaldırıp diplerken o da bardağını kaldırıp içti. Hepsi çok komik bulmuştu bunu. Ben çok komik bulmamıştım bir bebeğin içki içmesini, ama bir şey demedim.

Harry ikinci tur için bardakları doldurmaya başladı.

"Öykümü okudun mu Henry?" diye sordu Becker.

"Evet."

"Nasıl buldun?"

"İyi buldum. Hazırsın artık. Biraz talihli olman gerek sadece."

"Dipliyoruz," dedi Harry.

İkinci tur sorun değildi, herkes dipledikisini, Gobbles dahil.

Harry bana baktı. "Dövüşmek ister misin Hank?"

"Hayır."

"Eğer istersen Köpekyüz'ü önerebilirim."

Köpekyüz benim iki mislimdi. Ne yıldırıncı bir dünyada yaşıyorduk. Her etrafına bakındığında seni nefes bile almadan haklamaya hazır birileri vardı. Köpekyüz'e baktım.

"Selam dost!"

"Bırak bu ayakları," dedi Köpekyüz, "geleni diiple yeter."

Harry bardakları doldurdu. Gobbles'ı bu kez es geçtiği için müte-

şekkirdim. Herkes dipledi içkisini. Sonra Lana yarışmadan çekildi.

"Birinin ortalığı toplayıp sabah Harry'yi işe yollaması gerekiyor," dedi.

Bir sonraki tur için bardaklar dolduruldu. Tam o anda kapı güm diye açıldı ve yakışıklı, yirmi iki yaşlarında biri koşarak girdi içeri.

"Allah kahretsin Harry!" dedi, "sakla beni! biraz önce bir benzin istasyonu soydum!"

"Arabam garajda," dedi Harry, "arka döşemeye yat, ve orda kal!"

İçkileri dipledik. Kadehler tekrar dolduruldu. Yeni bir viski şişesi belirmişti. On sekiz dolar masanın üstündeydi hâlâ. Lana hariç hepimiz yarışmayı sürdürüyorduk. Bol viski gerekeceğe benziyordu.

"Hey," dedim Harry'ye, "ya içki biterse?"

"Göster ona Lana..."

Üst dolaplardan birini açtı Lana. Viski şişeleri dizilmişti, hepsi aynı marka. Kaçırdıkları bir kamyondu ganimetti sanki, öyleydi muhtemelen. Bunlar da çetenin elemanlarıydılar. Harry, Lana, Kokarca, Bataklıkkuşu, Ellis, Köpekyüz ve Karındeşen, belki de Becker, arabanın arka döşemesinde yatan oğlanın onlardan biri olduğu kesin. Los Angeles halkının böylesine etkin bir kesimi ile beraber olmaktan onur duydum. Becker yazmakla kalmıyor, insandan da anlıyordu. İlk romanımı Robert Becker'e ithaf edecektim. *Zaman ve Nehre Dair*'den daha iyi olacaktı.

Harry içkileri koymayı sürdürdü, biz de diplemeyi. Mavi bir sigara dumanıyla kaplıydı mutfak.

İlk çekilen Bataklıkkuşu oldu. Çok iri bir burnu vardı, benden bu kadar dercesine sallamıştı başını, mavi sigara dumanının ardında "hayır" anlamında sallanan koca bir burun görünmüştü sadece.

İkinci çekilen Ellis oldu. Anladığıma göre göğsü çok kıllıydı, ama taşaklarında pek yoktu.

Köpekyüz çekildi sonra. Birden fırlayıp banyoya gitti ve kustu. Onun kustuğunu duymak Harry'de de aynı isteği uyandırmıştı, yerinden fırlayıp lavaboya kustu.

Becker, Kokarca, Karındeşen ve ben kalmıştık.

Sonra Becker pes etti. Kollarını masanın üstünde kavuşturup başına yastık yaptı, tükenmişti.

"Gece ne kadar genç," dedim, "genellikle güneş doğana kadar içirim."

"Evet," dedi Karındeşen, "ve bir sepete sıçarsın!"

"Evet, senin başını andıran bir sepete."

Karındaşen ayağa kalktı. "Kıçını tekmelerim senin, orospu çocuğu!"

Masanın üstünden bir yumruk salladı, ıskaladı ve şişeyi devirdi. Lana bir bez alıp masayı sildi. Harry yeni bir şişe açtı.

"Otur Deşen, yoksa diskalifiye olursun," dedi Harry.

Harry bardakları doldurdu. Dipleedik.

Karındaşen kalkıp arka kapıya yürüdü, kapıyı açarak geceye baktı.

"Hey Deşen, ne s..im yiyorsun orda?"

"Dolunay mı diye bakıyorum."

"Dolunay mı?"

Yanıt gelmedi. Merdivenlerden aşağı, çalılara yuvarlandığını duyduk. Onu orda bıraktık.

Ben ve Kokarca kalmıştık.

"Kokarca ile başedene rastlamadım henüz," dedi Harry.

Lana, Gobbles'ı yatırıp mutfağa döndü. "Aman Allahım, cesetten geçilmiyor burası."

"Doldur Harry," dedim.

Harry Kokarca'nın bardağını, sonra da benimkini doldurdu. O içkiyi içmemin mümkün olmadığını biliyordum. Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Çok kolaymış gibi davrandım. Bardağı alıp dipleedim. Kokarca bakakalmıştı. "Hemen geliyorum, helaya gitmem gerek."

Oturup bekledik.

"İyi çocuk Kokarca," dedim, "Kokarca dememelisiniz ona, nereden geliyor bu lakap?"

"Bilmiyorum," dedi Harry, "biri yakıştırmış ona."

"Arabanın arkasında yatan o çocuk. Çıkacak mı arabadan?"

"Sabahtan önce çıkmaz."

Oturup bekledik. "Gidip bi göz atsak iyi olacak sanırım," dedi Harry.

Banyonun kapısını açtık. Kokarca görünürde yoktu. Sonra gördük onu. Küvetin içine yığılmıştı. Küvetin ucundan ayakları görünüyordu. Gözleri kapalıydı, sızmıştı. Masaya döndük. "Para senin," dedi Harry.

"O viski şişelerinin birkaçının parasını ödememe izin verir misin?"

"Unut gitsin."

"Samimi misin?"

"Evet, tabii."

Parayı alıp sağ ön cebime koydum. Kokarca'nın içkisi gözüme ilişti.

"Bunu ziyan etmeyelim," dedim.

"Onu da mı içeceksin?" diye sordu Lana.

"Neden olmasın? Yolluk..."

Mideme indirdim.

"Hadi, görüşürüz çocuklar, harikaydı!"

"İyi geceler Hank..."

Arka kapıdan çıkıp Karindeşen'in üstünden atladım. Arka tarafta dar bir sokağa girip sola döndüm. Bir süre yürüdükten sonra yeşil bir Chevy Sedan gördüm. Yanına giderken sendeledim. Dengemi sağlamak için arka kapının kulpuna yapıştım. Allahın cezası kapı kilitli değildi, açılınca devrildim. Kötü düşmüştüm, sol dirseğim kaldırımda sıyrılmıştı. Dolunaydı. Birden çarpmıştı beni viski. Ayağa kalkamayacağımı hissettim. Kalkmak zorundaydım. Sert biriydim ben. Kalktım, yarı açık kapının üstüne yığıldım. Kapıya tutunarak doğruldum. Kapının iç kulpunu yakaladım ve kendimi arka koltuğa bıraktım. Bir süre oturdum orda. Sonra kusmaya başladım. Gerçekten geliyordu. Şelale gibiydi, arka döşeme dolmuştu. Öylece oturdum bir süre. Sonra arabadan çıkmayı becerdim. Mendilimi çıkarıp pantolon paçalarına ve ayakkabılarıma bulaşan kusmuğu sildim elimden geldiğince. Arabanın kapısını kapatıp yürümeye başladım. "W" tramvayını bulmak zorundaydım. Bulacaktım.

Buldum. Son durakta indim. Westview Sokağı'ndan 21. Sokak'a, ordan da güneye sapıp Longwood Caddesi 2122 numaraya yürüdüm. Komşunun park yerinden girip üstünden atladığım çalıyı buldum, tırmandım, pencereden girip soyunduktan sonra yatağa girdim. Bir litre-den fazla viski tüketmiş olmalıydım. Babam ben evden çıkarken horladığı gibi horluyordu yine, yalnız bu kez daha yüksek, daha çirkindi horultusu. Uyudum yine de.

Alışlageldiği gibi Bay Hamilton'ın İngilizce dersine yarım saat geç kalmıştım. Saat yedi buçuktu. Kapıda durup sınıfı dinledim. Gilbert ve Sullivan takılıyorlardı. Kraliyet Donanması ve denize açılma hakkındaydı hâlâ. Hamilton doyamıyordu o bölüme. Lisede de Poe'ya takmış bir İngilizcecim olmuştu, Poe, Poe, Edgar Allan Poe, başka söz çıkmazdı ağzından.

Kapıyı açtım. Hamilton gidip pikabın iğnesini kaldırdı. Sonra sı-

nıfa seslendi. "Bay Chinaski geldiğinde saatin yedi buçuk olduğundan emin olabiliriz. Bay Chinaski daima zamanında gelir. Tek sorun zamanının yanlış olmasında."

Duraksadı, sınıftaki yüzlere baktı. Çok, ama çok saygın görünüyordu. Bana baktı sonra.

"Bay Chinaski, yedi buçukta gelmenizin veya hiç gelmemenizin bir önemi yok artık. Size *İngilizce* 'D' veriyorum."

"'D' mi Bay Hamilton?" dedim, ünlü sırtışımla. "Neden 'F' verip çaktırmıyorsunuz?"

"Çünkü 'F' fasulyenin başharfidir ve benim gözümde bir fasulye kadar bile değer yok."

Herkes güldü, kükrediler, ayaklar yere vuruldu, tepinildi. Dönüp dışarı çıktım, kapıyı kapattım. Holde yürürken hâlâ güldüklerini duyabiliyordum.

52

Avrupa'da savaş iyice kızışmıştı., Hitler'in yararına. Öğrencilerin çoğu bu konuda sessiz kalmayı yeğliyordlardı. Ama hocalar konuşuyordu, neredeyse hepsi sol görüşlü ve Alman karşıtıydılar. Ekonomiye gelen Bay Glasglow dışında tek sağ görüşlü hoca yoktu, o da çok temkinliydi bu konuda.

Entelektüel olarak Almanya ile savaşa girme yanlısı olmak, faşizmin yayılmasını önlemek çok popüler ve uygundu. Bana gelince, sürdürdüğüm veya gelecekte süreceğim hayatı korumak için savaşıma isteği duymuyordum. Özgürlüğüm yoktu. Hiçbir şeyim yoktu. Hitler ortalıktayken belki bana da arada sıradla bir kadın düşer, cebime haftada bir dolar cep harçlığından fazlası girerdi. Rasyonalize edebildiğim kadarıyla koruyacak tek şeyim yoktu. Ayrıca, Almanya doğumlu biri olarak doğal bir sadakat duyuyor, Alman ulusu ve halkının her yerde canavar ve geri zekâlı olarak nitelendirilmesi hoşuma gitmiyordu. Sine-malarda haber filmlerini hızlandırıp Hitler ve Mussolini'yi zıvanadan çıkmış iki kaçık gibi gösteriyorlardı. Hocaların tümünün Alman karşıtı olması kişisel olarak onlara katılmamı zaten olanaksız kılıyordu. Kendimi tamamen yabancılaştırmak, içimdeki doğal muhalefeti sürdürmek isteğiyle karşı tezi savunmaya karar vermiştim. *Kavgam*'ı okumamıştım ve okumak için en ufak bir istek duymuyordum. Bir

başka diktatörden farksızdı benim için Hitler, yalnız onu durdurmak için savaşa katılırsam bana yemek masasında fırça atmak yerine beynimi dağıtırdı muhtemelen.

Bazen hocalar uzun uzun nazizm (cümle başlarında da "nazi" kelimesini küçük "n" ile yazmamızı söylüyorlardı sürekli) ve faşizmin kötülüklerinden söz ederken ayağa fırlayıp bir şeyler uyduruyordum:

"İnsan ırkının kurtuluşu sorumlu davrananın hayatta kalmasına bağlıdır."

Bu benim için, "kimle düşüp kalktığına dikkat et"ten öte bir anlam taşımıyordu, ama bir tek ben biliyordum bunu. Herkes sinir oluyordu.

Bu tür şeyleri nerden uydurduğumu bilmiyorum:

"Demokrasinin zayıf noktalarından biri halk oylamasının, seçildikten sonra bizi önceden kestirilebilir ve sıradan bir duygusuzluğa götürecek sıradan bir başkanı kaçınılmaz kılmasıdır!"

Doğrudan Yahudiler'le veya Siyahlar'la ilgili yorumlarda bulunmaktan kaçınıyordum, bana hiç zararları olmamış insanlardı onlar. Yahudi olmayan beyazlardı canıma okuyanlar. Mizacımdan dolayı veya seçtiğim için nazi olmamıştım anlayacağınız; hocalar bu kadar benzer oldukları, benzer düşündükleri, Almanlar'a karşı bu kadar önyargılı oldukları için itilmiştim o konuma. Ayrıca bir yerde, insanın gerçekten inanmadığı ve anlamadığı bir tezi savunurken daha inandırıcı olabileceğini okumuştum, bu da hocalara karşı bayağı avantajlı kılıyordu beni.

"Bir beygirle bir yarış atını çiftleştirirseniz elde edeceğiniz at ne güçlü olur, ne de hızlı. Amaçlı çoğalma Üstün Irkı doğuracaktır!"

"İyi savaşlar veya kötü savaşlar yoktur. Savaşta kötü olan tek şey kaybetmektir. Bütün savaşlar her iki tarafın da doğru bulduğu nedenlerden çıkmıştır. Ama sadece muzaffer olanın amacı tarihin soylu amacı olur. Kimin haklı veya haksız olduğu değildir mesele, kimin daha iyi generallere, daha üstün bir orduya sahip olduğudur."

Zevkten bayılıyordum. Aklıma gelen her şeyi söyleyebilirdim.

Tabii ki kendimi kızlardan giderek uzaklaştırıyordum. Hiçbir zaman yakın olamamıştım zaten. Bu çılgın açıklamalarımın ötürü kampüste yalnız olduğumu sanıyordum ama değilmişim. Beni dinleyenler vardı. Bir gün Güncel Olaylar dersinden çıkmıştım, arkamda birinin yürüdüğünü hissettim. Birinin hemen arkamda yürümesinden hiç hazzetmem. Yürürken döndüm. Öğrenci Birliği Başkanı Boyd

Taylor yürüyordu arkamda. Öğrenciler arasında çok popülerdi, üniversite tarihinde iki kez seçilmiş tek başkandı.

"Hey, Chinaski, senle konuşmak istiyorum."

Pek sevmezdim bu Boyd'u, her zaman iyi giyimli, teklifsiz, geleceği garanti altında, genç ve yakışıklı Amerikalılar'dan biriydi ve her kılı özenle kesilmiş bir bıyığı vardı. Öğrenci Birliği'nin onda ne bulunduğunu bilmiyordum. Yanımda yürümeye başladı.

"Benimle yürürken görünmenin sana zarar verebileceğini düşünmüyor musun Boyd?"

"Bu beni ilgilendirir."

"Peki. Mesele nedir?"

"Bu aramızda kalacak Chinaski, anladın mı?"

"Tabii."

"Bak, senin gibilerin savundukları veya yapmak istediği şeylere inanmıyorum."

"Eee?"

"Ama, burda ve Avrupa'da kazanırsanız size katılmaya hazır olduğumu bilmeni isterim."

Ona bakıp gülmekten başka bir şey yapamadım.

Ben yürürken orda kalmıştı. Her kılı özenle kesilmiş bıyığı olan birine asla güvenme...

Başka dinleyenler de vardı. Güncel Olaylar dersinden çıkarken Dazlak'a rastladım, yanında 1.50 boyunda, 90 cm eninde biri vardı. Çocuğun başı omuzlarının üstünde duruyordu, boynu yoktu, başı çok yuvarlak, kulakları küçük, gözleri bezelye büyüklüğünde, ağzı küçük ve ıslaktı. Saçları kısacık kesilmişti.

Delinin biri diye düşündüm, bir katil.

"Hey HANK!" diye bağırdı Dazlak.

Yanına gittim. "Senle yollarımızın ayrıldığını sanıyordum LaCrosse."

"Hayır! Bizi büyük işler bekliyor!"

Allah kahretsin! Dazlak da onlardan biriydi!

Bu Üstün Irk teorisi neden sadece zihinsel ve bedensel özürlülere hitap ediyordu?

"Igor Stirnov'la tanışmanı istiyorum."

Uzandım ve el sıkıştık. Bütün gücüyle sıkıştı elimi. Canımı yakmıştı gerçekten.

"Bırak," dedim, "yoksa olmayan boynunu kırarım senin!"

Igor bıraktı. "Yumuşak el sıkışan erkeklere güvenim yoktur. El sıkışın neden bu kadar yumuşak?"

"Bugün biraz güçsüzüm. Sabah kahvaltıda tostumu yaktılar ve öğlen kakaolu sütüm döküldü."

Dazlak'a döndü Igor. "Nedir bunun derdi?"

"Takma kafana. Nev'i şahsına münhasırdır."

Igor tekrar bana baktı.

"Büyükbabam Beyaz Rus'tu. Devrimde Kızılar öldürdüler onu. Orosu çocuklarından intikamımı almalıyım!"

"Anlıyorum."

Bir başka öğrenci geliyordu bize doğru. "Hey, Fenster!" diye bağırdı Dazlak.

Fenster yanımıza geldi. El sıkıştık. Yumuşak sıktım elini. El sıkışmayı sevmiyordum. Fenster'in ön adı Bob'du. Glendale yakınlarında bir evde bir toplantı tertipleniyordu, Amerika için Amerikalılar Partisi. Fenster kampüs temsilcisiydi. Uzaklaştı. Dazlak uzanıp kulağıma fısıldadı, "Nazi onlar!"

Igor'un arabası ve bir galon romu vardı. Dazlak'ın evinin önünde buluştuk. Igor şişeyi geçirdi. Kaliteliydi, insanın boğazını gerçekten yakıyordu. Bir tank sürer gibi sürüyordu arabayı Igor, kırmızı ışıklarda durmadan. Kornaya basıp frenlerine asılanlara gerçek olmayan siyah tabancasını sallıyordu.

"Hey Igor," dedi Dazlak, "Hank'e silahını göster."

Igor direksiyondaydı. Dazlak ve ben arkada oturuyorduk. Igor silahını bana geçirdi. İnceledim.

"Harikadır," dedi Dazlak. "Tahtadan kendi oyup siyah ayakkabı boyası ile boyadı. Gerçek gibi değil mi?"

"Evet," dedim. "Namluya bir delik bile açmış."

Silahı Igor'a iade ettim. "Çok hoş," dedim.

Rom şişesini geçirdi tekrar. Asılıp şişeyi Dazlak'a geçirdim. Bana bakıp, "Heil Hitler!" dedi.

En son gelenlerdik. Büyük, güzel bir evdi. Ömrünü şöminenin karşısında kestane yiyerek geçirmiş gibi görünen şişman bir oğlan gülümseyerek karşıladı bizi. Ailesi evde değildi anlaşılan. Larry Kearny idi adı. Koca evde onu izleyip uzun ve karanlık bir merdivenden aşağı

indik. Tek görebildiğim Kearny'nin omuzları ve başıydı. Gerçekten iyi beslenmiş biriydi ve Dazlak'tan, Igor'dan veya benden çok daha aklı başında görünüyordu. Öğrenecek bir şey çıkardı belki burda.

Mahzene inmiştik. Birkaç iskemle bulduk. Fenster başıyla bizi selamladı. Tanımadığım birkaç kişi daha vardı orda. Yüksek bir platforma bir kürsü yerleştirilmişti. Larry kalkıp kürsünün arkasına geçti. Arkasındaki duvara büyük bir Amerikan bayrağı asılmıştı. Çok dik duruyordu Larry. "Şimdi Amerikan bayrağına bağlılık yemini edeceğiz!"

Tanırım, diye geçirdim içimden, yanlış yerdeyim!

Ayağa kalkıp yemin ettik, ama ben ilk birkaç kelimeden sonra susmuş, neye bağlılık yemini ettiğimi söylememiştim.

Oturduk. Larry kürsünün arkasından konuşmaya başladı. Bu ilk toplantı olduğu için başkanlığı o üstlenecekti. Birkaç toplantıdan, birbirimizi daha iyi tanıdıktan sonra, arzu edersek bir başkan seçilecekti. Ama o zamana kadar...

"Burda, Amerika'da özgürlüğümüzü tehdit eden iki şeyle karşı karşıyayız. Komünizm belası ve siyah istilası. Genellikle işbirliği yapar bunlar. Biz gerçek Amerikalılar bu iki tehlikeyle mücadele etmek için toplanacağız burda. Beyaz bir kızın siyah bir erkek tarafından rahatsız edilmeden sokakta yürüyemediği bir ülke haline geldik!"

Igor ayağa fırladı. "Öldürelim onları!"

"Komünistler, bizim, babalarımızın ve *onların* babalarının çok çalışıp elde ettiği zenginliği paylaştırmak istiyorlar. Paramızı sokaktaki siyahlara, homoseksüellere, katillere ve sapıklara dağıtmak istiyorlar!"

"Öldürelim onları!"

"Durdurulmaları gerek."

"Silahlanalım!"

"Evet, silahlanacağız! Burda buluşup Amerika'yı kurtaracak büyük planı hazırlamalıyız!"

Çocuklar tezahürat yaptılar. Birkaçı "Heil Hitler!" diye bağırdı. Sonra birbirimizi daha iyi tanıma zamanı geldi.

Larry soğuk bira ikram etti, küçük gruplar oluşturup ayakta sohbet etmeye başladık. Fazla bir şey konuşulmamıştı ama herkes zamanı geldiğinde silahlarımızı ustaca kullanabilmemiz için atış talimleri yapmamız gerektiğinde hemfikiridi.

Igor'un evine döndüğümüzde onun da ailesi evde değildi. Igor bir tava çıkarıp içine dört küp tereyağı koydu ve eritmeye başladı. Romu da büyük bir tencereye koyup ısıttı.

"Erkek içkisidir bu," dedi. Sonra Dazlak'a bakıp, "erkek misin Dazlak?" diye sordu.

Dazlak sarhoştı zaten. Dimdik durmuş, kollarını iki yanına sarkıtmıştı. "EVET, ERKEĞİM!" Ağlamaya başladı. Yaşlar akıyordu gözlerinden. "ERKEĞİM BEN!" İyice diklenip gözünde yaşlarla "HEIL HITLER!" diye bağırırdı.

Igor bana baktı. "Sen erkek misin?"

"Bilmiyorum. Şu rom hazır mı?"

"Sana güvenebileceğimden emin değilim. Bizden biri olduğuna emin değilim. Karşı casus musun yoksa? Düşman ajanı mısın?"

"Hayır."

"Bizden biri misin?"

"Bilmiyorum. Bildiğim tek şey var."

"Neymiş o?"

"Senden hoşlanmadığım. Rom hazır mı?"

"Gördün mü?" dedi Dazlak. "Sert biri olduğunu söylemiştim sana!"

"Gece bitmeden kimin daha sert olduğunu göreceğiz," dedi Igor.

Igor erimiş tereyağını kaynayan roma boşalttı ve alevi söndürüp romu karıştırdı. Ondan hoşlanmıyordum ama kesinlikle farklı biriydi ve bundan hoşlanıyordum. Üç içki bardağı buldu sonra, büyük, mavi, üstünde Rusça yazı olan bardaklar. Tereyağlı romu bardaklara doldurdu.

"Tamam," dedi, "dikin bakalım!"

"Hele şükür," dedim ve sıvıyı boğazımdan kaydırdım. Biraz fazla sıcaktı ve berbat kokuyordu.

Igor'un içişini izledim. Bardağın üstündeki küçük bezelye gözlerini gördüm. Bitirmeyi becerdi, o aptal ağzının kenarlarından altın renğinde tereyağlı rom sızıyordu. Dazlak'a dikmişti gözlerini Igor. Dazlak öylece durmuş bardağının içine bakıyordu. Eski günlerden, Dazlak'ın içkiye doğal bir sevgisi olmadığını biliyordum.

Igor gözlerini Dazlak'tan ayırmıyordu. "Diple şunu!"

"Evet Igor, evet..."

Dazlak mavi bardağı kaldırdı. Zorlanıyordu. İçki fazla sıcaktı onun için ve tadını sevmemişti. Yarısı ağzından çenesine ve gömleğine akmıştı. Boş bardağı yere düştü.

Igor Dazlak'ın önüne dikildi.

"Erkek değilsin sen!"

"ERKEĞİM, IGOR! ERKEĞİM!"

"YALAN SÖYLÜYORSUN!"

Elinin tersiyle tokatladı onu Igor, Dazlak'ın başı bir yana dönünce bu kez yüzünün öbür yanına bir tokat atıp doğrulttu başını. Dazlak ellerini iki yanına sarkıtmıştı, esas duruştaydı.

"Ben... erkeğim..."

Igor Dazlak'ın önünde dikilmeyi sürdürüyordu.

"Erkek olmayı *öğreteceğim* sana!"

"Tamam, Igor," dedim, "rahat bırak onu."

Igor mutfaktan çıktı. Kendime bir rom daha koydum. Berbat, ama başka bir şey yoktu.

Igor girdi içeri. Elinde bir tabanca vardı, gerçek bir tabanca, eski bir altı-patlar.

"Şimdi Rus Ruleti oynayacağız," dedi.

"Ananın g.tü," dedim.

"Ben oynarım Igor," dedi Dazlak, "ben oynarım, *erkeğim ben!*"

"Peki," dedi Igor, "silahta tek bir mermi var. Topunu çevirip silahı sana vereceğim."

Igor topu çevirip silahı Dazlak'a uzattı. Dazlak silahı alıp başına doğrulttu. "Erkeğim ben... erkeğim... yapacağım!"

Ağlamaya başladı tekrar. "Yapacağım... erkeğim ben..."

Dazlak namluyu şakağından kaydırdı. Namluyu başından uzaklaştırtıp tetiğe bastı. Klik.

Igor silahı aldı, topu döndürdü ve bana verdi. İade ettim.

"Önce sen."

Igor topu çevirdi, silahı ışığa tutup topa baktı. Sonra silahı şakağına dayayıp tetiği çekti. Klik.

"İş mi?" dedim, "merminin nerde olduğuna baktın."

Igor topu döndürüp silahı bana verdi. "Sıra sende..."

Silahı iade ettim. "Kıçına sok," dedim ona.

Kendime bir rom daha koymaya gittim. Koyarken bir el silah patladı. Yere baktım. Ayağıma yakın bir delik açılmıştı mutfak döşemesinde.

Döndüm.

"Elindekini bir daha bana doğrultursan seni öldürürüm Igor!"

"Öyle mi?"

"Öyle."

Orda durmuş sırtıyordu. Silahı yavaşça kaldırmaya başladı. Bekle-

dim. Sonra indirdi. Geceyi bitirmenin zamanı gelmişti. Dışarı çıktık ve Igor arabayla bizi evlerimize bıraktı. Ama yolda Westlake Park'ta durup bir kayık kiralamış, romu bitirmek için göle açılmıştık. Rom bittiğinde Igor silahı doldurup kayığın döşemesine sıkırmıştı mermileri. Karadan elli metre uzaktaydık ve yüzerek dönmek zorunda kalmıştık...

Geç olmuştu eve vardığımda. Çalılığın üstündeki pencereye tırmanıp yatakodama girdim. Babam yan odada horlarken soyunup yat-tım.

53

Okuldan eve dönüyor, Westview tepesinden aşağı iniyordum. Kitap taşımazdım. Dersleri dinleyip soruları tahmin ederek geçiyordum sınavları. Oturup çalışmam gerekmiyordu. "C" almak mesele değildi. Tepeden inerken devasa bir örümcek ağına takıldım. Sürekli gelirdi bu başıma. Yapışkan ağı üstümden atmaya çalışırken örümceği arıyordum. Gördüm onu: iri ve siyahtı orospu çocuğu. Ezdim onu. Örümceklerden nefret etmeyi öğrenmiştim. Cehenneme gittiğimde örümcekler yiyecekti beni.

Hayatım boyunca örümcek ağlarına takılmışım o semtte. Karata-vukların saldırısına uğramış, babamla yaşamışım. Her şey biteviye kasvetli, hüzünlü ve lanetliydi. Hava bile küstah ve kancıktı. Ya haftalarca dayanılmaz sıcak olurdu, ya da yağmur yağardı, beş altı gün, kesintisiz. Bahçe suları taşıp evlere girerdi. Kanalizasyon sistemini planlayan bu konudaki bilgisizliği için hatırı sayılır bir para almış olmalıydı.

Ve benim durumum doğduğum günkü kadar kötü ve hüzünlüydü. Tek fark, istediğim sıklıkta olmasa bile arada sırada içki içebilmektir. İnsanın kendini sonsuza dek sersem ve yararsız hissetmesini engelleyen tek şeydi içki. Onun dışındaki her şey insanı sürekli gagalayıp deliyordu. Ve hiçbir şey ilginç değildi. İnsanlar kısıtlayıcı ve tedbirliy-diler, aynıydı hepsi. Ve bu g.tlerle ömrümün sonuna dek yaşamak zorundaydım. Tanrım, hepsinin kış delikleri, seks organları, ağızları ve koltuk altları vardı. Siçiyor ve konuşuyorlardı ve at boku kadar can sıkıcıydılar. Kızlar uzaktan iyi görünüyor, güneş elbiselerinde ve saçlarında parlıyordu. Ama yaklaşışp ağızlarından akan beyinlerini dinleyince silahlanıp yeraltına gizlenmek istiyordum. Mutlu olmayı asla beceremeyecek, asla evlenemeyecek, çocuk sahibi olamayacaktım. Allah kahretsin, bulaşıkçı bile olamıyordum.

Bir banka soyardım belki. Veya başka bir lanetli eylemde bulurdum. Alevli bir şey. Tek bir fırsat geçiyordu eline, cam silicisi olmanın âlemi var mıydı?

Bir sigara yakıp tepeden inmeyi sürdürdüm. Umutsuz geleceğinin düşüncesiyle çıldıran bir ben miydim?

O iri siyah örümceklerden bir tane daha gördüm. Yüzümün hizasındaydı, ağında, yolumun üstünde. Sigaramı üstüne tuttum. Koca ağ örümceğin sıçraması ile titreyip sallanmıştı. Ağından atlayıp kaldırırma düştü. Korkak katillerdi hepsi. Ayakkabımla ezdim onu. Yaşamaya değer bir gün olmuştu, iki örümcek öldürmüş, doğanın dengesini bozmuştum – böcekler ve sinekler yiyecekti bizi şimdi.

Tepeden aşağı koyuldum tekrar, sonuna gelmişim ki çalılardan biri sallanmaya başladı. Kral Örümcek peşimdeydi. Kozumu paylaşmak için o tarafa doğru yürüdüm.

Annem fırladı çalıların arkasından. "*Henry, Henry*, eve gitme, eve gitme, baban öldürecek seni!"

"Nasıl yapacak bunu? Onu dövebilirim."

"Hayır, *çok öfkeli Henry*! Eve gitme, öldürür seni! Saatlerdir burada bekliyorum!"

Korkuyla büyümüştü annemin gözleri, çok güzeldiler, iri ve kahverengi.

"Bu kadar erken ne işi var evde?"

"Başı ağrıyormuş, öğleden sonra izin almış."

"Senin işte olduğunu, yeni bir iş bulduğunu sanıyordum."

Bir evde temizlik işi bulmuştu.

"Gelip aldı beni! *Delirmiş! Öldürecek seni!*"

"Üzülme anne, üstüme gelirse bi güzel marizlerim onu, söz veriyorum."

"*Henry, kısa öykülerini bulup okumuş!*"

"Okumasını hiç istemedim ki ondan."

"*Çekmecende bulmuş! Okumuş onları, hepsini!*"

On-on iki kadar kısa öykü yazmıştım. Birine bir daktilo verirsene yazar olur. Çamaşır ve çorap çekmecemin kâğıt kaplamasının altına gizlemiştim onları.

"İyi," dedim, "moruk ortalığı karıştırırken parmaklarını yakmış."

"*Seni öldüreceğini söyledi! Bu tür öyküler yazıp onunla aynı çatı altında yaşayan bir oğlu olamazmış!*"

Kolundan tuttum onu. "Eve gidelim anne, görelim ne yapacak-

miş..."

"Bütün giysilerini ön bahçeye fırlattı, kirli çamaşırlarını, daktilo-nu, bavulunu ve öykülerini!"

"Öykülerimi mi?"

"Evet, onları da..."

"Öldüreceğim onu!"

Ondan uzaklaşıp 21. Sokak'ta, Longwood Caddesi'ne doğru yürü-meye başladım. Peşimden geliyordu.

"Henry, Henry, gitme oraya."

Gömleğimden çekiyordu zavallı kadın.

"Henry, dinle, kendine bir oda bul! Henry, on dolarım var! Bu on doları al ve bir oda bul kendine!"

Döndüm. Onluğu bana uzattı.

"Boş ver," dedim. "Çeker giderim."

"Al parayı Henry! Benim için al! Annen için!"

"İyi, peki..."

Onluğu alıp cebime koydum.

"Sağol, çok para bu."

"Ziyan yok Henry. Seni seviyorum Henry ama gitmek zorunda-sın."

Ben eve doğru yürürken o koşarak önden gitti. Sonra her şeyi gördüm: Ön bahçeye saçılmışlardı, kirli çamaşırlar, temiz elbiseler, açık bavul, çoraplar, gömlekler, pijamalar, eski bir sabahlık, fırlatılmıştı her şey, bahçeye ve sokağa. Ve rüzgârda uçuşan sayfaları gördüm, her yere yayılmışlardı.

Annem koşarak eve girerken babamın duyabilmesi için bağırarak seslendim arkasından. "SÖYLE ONA DIŞARI ÇIKSIN Kİ ALLAHIN CEZA-SI KAFASINI KOPARABİLEYİM!"

Sayfalarımın peşine düştüm önce. Bana yapabileceği en alçakça şeyi yapmıştı. Dokunmaya hakkı olmayan tek şeydi onlar. Bahçeden ve sokaktan sayfaları topladıkça daha iyi hissetmeye başlamıştım kendimi. Bulabildiğim sayfaları toplayıp, bavulumu, bir ayakkabının altına yerleştirdikten sonra daktilomu kurtardım. Kılıfından fırlamıştı ama sağlam görünüyordu. Ortalığa saçılmış paçavralarıma baktım. Kirli çamaşırları, ondan bana geçen eski pijamaları orda bıraktım. Alınacak fazla bir şey yoktu. Bavulu kapayıp daktilomu aldım ve uzaklaştım ordan. Perdelerin ardından beni izleyen yüzlerini görebiliyordum. Onları çabucak aklımdan silip Longwood Caddesi'nden 21. So-

kak'a, ordan da Westview tepesine yürüdüm. Her zamankinden pek farklı hissetmiyordum kendimi. Ne memnundum, ne de mahzun; olanlar bir şeylerin devamıydı sadece. "W" tramvayına binip aktarma yapacak, şehir merkezine inecektim.

54

Filipin Mahallesi'nde, Temple Sokağı'nda bir oda buldum. Haftalığı üç dolar elli sentti ve ikinci kattaydı. Evsahibeme –orta yaşlı bir sarışın– bir haftalık kirayı peşin verdim. Banyo ve tuvalet holün sonundaydı ama odada işemek için bir leğen vardı.

İlk gecemde evin girişinin yanındaki barı keşfettim. Çok hoşnutum. Merdivenleri çıkmak yeterliydi, odamdaydım. Bar küçük esmer adamlarla doluydu ama bundan rahatsızlık duymamıştım. Filipinliler hakkında çok şey duymuştum – beyaz kadınlardan, özellikle sarışınlardan hoşlanırlar, stiletto dedikleri küçük hançerler taşırlar, hepsi aynı ölçüde olduğu için yedi kişi aralarında para toplayıp aksesuarlarıyla birlikte bir takım elbise alır, haftada bir gece sırayla giyerlerdi. George Raft'ın bir yerde Filipinliler'in moda eğilimlerini saptadıklarını söylediğini okumuştum. Sokak köşelerinde durup boyu penislerinin uzunluğunu gösteren ince altın zincirler çevirirlerdi.

Barmen Filipinli'ydi.

"Yenisin değil mi?"

"Yukarda oturuyorum. Öğrenciyim."

"Veresiyemiz yok."

Tezgâhın üstüne birkaç dolar koydum.

"Bir Eastside ver bana."

Şişeyle döndü.

"Kız durumu nedir buralarda?"

Paranın bir kısmını aldı.

"Ben hiçbir şey bilmem," dedi ve kasaya gitti.

Barı kapattım o gece. Kimse bulaşmadı bana. Birkaç sarışın, Filipinli adamlarla çıktılar ordan. Adamlar sıkı içiyorlardı. Küçük gruplar halinde kafa kafaya verip sessizce gülüyorlardı. Hoşlanmıştım onlar-

"Peki," dedi. "Yokum."

Elimi açmadan masaya koydum, paraları kepçeleyip kartları topladım.

"Neyin vardı?" diye sordu.

"Ya öder görürsün, ya da sonsuza dek ağlarsın," dedim, kendimi San Francisco depremi sırasında Tanrı tarafından gücü alınmadan önceki Gable gibi hissederek kartlarımı destenin altına süpürüp karıştırdım.

Deste birçok kez el değiştirdi ama genellikle şanslıydım. Uçak fabrikasında maaşlar o gün dağıtılmıştı. Yoksul bir adamın evine asla para götürme. O iki kuruşunu kaybedebilir. Ama öte yandan yanındaki paranın tümünü kazanması matematiksel bir olasılıktır. Para ve yoksul biri söz konusu olduğunda yapman gereken onları birbirine fazla yaklaştırmamaktır.

O gecenin benim gecem olacağını hissedebiliyordum. Delmore bir süre sonra temizlenip gitti.

"Çocuklar," dedim, "bir fikrim var. Kâğıt oyunları çok yavaş. Para atalım, farklı olan kazanır. Her atış on dolar."

"Olur," dedi Jimmy.

"Olur," dedi Uçanayak.

Viski bitmişti. Benim ucuz şarabımdan bir şişe açmıştık.

"Peki," dedim, "paraları havaya fırlatın! Üstünü avucunuzla örtün. Ve 'aç' dediğimde sonuca bakacağız."

Paraları havaya fırlattık. Yakaladık.

"Aç," dedim.

İkisinde yazı, bende tura vardı. Hay Allah. Yirmi dolar, bir çırpıda. İki onluğu cebime soktum.

"At!" dedim. Attık.

"Aç!" dedim.

Yine kazanmıştım.

"At," dedim.

"Aç!" dedim.

Uçanayak kazandı.

Bir sonraki yine benimdi.

Sonra Jimmy kazandı.

İki kez üst üste kazandım.

"Bi dakika," dedim, "işemem gerek."

Lavaboya gidip içedim. Şarap şişesini bitirmiştik. Dolabın kapısını açtım. "Bi şişe şarabım daha var," dedim onlara.

Cebimdeki paranın büyük kısmını cebimden çıkarıp dolabın içine fırlattım. Geri dönüp şarabı açtım ve bardakları doldurdum.

"Allah kahretsin," dedi Uçanayak cüzdanına bakarak, "temizlenmeme az kalmış."

"Benim de," dedi Jimmy.

"Paraları kim götürdü?" diye sordum.

İçkiye pek dayanıklı değildiler. Viskiyle şarabı karıştırmaları iyi olmamıştı onlar için. Biraz sallanıyorlardı.

Uçanayak dolabın üstüne devrilerek küllüklerden birini yere düşürdü. İkiye ayrıldı küllük.

"Kaldır," dedim.

"Hiç bi bok kaldırmam," dedi.

"'Kaldır' dedim sana!"

"Bi bok kaldırmam."

Jimmy eğilip kırık küllüğü kaldırdı.

"Gidin burdan," dedim.

"Kovamazsın beni," dedi Uçanayak.

"Peki," dedim, "Ağzını *bi* kez daha açar, *bi* laf daha edersen kafanı kışından çıkaramayacaksın!"

"Gidelim Uçanayak," dedi Jimmy.

Kapıyı açtım, yalpalayarak geçtiler yanımdan. Holün sonundaki merdivenlere kadar peşlerinden gittim. Durduk orda.

"Görüşürüz Hank," dedi Jimmy. "Kendine iyi bak."

"Tamam Jim..."

"Dinle," dedi Uçanayak, "sen..."

Bir sağ direk çaktım ağzına. Sırtüstü yuvarlandı merdivenlerden aşağı, sağa sola çarparak. Aynı yapıdaydık. 1.80 ve 80 kilo, çıkardığı sesi bir blok öteden duyabilirdin. Lobide iki Filipinli ile sarışın evsahibem duruyorlardı. Orda yatan Uçanayak'a baktılar ama yanına gitmediler.

"Öldürdüm onu!" diye bağırdı Jimmy.

Koşarak merdivenlerden inip Uçanayak'ı çevirdi. Ağzından burundan kan geliyordu. Jimmy onun başını tutup bana baktı.

"Doğru yapmadın Hank..."

"Evet, ne olacak?"

"Geri gelip işini bitireceğiz," dedi Jimmy.

"Bekle bi dakika," dedim.

Odama gidip kendime şarap koydum. Jimmy'nin getirdiği kâğıt bardaklardan hoşlanmadığım için eski bir reçel kavanozunda içiyordum. Kâğıt etiket üstündeydi hâlâ, kirli ve şaraplı.

Uçanayak kendine gelmeye başlamıştı. Jimmy kalkmasına yardımcı oldu. Sonra Uçanayak'ın kolunu kendi boynuna doladı. Orda duruyorlardı.

"Ne demiştin?" diye sordum.

"Çirkin bir adamsın Hank. Sana bi ders vermeli."

"Güzel olmadığımı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, çirkin *davrandığını*..."

"Aşağı inip arkadaşının işini bitirmeden gidin burdan!"

Uçanayak kanlı başını kaldırdı. Çiçekli Hawaii bir gömlek giymiş, renklerin çoğuna kan bulaşmıştı şimdi.

Bana baktı. Sonra konuştu. Söyledikleri güçlkle duyuluyordu ama duymuştum. "Öldüreceğim seni..." demişti.

"Evet," dedi Jimmy, "haklayacağız seni."

"ÖYLE Mİ G.TOŞLAR?" diye bağırdım. "BEN HİÇBİR YERE GİTMİYORUM! BENİ BULMAK İSTERSENİZ 5 NUMARALI ODADA OLACAĞIM! BEKLİYORUM! 5 NUMARALI ODA. KAPI DA AÇIK OLACAK! ANLADINIZ MI?"

Şarap dolu reçel bardağımı kaldırıp dipledım. Sonra onlara fırlattım bardağı. Sert sallamıştım orospu çocuğunu ama tutturamamıştım. Merdiven duvarına çarpıp lobiye, evsahibemle iki Filipinli'sinin ortasına düştü.

Jimmy Uçanayak'ı çıkış kapısına doğru döndürüp yavaşça yürütmeye başladı. Yorucu ve ıstıraplı bir yolculuktu. Uçanayak'ın sesini duydum tekrar, yarı inleyerek yarı ağlayarak, "onu öldüreceğim... öldüreceğim onu..." diyordu.

Jimmy onu kapıdan çıkardı. Gitmişlerdi.

Sarışın evsahibemle iki Filipinli lobideydiler hâlâ, bana bakıyorlardı. Yalınayaktım, beş-altı gündür tıraş olmamıştım. Saçlarım uzamıştı. Sadece bir kez tarıyordum saçlarımı, sabahları, bir daha uğraşmıyordum. Beden hocaları duruşumu eleştirirlerdi sürekli.

"At omuzlarını geriye! Neden yere bakıyorsun? Ne var yerde?"

Benim moda eğilimlerini saptamayacağım kesindi. Beyaz tişörtüm şarap lekesi, sigara ve puro yanıklarıyla doluydu, kan ve kusmuk lekeleri de vardı. Küçük geliyordu bana ayrıca, göbeğim açıktaydı,

göbek deliğim görünüyordu. Pantolon da küçüktü. Üstüme iyice ya-
pışmıştı, paçalar bileklerimin üstündeydiler.

Üçü orda durmuş bana bakıyorlardı. Ben de onlara baktım yukar-
dan. "Hey, arkadaşlar, gelin bi içki içelim!"

İki küçük adam bana bakıp gülümsediler. Biraz Carol Lombard'ı
andıran evsahibem kaygısız bakıyordu bana. Bayan Kansas, öyle çağı-
rıyorlardı onu. Bana âşık mı olmuştu yoksa? Yüksek ökçeli pembe
ayakkabılar vardı ayağında, parlak pullarla süslenmiş siyah bir elbise
giymişti, küçük parıltılar geliyordu gözüme. Göğüsleri sıradan bir
ölümlünün asla göremeyeceği türdendi – sadece krallar, diktatörler,
hükümdarlar ve Filipinliler içindi onlar.

"Sigarası olan var mı?" diye sordum. "Sigaram bitti."

Bayan Kansas'ın bir yanında duran küçük esmer adam ceketinin
cebine doğru bir el hareketi çekti ve bir paket Camel belirdi havada.
Paketi diğer eliyle tutuverdi. Paketin altına atılan görünmez bir fiske
bir sigara zıplatmıştı, uzun, gerçek, tek ve açıkta, alınmaya hazır.

"Hey, vay canına, sağol."

Merdivenin basamaklarını inmeye başladım, yanlış bir adım at-
tım, uçmama ramak kalmıştı, tirabzanı yakalayıp doğruldum. Sarhoş
muydum? Sigara paketini tutana doğru gittim. Öne eğilip selamladım
onu.

Camel'i aldım, havaya atıp tuttuktan sonra ağzıma koydum. Es-
mer arkadaşım ifadesizdi, yüzündeki gülümseme ben merdivenlerden
inerken kaybolmuştu. Küçük dostum öne eğildi, alevi avuçlarının ara-
sına alarak sigaramı yaktı.

Dumanı çektim, üfledim. "Baksanıza, neden hep beraber bana git-
miyoruz, içeriz biraz?"

"Hayır," dedi sigaramı yakan ufaklık.

"Radyomda Bee veya Bach buluruz belki! *Kültürlüyüm* ben. Öğ-
renciyim..."

"Hayır," dedi diğer bızdık.

Sigaramdan derin bir duman çektim ve Carole Lombard'a baktım
– Bayan Kansas.

İki dostuma baktım sonra.

"O *sizin*. Onu istemiyorum. Hadi, gelin yukarı. Biraz şarap içeriz.
Benim 5 numarada."

Yanıt gelmedi. Viskiyle şarap hâkimiyet için çarpışırken topukla-
rımın üstünde yavaşça sallanıyordum. Yukarı bir duman tüyü üfleyip

sigaramın ağzımın sağ yanından sarkmasına izin verdim. Sigaramı o şekilde sarkıtmayı sürdürdüm.

Stilettoları biliyordum. Orda kaldığım kısa süre zarfında iki stileto olayına şahit olmuştum. Bir gece siren sesini duyunca pencereden baktığımda pencereimin tam altında, Temple Sokağı kaldırımında biri yatıyordu. Ay ışığında, sokak lambasının altında. Başka bir kez bir başkası. Hançer geceleri. Adamlardan biri beyazdı, öbürü onlardan. Her seferinde kaldırımından kanalizasyona doğru akan kan, gerçek kan, öylece akıyordu, anlamsızca, aptalca... Sadece bir insandan bu kadar kan çıkması.

"Tamam arkadaşlar," dedim onlara, "gücenmedim. Yalnız içtim..."

Dönüp merdivenlere doğru yürümeye başladım.

"Bay Chinaski," dedi arkamdan Bayan Kansas.

Dönüp baktım ona, iki küçük dostumun arasındaydı.

"Odanıza gidip uyuyun. Huzuru bozmayı sürdürürseniz Los Angeles Polis Teşkilatı'nı arayacağım."

Dönüp merdivenleri çıktım.

Hayat yoktu hiçbir yerde, ne bu şehirde, ne bu yerde, ne de bu yıldırıcı varoluşta...

Kapım açıktı. İçeri girdim. Ucuz şarap şişesinin üçte biri doluydu.

Dolabımda bir şişe daha vardı belki?

Dolabın kapısını açtım. Yoktu. Ama onluk ve yirmilik saçılmıştı her yere. Başparmakları delik bir çift kirli çorabın arasında kıvrılmış bir yirmilik, gömleğin yakasından sarkan bir onluk, eski bir ceketin yan cebine takılmış bir onluk daha. Paranın çoğu yerdeydi ama.

Bir onluk alıp pantolonumun yan cebine soktum, kapıya gidip kapattım, kilitledim, sonra da merdivenleri inip bara girdim.

55

İki gece sonra Becker uğradı. Adresimi evden almış olmalıydı, veya üniversiteden. Üniversite İş Bulma Kurumu'nda "Vasıfsız İşçiler" listesinde kayıtlıydım. "Dürüst veya dürüst olmayan her işi yaparım," diye yazmıştım kartıma. Kimse aramamıştı.

Ben şarapları koyarken Becker iskemlede oturuyordu. Denizci kıyafeti vardı üstünde. ˆ

"Seni de kerizlemişler anlaşılan."

"Western Union'daki işimi kaybettim. Yapabileceğim başka bir şey yoktu."

İçkisini verdim. "Vatanperver değilsin öyleyse?"

"Yok canım."

"Neden denizci?"

"Acemi eğitimlerinin korkunç olduğunu duymuştum. Altından kalkıp kalkamayacağımı merak ettiğim için."

"Ve başardın."

"Başardım. Çok kaçık tipler var Deniz Kuvvetleri'nde. Her gece kavgâ. Kimse ayırmaz. Ölümüne dövüşürler."

"Bu hoşuma gitti."

"Sen neden katılmıyorsun?"

"Sabahları erken kalkmaktan ve emir almaktan nefret ederim."

"Peki, ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Meteliksiz kalınca sefilhanenin yolunu tutarım herhalde."

"Orda gerçekten kaçık herifler var."

"Her yerde var."

Becker'in şarabını tazeledim.

"Mesele şu ki," dedi, "yazacak zaman olmuyor."

"Hâlâ yazar olmak mı istiyorsun?"

"Tabii. Sen?"

"Evet," dedim, "ama ümitsizim."

"Yeterince iyi olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, onların yeterince iyi olmadığını düşünüyorum."

"Nasıl yani?"

"Dergileri okur musun? 'Yılın En İyi Kısa Öyküleri' kitaplarını? En az bir düzine var bunlardan."

"Okurum..."

"1940 senesindeyiz. Hâlâ 19. yüzyıl başlarındaki tür geçerli, ağdalı, çalışılmış, sahte bir tarz. Okurken ya başın ağrır, ya da uyuyakalır-sın."

"Peki neden?"

"Aldatmaca, sahtekârlık, sadece ipleri tutanların oynadıkları bir küçük oyun."

"Reddedildin sen galiba."

"Reddedileceğimi biliyorum. Neden boşuna pul parası vereyim?"

Şarap istiyorum."

"Ben aşacağım engelleri," dedi Becker. "Bir gün gelecek kitaplarımı kütüphanelerin raflarında göreceksin."

"Yazmaktan söz etmeyelim."

"Senin öykülerini okudum," dedi Becker, "çok kızgınsın, her şeyden nefret ediyorsun."

"Yazmaktan söz etmeyelim."

"Thomas Wolfe'u al mesela..."

"Allah belasını versin Thomas Wolfe'un! Telefonda konuşan yaşlı bir kadından farksız!"

"Peki. Senin adamın kim?"

"James Thurber."

"Bütün o burjuva süslemelere rağmen mi?"

"O herkesin deli olduğunu *biliyor*."

"Thomas Wolfe kökleri toprakta bir yazardır."

"Sadece g.t'ler yazmaktan söz ederler..."

"Sen bana g.t mü diyorsun?"

"Evet..."

Bardaklara şarap koydum.

"O üniformayı üstüne geçirdiğin için salağın birisin."

"Bana önce g.t dedin, şimdi de salak diyorsun, senle dost olduğumu sanıyordum."

"Dostuz. Kendini korumadığını düşünüyorum, hepsi bu."

"Seni ne zaman görsem elinde içki var. Sen buna kendini korumak mı diyorsun?"

"Bildığım tek yol bu. İçki olmasaydı boğazımı çoktan kesmiştim."

"Palavra."

"İşe yarayan hiçbir şey palavra değildir. Pershing Meydanı'ndaki vaizlerin kendi Tanrı'ları var. Kendi tanrımın kanını içiyorum ben."

Bardağıma diktim ve boşalttım.

"Gerçeklerden kaçırıyorsun sen."

"Neden olmasın?"

"Gerçeklerden kaçarsan asla iyi bir yazar olamazsın."

"Ne zırvalıyorsun sen? Yazarların yaptığı *bu*!"

Becker ayağa kalktı. "Benle konuşurken sesini yükseltme."

"İstediğin ne, s..imi kaldırmak mı?"

"S..in yok senin!"

Kulağının arkasına bir sağ çıkarıp gafil avladım onu. Bardağı elin-

den uçu ve geriye doğru sendeledi. Güçlü biriydi Becker, benden çok daha güçlü. Komodinin kenarına çarptı, döndü ve yüzünün yan tarafına bir sağ daha çaktım. Açık pencereye doğru sendeledi, tekrar vurmadım, pencereden aşağı düşebilirdi.

Becker kendini toparlayıp zihnini açmak için başını salladı.

"Tamam," dedim, "oturup küçük bir içki içelim. Şiddetten iğrenirim."

"Olur," dedi Becker.

Gidip bardağını yerden kaldırdı. Benim ucuz şarabım mantarsız şişede satılıyordu. Kapağı çevirmek yeterliydi. Yeni bir şişe açtım. Becker bardağını uzattı, doldurdum. Kendime de koyup şişeyi yere bıraktım. Becker bardağını dipledi. Ben bardağımı dipledim.

"Darılmak yok," dedim.

"Saçmalama," dedi Becker bardağını masaya koyarken. Sonra bir sağ gömdü karnıma. İki büküm olmuşum, başımı öne doğru çekerek yüzüme bir diz yerleştirdi, burnumdan kan boşalıyordu, gömleğim berbat olmuştu.

"Bana bir içki koy dostum," dedim, "şu işi bi daha düşünelim."

"Kalk," dedi Becker, "bu sadece birinci bölümdü."

Ayağa kalkıp Becker'in üstüne gittim. Sol direğini bloke edip, sağını sol dirseğimle kestim ve tam burnunun üstüne kısa bir direk çaktım. Becker geriledi. İkimizin de burnu kanıyordu.

Üstüne gittim. Kör gibi dövüşüyorduk. Sıkı birkaç yumruk oturttum. Karnıma bir sağ daha gömdü. İki büküm olmuşum ama bir sağ aparkütle doğrulmayı başardım. Yakalamıştım onu. Harikulade bir yumrukta, şanslı bir yumruk. Becker geriye uçup komodinin üstüne yığıldı. Başının arkası aynaya çarpmıştı. Ayna paramparça oldu. Şaşırmıştı. İşini bitirecektim. Gömleğinin önünden tutup sol kulağının arkasına sert bir sol çaktım. Halıya düştü, gidip bir içki koydum kendime, zangırdıyordum.

"Becker," dedim ona, "Haftada iki gün adam dövüyorum burda, sen yanlış günde geldin."

Bardağımı dipledim. Becker ayağa kalktı. Bir süre durup bana baktı. Sonra bana doğru geldi.

"Becker," dedim, "dinle..."

Sağını gösterdi, geri çekti ve solunu ağzıma gömdü. Gene dövüşmeye başladık. Savunma yok gibiydi. Yumruk atmaktan başka bir şey yapmıyorduk. Beni bir iskemleye itti ve iskemle dağıldı. Kalktım, üs-

tüme gelirken bir sağ yerleştirdim. Geriye gitti, bir sağ daha çaktım. Duvara çarptı, oda sallanmıştı. Duvardan geri gelirken alnıma bir sağ oturttu, renkler gördüm: yeşil, sarı, kırmızı... Sonra da kaburgalarım bir sol, yüzüme de bir sağ çaktı. Bir tane salladım ama ıskaladım.

Allah kahretsin, diye geçirdim içimden, kimse duymuyor mu gü-rültüyü? Neden gelip bizi durdurmuyorlar? Neden polisi aramıyorlar?

Becker yine üstüme geldi. Geniş bir sağ salladım ama boşa gitti, işim bitmişti...

Kendime geldiğimde karanlıktı, gece olmuştu. Yatağın altınday-dım, başım dışarıdaydı sadece. Yatağın altına sürünmüş olmalıydım. Ödleşin tekiydim. Üstüme kusmuştum. Sürünerek çıktım yatağın al-tından.

Parçalanmış aynayla iskemleye baktım. Masa ters dönmüştü. Gi-dip doğrultmaya çalıştım. Devrildi. Ayakların ikisi tutmuyordu. Elim-den geldiğince onarmaya çalıştım. Tekrar doğrulttum. Bir an durup yi-ne devrildi. Halı, şarap ve kusmuktan ıslanmıştı. Yan devrilmiş bir şa-rap şişesi buldum. Biraz kalmıştı içinde. İçip, başka bir yerde şarap var mı diye bakındım. Yoktu. İçecek hiçbir şey yoktu. Kapının zinciri-ni taktım. Bir sigara bulup yaktım ve pencerede durup Temple Soka-ğı'nı izledim. Gece güzeldi dışarda.

Kapı vuruldu birden. "Bay Chinaski?" Bayan Kansas'ın sesiydi. Yalnız değildi, fısıltılar geldi kulağıma. Küçük esmer dostlarıyla gel-miş olmalıydı.

"Bay Chinaski?"

"Evet?"

"Odanıza girmek istiyorum."

"Niçin?"

"Çarşafıları değiştirmek istiyorum."

"Hastayım. Sizi içeri alamam."

"Sadece çarşafıları değiştirmek istiyorum. Birkaç dakikalık iş."

"Hayır, sizi içeri alamam. Sabah gelin."

Fısıldaşıyorlardı. Holde uzaklaştıklarını duydum sonra. Gidip ya-tağa oturdum. Fena halde içkiye ihtiyacım vardı. Cumartesi akşamı, bütün şehir sarhoştu mutlaka.

Kaçabilirdim belki.

Kapıya gidip, zinciri çıkarmadan hafifçe araladım. Merdivenin başında bir Filipinli duruyordu, Bayan Kansas'ın dostlarından biri. Çe-

kiç vardı elinde. Dizlerinin üstüne çömelmişti. Bana bakıp sırtıttı, sonra bir çivi çaktı haliya. Haliyı onarıyormuş gibi yapıyordu. Kapıyı kapattım.

Bir içkiye ihtiyacım vardı. Voltalamaya başladım. Canı çeken herkes bir içki içebilirdi, ben neden içemiyordum? Daha ne kadar kalacaktım allahın cezası odada? Kapıyı araladım tekrar. Aynı şey. Bana bakıp sırtıttı, sonra bir çivi daha çaktı haliya. Kapıyı kapattım.

Bavulumu çıkarıp üç parça giysimi içine koymaya başladım.

Kumardan kazandığım yüklüce bir para vardı ama odaya verdiğim zararı asla karşılayamazdım. Karşılama gibi bir isteğim de yoktu ayrıca. Gerçekten benim suçum değildi. Kavgayı durdurmaları gerekirdi. Ve aynayı Becker kırmıştı...

Toplanmışım. Bir elimde bavul, diğerinde mahfazasının içinde, taşınabilir daktilom. Uzun bir süre durdum kapının önünde. Dışarı baktım sonra. Ordaydı hâlâ, tek dizinin üstünde. Zinciri çıkardım. Sonra kapıyı açtım ve fırladım. Merdivenlere doğru koşuyordum.

"HEY! Nereye gitmek?" diye sordu küçük adam. Tek dizinin üstündeydi hâlâ. Çekicini kaldırmaya başladı. Daktiloyu başının yan tarafına salladım. Korkunç bir ses çıktı. Merdivenlerden inip lobiye geçtim ve dışarıya çıktım.

Belki de öldürmüştüm onu.

Temple Sokağı'nda koşmaya başladım. Bir taksi gördüm sonra. Boştu. Atladım içine.

"Bunker Hill," dedim, "çabuk!"

56

Bir pansiyonun ön penceresinde boş oda ilanı gözüme çarptı, taksiye durmasını söyledim. Taksicinin parasını ödeyip ön balkona gittim, kapıyı çaldım. Bir gece önceki kavganın sonucu tek gözüm morarmış, diğerinin altı açılmış, burnum ve dudaklarım şişmişti. Sol kulağım kıpkırmızıydı, her dokunuşumda vücudumdan elektrik geçmiş gibi oluyordum.

Yaşlı biri açtı kapıyı. Üstünde atleti vardı, önüne kurufasulye dökmüş olmalıydı. Saçları kırışmış ve bakımsızdı, sakal tıraşına ihtiyacı vardı ve berbat kokan ıslak bir sigara içiyordu.

"Evsahibi misin?" diye sordum.

"Evet."

"Bir oda istiyorum."

"İşin var mı?"

"Yazarım."

"Yazara benzemiyorsun."

"Neye benzer yazarlar?"

Cevap vermedi.

"Haftalığı iki dolar elli sent," dedi sonra.

"Görebilir miyim?"

Geçirdi, sonra da, "izle beni..." dedi.

Uzun bir holde yürüyorduk. Yerde halı yoktu. Biz yürürken tahtalar çatırdayıp göçüyorlardı. Odalardan birinden bir erkek sesi geldi.

"Em beni, bok karı!"

"Üç dolar," dedi kadın.

"Üç dolar mı? Kıçını kanatırım senin!"

Sert bir tokat sesi geldi, kadın bağırdı. Yürümeyi sürdürdük.

"Oda arka tarafta," dedi adam, "ama evin banyosunu kullanabilirsin."

Arka bahçede dört kapılı bir baraka duruyordu. 3 numaraya gidip kapısını açtı. İçeri girdik. Bir karyola, bir battaniye, küçük bir dolap, bir de küçük masa vardı odada. Masanın üstünde bir piknik tüpü.

"Piknik tüpün var şurda," dedi.

"Çok güzel," dedim.

"İki-elli peşin."

Verdim.

"Makbuzunu sabah veririm."

"İyi."

"Adın ne?"

"Chinaski."

"Benimki Connors."

Anahtarlığından bir anahtar çıkarıp bana verdi.

"Temiz, sakın bir yerdir burası. Böyle kalmasını istiyorum."

"Tabii."

Arkasından kapıyı kapattım. Tek bir ampul sarkıyordu tavandan, çıplak. Aslında bayağı temiz bir yerdi. Hiç de fena değildi. Kalktım, dışarı çıkıp kapıyı kilitledim, arka bahçeden yürüyerek bir ara sokağa girdim.

Adama gerçek adımı vermekle hata ettiğimi düşündüm. Temple Sokağı'nda küçük esmer dostumu öldürmüş olabiliyordum.

Bir kayanın yan tarafından alt sokağına inen uzun tahta bir merdiven gördüm. Oldukça romantikti. İçki satan bir yer bulana dek yürüdüm. İçecektim içkiyi. İki şişe şarap aldıktan sonra karnımın acıktığını fark edip bir büyük paket de cips aldım.

Odama dönünce soyunup karyolama oturdum, sırtımı duvara dayayıp bir sigara yaktıktan sonra bardağıma şarap doldurdum. Harikaydı. Ön taraftaki gürültüden uzaktım odamda. Çişim gelmişti. Şortumu giyip barakanın arkasına geçtim ve saldım. Bulunduğum yerden şehrin ışıklarını görebiliyordum. İyi yerd i Los Angeles, yoksul çoktu, güç olmayacaktı aralarında kaybolmak. Odama dönüp karyolaya yerleştim tekrar. Yeter ki şarap ve sigara olsun, gerisi kolaydı. Bardağımyı dipleyip bir tane daha koydum.

Zekâmı kullanarak yaşayabilirdim belki. Sekiz saatlik bir işte çalışmam olanaksızdı, ama herkes razıydı öyle bir işe. Ve savaş, herkes Avrupa'daki savaştan söz ediyordu. Dünya olayları ilgilendirmiyordu beni, kendimle meşguldüm sadece. Ne baktandı her şey. Ailen ergenlik çağını denetleyip üstüne başına işiyordu. Kendi başına hayata atılmaya hazır olduğunda da diğerleri seni bir üniformaya sokup ölüme yollamak istiyorlardı.

Şarap nefisti. Tekrar doldurdum bardağımyı.

Savaş. Bakirdim henüz. Bir kadının ne olduğunu bile öğrenemeden tarih uğruna paramparça olmayı düşünebiliyor musunuz? Veya bir otomobil sahibi bile olamadan. Kimi savunacaktım? Başkasını. S..inde bile olmadığım başka birini. Savaşta ölmek savaşların çıkmasını engelleliyordu.

Bir yolunu bulacaktım. İçki yarışmalarında kazanabilir, kumar oynayabilirdim. Birak küçük soygun belki de. Çok şey istemiyordum hayattan, sadece yalnız bırakılmak.

İlk şişeyi bitirip ikinciye başladım.

İkinci şişenin yarısına doğru kestim içmeyi, uzandım. Yeni yerimde ilk gecem. İdare ederdi. Uyudum.

Kapımda bir anahtar sesiyle uyandım. Sonra kapı açıldı. Doğrudum. İçeri biri girmişti.

"S..TİR GİT BURDAN!" diye bağırdım.

Toz oldu. Koşarak uzaklaştığını duydum.

Kalkıp çarptım kapıyı.

Yapılan bir şeydi bu. Bir oda tutup bir süre sonra kirayı vermez ama anahtarı iade etmeyip oda boşsa gizlice gelip uyur veya odayı tutan dışardaysa soyarlardı. Neyse, bunun dönmeyeceği kesindi. Bir daha denerse kafasını kıracağımı biliyordu.

Karyolama çıkıp bir içki koydum.

Huzursuzdum biraz. Kendime bir sustalı edinmeliydim.

İçkimi bitirip tekrar doldurdum, onu da içip uyudum.

57

Bir gün İngilizce dersinde Bayan Curtis dersten sonra sınıfta kalmamı istedi.

Müthiş bacakları ve peltek bir konuşması vardı, ikisi bir arada mahvediyordu beni. 32 yaşlarında, kültürlü ve klas hatundu, ama herkes gibi allahın cezası bir liberaldi ve bu fazla orijinalite veya kavga gerektirmiyor, Franky Roosevelt hayranlığından öteye gidemiyordu. Franky'den hoşlanıyordum, bunalım sırasında yoksullara iş yaratan programları başarılı olmuştu. Kendine has bir tarzı da vardı. Yoksulları umursadığını sanmıyorum, ama büyük oyuncuydu, harika bir sesi, çok iyi yazarları vardı. Ama savaşa sokmak istiyordu bizi. Tarih kitaplarına geçecekti böylece. Savaşmış başkanlar daha güçlü oluyor, ileride tarih kitaplarında onlara daha çok yer veriliyordu. Bayan Curtis'in Franky'den pek farkı yoktu, bacakları çok daha güzeldi sadece. Zavalı Franky'nin bacakları yoktu ama beyni harikuladeydi. Başka bir ülkede çok güçlü bir diktatör olabilirdi.

Son öğrenci de sınıftan çıktıktan sonra kürsüye gittim. Bayan Curtis gülümsedi bana. Saatlerdir bacaklarını izliyordum ve bunu biliyordu. Ne istediğimi ve bana öğretebileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. "Yalnız bir keresinde belleğimde yer eden bir laf etmişti. Kendi düşüncesi değildi tabii ki, ama hoşuma gitmişti yine de:

"Halkın aptallığını abartmak mümkün değildir."

"Bay Chinaski," dedi başını kaldırarak, "sınıfımızda kendini çok zeki sanan öğrenciler var."

"Öyle mi?"

"Bay Felton sınıfımızın en zeki öğrencisidir."

"Tamam."

"Nedir seni rahatsız eden?"

"Ne?"

"Bir şey var... seni rahatsız eden."

"Belki."

"Bu son dönemin, öyle değil mi?"

"Nerden bildiniz?"

O bacakları gözlerimle son kez yemiştin. Kampüsün bir sığınak olduğuna karar vermiştim. Yaşamlarını sürekli kampüste geçiren man-yaklar vardı. Üniversite yaşamı yumuşak ve gerçeklerden uzaktı. Dışarda, gerçek dünyada seni nelerin beklediğinden söz etmiyorlardı. Beynini teorilerle dolduruyor, kaldırımların ne kadar sert olduğunu söylemiyorlardı. Üniversite tahsili insanı sonsuza dek mahvedebilirdi. Kitaplar yumuşatıyordu insanı. Kitabını bırakıp *sokağa* çıktığında kitapların sana söz etmedikleri şeyler bilmek zorundaydın. O dönemden sonra üniversiteden ayrılmaya karar vermiştim, Kokarca ve çetesine dahil olurdu belki, bir market, hatta bir banka soyacak kadar cesur biri çıkardı karşına belki de.

"Bırakacağını biliyordum," dedi yavaşça.

"'Başlayacağını' demek daha yerinde olurdu."

"Savaşa gireceğiz. 'Bremen Denizcileri'ni okudun mu?"

"*New Yorker* tarzı edebiyattan hazzetmem."

"Günümüzde olup bitenleri bilmek istiyorsan o tür dergileri oku-malısın."

"Sanmıyorum."

"*Her şeye* isyan ediyorsun. Hayatla nasıl başedeceksin?"

"Bilmiyorum. Yoruldum bile."

Uzun süre kürsüsüne baktı Bayan Curtis. Sonra başını kaldırdı.

"Bu savaşa çekiliyoruz, kaçış yok. Katılacak mısın?"

"Bunun önemi yok, belki hayır, belki evet."

"İyi bir denizci olurdun."

Gülümsedim, denizci olmayı düşündüm, sonra da sildim kafam-dan.

"Bir dönem daha kalırsan, istediğin her şeye sahip olabilirsin," dedi.

Bana baktı, ne kastettiğini çok iyi biliyordum ve o da ne kastetti-ğini çok iyi bildiğini biliyordu.

"Hayır," dedim, "ayrılıyorum."

Kapıya gidip durdum, döndüm, küçük ve çabuk bir baş hareketiyle veda ettim ona. Dışarda, kampüs ağaçlarının altında tek başıma yürüyordum. Her yerde bir kız bir erkekle beraberdi. Ben tek başıma yürürken Bayan Curtis tek başına kürsüsünde oturuyordu. Ne müthiş bir zafer olurdu. Hitler Avrupa'yı yutup gözünü Londra'ya dikmişken o peltak ağzı öpüp, o harikulade bacakları yavaşça aralamak.

Bir süre sonra jimnastik salonuna doğru yürümeye başladım. Dolabımı boşaltacaktım. Beden eğitimi yoktu artık benim için. İnsanlar sürekli taze ter kokusunun ne hoş, ne temiz olduğundan söz ederlerdi. Mazeret bulmak zorundaydılar. Taze bokun ne kadar temiz ve hoş koktuğundan söz etmezlerdi asla. İyi bir bira sıçmığından daha müthiş bir koku olamaz – bir gece önce yirmi beş şişe bira içtikten sonra demek istiyorum. Şöyle etrafa iyice yayılıp bir buçuk saat kadar kalmış bira sıçmığı kokusu gibi yoktur. Gerçekten hissedersin yaşadığını.

Dolabımı bulup açtım, eşofmanımı ve ayakkabılarımı çöp teneke-sine attım. İki boş bira şişesini de. Bu dolabı benden sonra kullanacak olanın şansı açık olsun diye düşündüm. Idaho, Boise valisi olurdu belki bir gün. Şifreli kilidi de çöpe attım. Hiç sevememiştim o şifreyi. 1,2,1,1,2. Tuhaf. Ev adresimizin numarası da 2122 idi. Her şey minimaldi. Askeri Eğitim 1,2,3,4; 1,2,3,4 diye geçmişti. Belki beşe yükselirdim bir gün.

Jimnastik salonundan çıkıp top sahasından karşıya geçmeye başladım, kestirmeydi. Dokunmaca Amerikan futbolu oynuyorlardı. Topu taşıyan oyuncuyu devirmek gerekmiyordu, dokunmak yeterliydi. Öylesine bir maçtı. Bulaşmamak için uzaktan geçiyordum.

Dazlak'ın sesi geldi sonra: "Hey, Hank!"

Baktım, Monty Ballard'la tribünde oturuyordu. Balık gibi düz herifin biriydi bu Monty. Tek iyi yanı bir şey sorulmazsa konuşmamasıydı. Ben hiçbir şey sormazdım ona. Kirli sarı saçlarının altından dünyayı izler, biyoloji bilgini olmaya can atardı.

Onlara el sallayıp yürümeyi sürdürdüm.

"Buraya gel Hank!" diye bağırdı Dazlak. "Önemli."

Yanlarına gittim. "Nedir?"

"Otur ve şu tıknaz tipi izle, eşofmanlı olan."

Oturdum. Sadece bir kişi eşofman giyiyordu. Kramponlu atlet ayakkabıları vardı ayağında. Tıknaz ama genişti, çok geniş. Omuzları ve pazuları müthişti, kalın bir boyun, kısa ve kalın bacaklar. Saçı si-

yah, yüzünün ön kısmı düzdü neredeyse: küçük bir ağız, küçük bir burun, ve gözleri, gözleri oralarda bir yerdeydiler herhalde.

"Hey, bu heriften söz ettiler bana," dedim.

"İzle," dedi Dazlak.

Takımlar dörder kişilikti. Top oyun kurucuya verilmişti, oyun kurucu geriye doğru kayıp pas atmaya hazırlandı. King Kong Jr. savunmadaydı. Sağ bek gibi oynuyordu. Hücum eden takımın oyuncularından biri kısa, diğeri uzun depar atmıştı. Orta sahada oynayan blok yapıyordu. King Kong Jr. omuzlarını eğip kısa depar atan oyuncuya saldırdı. Omuzunu çocuğun boşluğuna gömmüştü, çocuk yere yığıldı. King Kong Jr. yavaşça koşarak yerine döndü. Pas uzun depar atan oyuncuya geçirilmiş, sayı kaydedilmişti.

"Gördün mü?" dedi Dazlak.

"King Kong..."

"King Kong futbol filan oynamıyor, gözüne kestirdiği birine bütün gücüyle giriveriyor. Her seferinde yapıyor bunu."

"Ama kurallara aykırı bu," dedim, "pas alabilecek bir oyuncuya topla temas etmeden önce dokunamazsın."

"Bunu ona kim söyleyecek?" diye sordu Dazlak.

"Sen söyler misin?" diye sordum Ballard'a.

"Hayır," dedi Ballard.

King Kong'un takımı topu şutlamak üzereydi. Yasal blok yapabildi şimdi. Sahanın en ufak tefek oyuncusunu perişan etti. Oğlanı tamamen uçurmuştu, başını bacaklarının arasına sokup uçurmuştu. Oğlan kalkmakta zorlanmıştı.

"Normal değil bu King Kong," dedim. "Giriş sınavını nasıl vermiş?"

"Bu üniversitenin giriş sınavı yok."

King Kong'un takımı dizilmişti. Karşı takımın en iyi oyuncusu Joe Stapen'di. Psikiyatr olmak istiyordu. Uzundu, 1.90, sıırım gibi, ve taşaklı. Joe Stapen'le King Kong birbirlerine hücum ettiler. İyi dayanmıştı Stapen. Devrilmemişti. Bir sonraki oyunda yine saldırdılar birbirlerine. Bu kez Joe biraz geri çekilmek zorunda kalmıştı.

"Allah kahretsin," dedi Dazlak, "Joe yılmaya başladı."

Bir sonraki oyunda Kong korkunç girdi Joe'ya, onu döndürüp omuzunu sırtına yasladıktan sonra 4-5 metre sürüklemişti.

"Bu herif iğrenç! Bu orospu çocuğu *sadist*!" dedim.

"Sadist mi?" diye sordu Dazlak Ballard'a.

"Sadist orospu çocuğu," dedi Ballard.

Bir sonraki oyunda Kong ufak tefek oğlana girdi yine. Silindir gibi geçmişti üstünden. Oğlan bir süre hiç kımıldamadı. Sonra doğrulup başını tuttu. İş bitmişti. Ayağa kalktım.

"İş başa düştü," dedim.

"*Hakla* şu orospu çocuğunu," dedi Dazlak.

"Olur," dedim.

Sahaya indim.

"Hey, arkadaşlar. Bir oyuncuya ihtiyacınız var mı?"

Ufak tefek oğlan ayağa kalkıp sahanın dışına doğru yürümeye başladı. Yanımdan geçerken durdu.

"Vazgeç. Bu herifin tek isteği birini öldürmek."

"Sadece dokunmaca," dedim.

Top bizdeydi. Joe Stapen ve sağ kalmayı başarmış diğer ikisiyle kafa kafaya verdik.

"Oyun taktiği nedir?" diye sordum.

"Hayatta kalmak," dedi Joe Stapen.

"Kaç kaç?"

"İlerdeler sanıyorum," dedi Lenny Hill, orta saha oyuncusu.

Ayrılıp dizildik. Joe Stapen geriye çekilmişti, topu bekliyordu. Gözlerimi Kong'a dikmiştim. Onu kampüste hiç görmemişim daha önce. Jimnastik salonunun helasında yaşıyor olmalıydı. Bok koklayan birine benziyordu. Cenin yiyen biri de olabilirdi.

"Mola!" diye bağırdım. Hill topla doğruldu. Kong'a baktım.

"Adım Hank," dedim, "Hank Chinaski. Gazetecilik."

Yanıt gelmedi Kong'dan. Bakıyordu sadece. Teni ölü beyazıydı. Gözlerinde hayat pırıltısından eser yoktu.

"Senin adın ne?" diye sordum ona.

Bakıyordu.

"Neyin var senin? Dişlerinin arasına plasenta mı kaçtı?"

Sağ kolunu yavaşça kaldırdı Kong. Parmağını bana doğrulttu. Sonra da indirdi kolunu.

"S..imi ye," dedim, "ne anlama geliyor *bu*?"

"Hadi, top oynayalım," dedi Kong'un takım arkadaşlarından biri.

Lenny topla eğilip bacaklarının arasından Stapen'e geçirdi. Kong bana doğru koşuyordu ama odaklayamıyordum onu. Bana çarptığında tribünlerin, ağaçların ve Kimya Binası'nın bir bölümünün sallandığını gördüm. Beni sırtüstü yere serip etrafımda dönmeye başlamıştı, kolla-

rını kanat gibi cırparak. Ayağa kalktım, başım dönüyordu. Önce Becker beni nakavt etmişti, şimdi de bu sadist maymun. Kokuyordu, iğrençti; gerçekten kötüydü orospu çocuğu.

Stapen'in pası başarılı olmamıştı. Kafa kafaya verdik.

"Bir fikrim var," dedim.

"Ne?" diye sordu Joe.

"Topu ben atayım, sen blok yap."

"Yok, böyle devam edelim," dedi Joe.

Ayrılıp dizildik. Lenny topla eğildi, Stapen'e fırlattı. Kong üstüme geliyordu. Omuzumu indirip ona doğru koşmaya başladım. Çok güçlüydü. Ona çarpınca geriye sıçrayıp doğrulmuştum ki tekrar geldi üstüme, omuzunu bıçak gibi gömmüştü boşluğuma. Düştüm. Hemen doğruldum ama kalkmak gelmiyordu içimden. Nefesimle sorunum vardı.

Stapen'in kısa pası yerini bulmuştu. Üçüncü deneme. Toplanıp konuşmadık bu kez. Top Stapen'e geldiğinde Kong ve ben birbirimize doğru koşmaya başladık. Son anda ayaklarımı yerden kesip üstüne sıçradım. Bütün ağırlığımı boynuna ve başına binmişti, düştü. Düşerken sıkı bir tekme salladım, çenesine isabet etmişti. İkimiz de yerdedik. Önce ben kalktım. Kong kalkarken yanağında ve ağzının kenarında kan vardı. Yerlerimize döndük.

Stapen'in pası başarılı olmamıştı. Dördüncü deneme. Stapen topu şutlamak için geriledi. Kong kendi takımının tutucusunu korumak için geri çekilmişti. Tutucu topu tuttu ve bize doğru koşmaya başladılar. Kong topu taşıyan oyuncunun yolunu açıyordu. Onlara doğru koştum. Kong yine üstüne sıçrayacağını sanmıştı. Bu kez eğilip dizlerine sarıldım. Sert düşmüştü, yüzünün üstüne. Gafil avlanmıştı, kollarını açmış yatıyordu. Yanına koşup çömeldim. Ensesinden sertçe kavrayıp boynunu sıktıktan sonra dizimi bel kemiğine gömdüm. "Hey Kong, iyi misin dostum?"

Diğerleri koşarak yanımıza gelmişlerdi. "Sakatlandı galiba," dedim. "Hadi, yardım edin de sahadan çıkaralım onu."

Bir koluna Stapen yapıştı, diğerine ben, saha dışına sürükledik onu. Yan çizgiye yakın bir yerde sendelermiş gibi yapıp sol ayağımla bileğini çiğnedim.

"Ah," dedi Kong, "lütfen yalnız bırakın beni..."

"Sana yardım etmeye çalışıyoruz dostum."

Yan çizgiye vardığımızda onu yere bıraktık. Kong oturup ağzın-

daki kanı sildi. Sonra uzanıp bileğini oğuşturdu. Derisi soyulmuştu, birazdan şişecekti. Eğilip, "Hey Kong, şu oyunu bitirelim. 42-7 gerideyiz, yakalarız belki sizi."

"Olmaz, dersim var birazdan."

"Bu üniversitede köpek yakalamayı öğrettiklerini bilmiyordum."

"*İngiliz Edebiyatı I.*"

"Anladım. Peki, seni jimnastik salonuna götürüp sıcak duşa sokayım, ister misin?"

"Uzak dur benden."

Kong ayağa kalktı. Bayağı hırpalanmıştı. Geniş omuzları çökmüştü, yüzü kirli ve kanlıydı. Sekerek birkaç adım attıktan sonra, "Hey, Quinn," diye seslendi arkadaşlarından birine, "bir el ver..."

Quinn onu kolundan tuttu ve ağır adımlarla jimnastik salonuna doğru yürümeye başladılar.

"Hey Kong!" diye seslendim, "İngilizce dersine yetişirsin umarım, Bill Saroyan'a benden selam söyle!"

Diğerleri etrafımızda durmuş izliyorlardı, Dazlak ile Ballard da tribünden inmişlerdi. En müthiş numaramı çekmiştim ve tek kız bile yoktu görünürde.

"Sigarası olan var mı?" diye sordum.

"Chesterfield var bende," dedi Dazlak.

"Kız sigarası mı içiyorsun hâlâ?" diye sordum.

"Ben bir tane alırım," dedi Joe Stapen.

"Peki," dedim, "madem başka bir şey yok."

Orda durup sigara içtik.

"Oyuna devam edebilecek kadar adam var burda," dedi biri.

"S..tir et," dedim, "spordan nefret ederim."

"İyi hakladın Kong'u," dedi Stapen.

"Evet," dedi Dazlak, "Baştan sona izledim her şeyi. Ama kafamı karıştıran bir şey var."

"Neymiş o?" diye sordu Stapen.

"Sadist olan hangisi?"

"Neyse," dedim, "gitmem gerek. Cagney'nin filmi oynuyor bu akşam, benim a.cığı sinemaya götüreceğim."

Yürümeye başladım.

"Sağ elini sinemaya götüreceğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye bağırdı biri arkamdan.

"İki elimi de," dedim omuzumun üstünden.

Sahada yürüyüp Kimya Binası'nın önünden geçtim, ön bahçeye çıktım. Ordaydılar, ellerinde kitaplarıyla ağaç altlarında, banklarda, çimlerde oturmuş kızlar ve erkekler. Yeşil kitaplar, mavi kitaplar, kah-verengi kitaplar. Birbirleriyle konuşup gülümsüyor, arada sırada kaha atıyorlardı. Kampüsü geçip "V" tramvayının son durağına doğru yürüdüm. Tramvaya binip aktarma biletimi aldım, her zamanki gibi en son koltuğa oturdum ve bekledim.

58

Arada sırada sefilhaneye gidip dolanıyor, kendimi geleceğe hazırlıyordum. Hoşuma gitmiyordu orda gördüklerim. Ordaki erkek ve kadınların özel bir cesaretleri veya parıltıları yoktu. Herkesin istediği şeyleri istiyorlardı onlar da. Rahatsız edilmeden sokaklarda dolaşabilen birkaç deli de vardı. Çok yoksul ve çok zengin kesimlerde delilerin genellikle rahat bırakıldıkları dikkatimi çekmişti. Benim de birkaç tah-tam eksikti. Çocukluğumdan beri bende bir tuhafılık olduğunu biliyordum. Yazgımda katil, banka soyguncusu, tecavüzcü, rahip veya münzevi olmak var diye hissediyordum. İnsanlardan uzak bir sığınak bulmalıydım kendime. Sefilhane iğrençti. Sıradan bireyin yaşamı sıkıcı, ölümden de beterdi. Başka çarem yoktu. Eğitim bir tuzaktı sadece. Aldığım azıcık eğitim beni daha şüpheli yapmıştı zaten. Doktorlar, avukatlar, bilim adamları, neydi bunlar? Bireysel davranış ve düşünme özgürlüğünü kaybetmiş insanlar. Barakama dönüp içtim.

Orda oturmuş içerken intihar olasılığını düşündüm, ama tuhaf bir şekilde bedenimden ve varlığımdan hoşnuttum. Ne kadar korkmuş olsalar da benimdiler. Aynaya bakıp sırtıttım: gideceksen beraberinde, sekiz, veya on, veya yirmi kişiyi de götür...

Aralık ayının bir cumartesi akşamıydı. Odamdaydım, her zaman-ından daha çok içmiş, sigaraları birbiri ardından yakarak kızları, kenti, işleri ve önümdeki yılları düşünmüştüm. Geleceğime baktığımda gördüklerim hiç iç açıcı değildi. İnsan düşmanı, veya kadın düşmanı değildim ama yalnız kalmayı seviyordum. Küçük bir odada içki ve sigara içerek yalnız olmak güzeldi. İyi eşlik etmişimdir kendime hep.

Yan odadan gelen radyo sesinden rahatsız oldum birden. Çok açıktı sesi. Kusturucu aşk şarkılarından biri çalıyordu.

"Hey, ahbap!" diye bağırdım, "şunun sesini kıs biraz!"

Yanıt gelmedi.

" 'ŞUNUN SESİNİ BİRAZ KIS' DEDİM!"

Yine yanıt yok.

Kapısının önüne gittim. Şortum vardı üstümde. Ayağımı kaldırıp sıkı bir tekme attım kapıya. Ardına kadar açıldı. Karyolanın üstünde iki kişi vardı, yaşlı ve şişman bir adamla, yaşlı ve şişman bir kadın. Düzüşüyorlardı. Küçük bir mum yanıyordu odada. Yaşlı adam üstteydi. Durup başını çevirmiş bana bakıyordu. Kadın adamın altından yukarı doğru bakıyordu. Oda hoştu, perdeler asılmış, yere bir halı konmuştu.

"Oo, özür dilerim..."

Kapıyı kapatıp odama döndüm. Çok kötü hissediyordum kendimi. Yoksulların da karabasanların arasında düzüşmeye hakları vardı. Seks ve içki, ve belki sevgi, bütün sahip oldukları bunlardı.

Karyolama oturup kendime bir içki koydum. Kapımı açık bırakmışım. Şehrin gürültüsüyle beraber ay ışığı sızıyordu odama: müzik dolapları, otomobiller, küfürler, köpek havlamaları, radyolar... Hep beraberdik. Aynı bok çukurunun içindeydik hepimiz. Kaçış yoktu. Zamanı geldiğinde sifonumuz çekilecekti.

Bir kedi yavrusu geçiyordu, kapımda durup içeri baktı. Gözleri parladı ay ışığında, alev kırmızısı. Ne harikulade gözleri vardı.

"Gel kedicik, gel..." Yiyecek varmış gibi yapıp elimi uzattım. "Kedicik, gel..."

Uzaklaştı ve gitti.

Yan odadaki radyonun kapandığını duydum.

İçkimi bitirip dışarı çıktım. Hâlâ şortlaydım. Şortumu çekip takımları düzelttim. Yan odanın kapısının önünde duruyordum. Kapının kilidini kırmıştım. İçerden gelen mum ışığını görebiliyordum. Kapıyı arkasına dayadıkları bir şeyle kapatmışlardı, iskemleyle muhtemelen.

Kapıyı yavaşça vurdum.

Yanıt gelmedi.

Tekrar vurdum.

Bir şeyler duydum. Sonra kapı açıldı.

Yaşlı ve şişman adam karşımdaydı. Kat kat hüznle sarkmıştı yüzü. Kaşları, bıyığı ve kederli gözlerinden başka bir şey kalmamıştı yüzünde.

"Bak," dedim, "yaptığımdan ötürü çok üzgünüm. Kız arkadaşınla bana gelip bir şeyler içmek ister misiniz?"

"Hayır."

"Veya size içecek bir şeyler getirebilirim."

"Hayır," dedi, "lütfen yalnız bırakın bizi."

Kapıyı kapattı.

Uyandığımda korkunç akşamdan kalmaydım. Genellikle öğlene kadar uyurdum. O gün uyuyamamıştım. Giyinip ön binadaki tuvalete gittim, ihtiyaçlarımı giderdim. Geri dönüp arka bahçeden ara sokağa girdim ve tahta merdivenlerden bir alt sokağa indim.

Günlerden pazardı, en lanet gün.

Main Sokağı'na girdim, barların önünden geçiyordum. Etekleri yukarda, yüksek ökçeli ayakkabılar giymiş konsomatris kızlar kapı önlerinde durmuş bacak sallıyorlardı.

"Hey, sevgilim, içeri gelsene."

Main Sokağı, Batı 5. Cadde, Bunker Hill. Amerika'nın en boktan yerleriydi oralar.

Gidecek bir yer yoktu. Bir oyun salonuna girdim. Dolanıp oyunlara göz attım ama hiçbirini oynamak gelmiyordu içimden. Tilt makinesinin başında bir denizci ilişti gözüme. Bedeniyle topu yönlendirmeye çalışıyordu. Yanına gidip kemerinden tuttum.

"Becker, rövanş istiyorum!"

Kemerini bıraktım, bana döndü.

"Hayır, mümkün değil."

"Üç raundun ikisini alan galip, var mısın?"

"S..tir," dedi, "sana bir içki ısmarlayayım."

Oyun salonundan çıkıp Main Sokağı'nda yürümeye başladık. Bir barın önünden geçerken kızlardan biri içerden bağırdı, "Hey, Denizci, içeri gel!"

Becker durdu. "İçeri giriyorum," dedi.

"Girme," dedim, "hamamböceklerinden farksızdırlar."

"Bugün maaş aldım."

"Kızlar çay içer, senin içkine su katarlar, çifte tarife uygularlar, kızları da daha sonra göremezsin."

"Giriyorum."

Becker içeri girdi. Amerika'nın yayımlanmamış en iyi yazarlarından biri, öldürmek ve ölmek üzere kıyafet kuşanmış. Peşinden gittim.

Kızlardan birinin yanına gidip konuşmaya başladı. Kız eteğini kaldırıp bacaklarını salladı ve güldü. Köşedeki locaya gittiler. Barmen sipariş almak için yanlarına gitti. Bardaki öbür kız bana baktı.

"Sevgilim, sen oynamak istemiyor musun?"

"Evet, ama kendi kurallarımla."

"Korkak mısın, yoksa ibne mi?"

"İkisi de," dedim. barın öbür ucuna yerleşerek.

Kızla benim aramda bir adam oturuyordu, başını bara yaslamıştı. Cüzdanı gitmişti. Uyanıp şikâyet ettiğinde, ya barmen tarafından dışarı atılacak, ya da polise teslim edilecekti.

Becker ve kıza servis yaptıktan sonra tezgâhın arkasına dönen barmen bana yaklaştı.

"Evet?"

"Bi şey istemiyorum."

"Öyle mi? Peki burda işin ne?"

"Arkadaşımı bekliyorum," dedim başımla locayı işaret ederek.

"Burda oturunca içmek zorundasın."

"Peki. Su."

Barmen gitti, geldi ve su bardağını önüme koydu.

"Yirmi beş sent," dedi.

Ödedim.

Bardaki kız barmene, "ya korkak ya da ibne," dedi.

Barmen cevap vermedi. Sonra Becker onu çağırınca siparişleri almaya gitti.

Kız bana baktı. "Neden üniforma yok üstünde?"

"Herkes gibi giyinmekten hoşlanmam."

"Başka nedenler de var mı?"

"Başka nedenler beni ilgilendirir."

"S..tir git," dedi kız.

Barmen geri geldi. "Bir şey içmen gerek."

"Peki," dedim ona bir çeyrek daha uzatarak, "su".

Becker'le dışarı çıkmış Main Sokağı'nda yürüyorduk tekrar.

"Nasıl gitti?" diye sordum.

"Masada oturduğumuz için ek bir para aldılar, içkilerle beraber 32 dolar tuttu."

"Tanrım, o parayla haftalarca sarhoş olabilirdim."

"Çükümü tuttu masanın altından, sıvazladı."

"Ne dedi?"

"Hiç. Sıvazlayıp durdu."

"Çükümü kendim sıvazlayıp otuz iki doları cebimde tutmayı yeğ-
lerdim."

"Bebek gibi kızdı ama."

"Allah kahretsin, gerçek bir geri zekâlıyla uygun adım yürüyö-
rum."

"Bir gün yazacağım bütün bunları. Kütüphane raflarında olaca-
ğım: BECKER. 'B'ler biraz zayıf, yardıma ihtiyaçları var."

"Çok fazla söz ediyorsun yazmaktan," dedim.

Otobüs terminaline yakın bir başka bar bulduk. Tuzak barlardan biri değildi. Barmen ve hepsi erkek beş-altı yolcudan başka kimse yoktu. Oturduk.

"Ben ısmarlıyorum," dedi Becker.

"Şişede Eastside," dedim.

İki tane söyledi Becker. Bana baktı.

"Hadi, erkek ol. Deniz Kuvvetleri'ne katıl."

"Erkek olmaya çalışmak beni heyecanlandırmıyor."

"Sürekli birini marizlemekle meşgulsün gibi geliyor bana."

"O eğlenmek için."

"Katıl. Yazacak bir şeylerin olur."

"Becker, yazacak bir şeyler hep var."

"Peki, ne yapacaksın?"

Şişeyi işaret edip kaldırdım.

"Nasıl geçineceksin?"

"Yaşamım boyunca soruldu bu soru bana sanki."

"Seni bilmiyorum ama ben her şeyi deneyeceğim! Savaş, kadın-
lar, seyahat, evlilik, çocuk, her şeyi. İlk sahip olacağım arabanın bütün
parçalarını sökeceğim! Sonra takacağım hepsini! Her şeyi bilmek isti-
yorum, her şeyi! Washington'da basın muhabiri olmak isterdim. Olay-
ların gerçekleştiği yerlerde olmayı severim."

"Washington bok Becker."

"Ya kadınlar? Evlilik? Çocuk?"

"Bok."

"Öyle mi? Peki, sen ne istiyorsun?"

"Gizlenmek."

"Acıyorum sana. Bir biraya daha ihtiyacın var."

"Tamam."

Biralar geldi.

Sessizce oturuyorduk. Becker'in kendi düşüncelerine daldığını hissedebiliyordum, denizci olmayı, yazar olmayı, düzüşmeyi düşünüyordu. İyi bir yazar olacaktı muhtemelen. Çok istekliydi. Çok sevdiği bir sürü şey vardı mutlaka: kartalın uçuşu, allahın cezası okyanus, dolunay, Balzac, köprüler, sahne oyunları, Pulitzer Ödülü, piyano, allahın cezası İncil.

Küçük bir radyo vardı barda. Popüler şarkılardan biri çalıyordu. Şarkının ortasında kesinti oldu. Spiker girdi araya. "Şimdi gelen bir habere göre Japonlar Pearl Harbor'ı bombaladılar. Tekrar ediyorum: Japonlar biraz önce Pearl Harbor'ı bombaladılar. Tüm askeri personelin birliklerine dönmeleri istenmiştir!"

Birbirimize bakıyorduk, duyduklarımızı kavrayamamıştık henüz.

"Evet," dedi Becker, yavaşça, "gitmem gerek."

"Birani bitir," dedim ona.

Becker bir yudum aldı.

"Tanrım, aptal bir orospu çocuğunun makineliyi bana doğrultup tetiği çektiğini düşünüsene."

"Mümkün bu."

"Hank."

"Ne?"

"Birliğime kadar otobüste bana eşlik eder misin?"

"Yapamam bunu."

Barmen 45 yaşlarında, karpuz göbekli, küçük gözlü biriydi, bize doğru geldi. Becker'e baktı, "Birliğine dönmen gerekiyor değil mi?"

Tepem attı. "Hey, şişko, bırak da içkisini bitirsin, tamam mı?"

"Tabii, tabii... Sana bir içki ısmarlayayım denizci, ister misin? Bir viskiye ne dersin?"

"Yok," dedi Becker, "istemiyorum."

"Hadi," dedim ona, "iç. Barını korumak için öleceğini hesaplıyor."

"Peki," dedi Becker, "içerim."

Barmen Becker'e baktı.

"Arkadaşın çok hırçın..."

"Ver içkisini," dedim.

Diğer müşteriler Pearl Harbor'ı tartışıyorlardı heyecanla. Daha önce birbirlerine tek söz etmemişlerdi. Canlanmışlardı şimdi. Kabilenin

geleceği tehlikedeydi.

Becker içkisini aldı. Double viski. Dipleddi.

"Sana daha önce söylemedim," dedi, "öksüzüm ben."

"Allah kahretsin," dedim.

"Hiç olmazsa otobüs terminaline kadar gel benimle."

"Olur."

Kalkıp kapıya doğru yürüdük.

Barmen ellerini önlüğüne silip duruyordu. Önlüğünü iyice kaldırmış, heyecanla siliyordu ellerim.

"Şansın açık olsun Denizci!" diye bağırdı.

Becker dışarı çıktı. Kapının önünde durup arkama, barmene baktım.

"I. Dünya Savaşı'ndaydın değil mi?"

"Evet, evet..." dedi sevinçle.

Becker'e yetiştim. Koşarcasına yürüdük terminale. Askerler terminali doldurmaya başlamışlardı. Heyecan vardı havada. Bir denizci geçti koşarak.

"BİR JAPON ÖLDÜRECEĞİM!" diye bağırdı.

Becker bilet kuyruğuna girmişti. Askerlerden birinin yanında sevgilisi vardı. Kız konuşuyor, ağlıyor, sarılıp askeri öpüyordu. Zavallı Becker, benden başka kimsesi yoktu. Kenara çekilmiştim, bekliyordum. Daha önce bağırarak geçen denizci yanıma geldi. "Hey, arkadaş, bize yardım etmeyecek misin? Ne duruyorsun burda? Gidip orduya katılsana!"

Viski kokuyordu nefesi. Yüzü çilli, burnu iriydi.

"Otobüsünü kaçıracaksın," dedim ona.

Otobüsün kalktığı yere doğru yürüdü.

"Canlarına okuyacağınız pis Japonlar'ın!" diye bağırdı.

Becker biletini aldı sonunda. Otobüsüne doğru gittik. Sıraya girdi.

"Bana bir öğüdün var mı?" diye sordu.

"Hayır."

Sıradakiler otobüse binmeye başlamışlardı. Kız ağlıyor, askerine çabuk ve alçak sesle bir şeyler söylüyordu.

Becker otobüsün kapısındaydı. Omuzuna bir yumruk kondurdum.

"Tanıdıklarımın içinde en iyisi sensin," dedim.

"Sağol Hank..."

"Güle güle..."

Çıktım ordan. Yoğun trafik başlamıştı birden sokakta. İnsanlar kötü araba sürüyor, kırmızı ışıktaki geçip birbirlerine küfür ediyorlardı. Main Sokağı'na döndüm. Amerika savaşa girmişti. Cüzdanıma baktım. Bir dolarım vardı. Bozuklukları saydım: 65 sent.

Main Sokağı boyunca yürüyordum. Konsomatris kızlar için kesat bir gün olacaktı. Yürüyordum. Penny Oyun Salonu'nun önündeydim yine. Kimse yoktu içerde. Yüksek bir yere konmuş koltuğunda oturan patron dışında. İçerisi loştu, sidik kokuyordu.

Bozuk makinelerin arasından geçerek yürüyordum. Adını Penny Oyun Salonu koymuşlardı ama beş sentten aşağı oyun yoktu. Boks makinesinin önünde durdum, en çok sevdiğim oyundu. Cam bir kafesin içinde, çenelerinde birer düğme bulunan iki çelik adam karşılıklı duruyorlardı. İki tetikli, tabanca kabzasını andıran bir kulp vardı. Tetikleri çektiğinde boksörün müthiş aparkütler çıkarıyordu. Boksörünü öne arkaya sağa sola oynatabiliyordun. Rakip boksörün çenesindeki düğmeye isabet kaydedersen rakip sert bir şekilde sırtüstü devrilip nakavt oluyordu. Ben çocukken Max Shmeling Joe Louis'i nakavt ettiğinde koşarak sokağa çıkmış, "*Hey, Max Shmeling Joe Louis'i nakavt etti!*" diye bağırıştım arkadaşlarıma. Ve kimse cevap vermemiş, tek kelime bile etmeden başlarını öne eğip uzaklaşmışlardı.

Boks oyunu iki kişinin oynadığı bir oyundu, oranın sahibi olan sapıkla oynamak gibi bir niyetim yoktu. Meksikalı küçük bir oğlan çarptı gözüme, sekiz-dokuz yaşlarındaydı. Bana doğru geliyordu. Meksikalı, çok güzel ve zeki görünümlü bir çocuktü.

"Hey, ufaklık."

"Evet abi?"

"Bu boks oyununu oynar mısın benle?"

"Beleş mi?"

"Tabii. Ben ödeyeceğim. Boksörünü seç."

Camdan bakarak bir tur attı makinenin etrafında. Çok ciddi görünüyordu. Sonra, "tamam, kırmızı şortluyu seçiyorum," dedi, "daha iyi görünüyor."

"Peki."

Oğlan kendi tarafına geçip camdan içeri baktı. Boksörüne bakıyordu. Sonra dönüp bana baktı.

"Savaş çıktığını bilmiyor musun abi?"

"Biliyorum."

Öylece duruyorduk.

"Parayı atman gerek," dedi oğlan.

"Senin burda ne işin var?" diye sordum ona. "Neden okulda değilsin?"

"Pazar bugün."

On senti makineye attım. Oğlan tetiklerini çekmeye başladı, ben de benimkileri. Yanlış seçim yapmıştı. Boksörünün sol kolu bozuktu, yarım kalkıyordu. Rakibinin çenesine ulaşması olanaksızdı. Sağ kolla çalışmak zorundaydı. Ağırda almaya karar verdim. Benim boksörüm mavi şortluydu. Ani ataklar yapıp geri çekiliyordum. Meksikalı oğlan harikuladeydi, vazgeçmiyordu. Sol kolu bırakmış sadece sağ kolun tetiğine basıyordu. Her iki tetiğe de basarak maviliyi ileri sürdüm. Oğlan kırmızılının sağ kolunu sallayıp duruyordu. Mavili birden devrildi. Sert devrilmişti, mekanik bir klank sesi ile.

"Devirdim seni abi," dedi oğlan.

"Kazandın," dedim.

Heyecanlanmıştı oğlan. Kızının üstüne devrilmiş maviliye bakıyordu.

"Tekrar oynayalım mı?"

Duraksadım. Nedenini bilmiyorum.

"Paran mı bitti abi?"

"Yok, hayır."

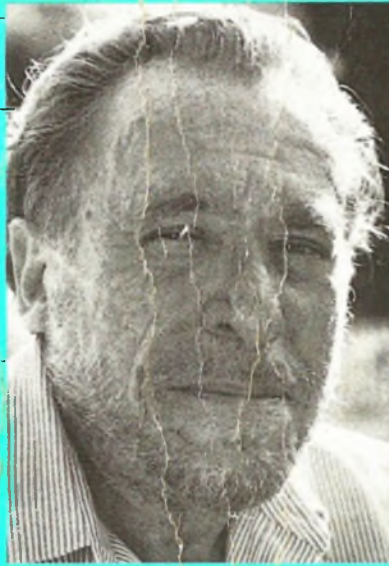
"Hadi öyleyse, tekrar dövüşelim."

Makineye bir on sentlik daha attım ve mavi şortlu dikildi. Oğlan tek tetiğe basmaya başladı, kırmızı şortlu sağ yumruğunu durmaksızın sallıyordu. Maviliyi bir süre geride tutup hamlemi planladım. Sonra başımı salladım oğlana. Mavili atağa kalkmıştı, iki kolunu da sallıyordu. Kazanmam gerektiğini hissediyordum. Çok önemliydi sanki. Neden önemli olduğunu bilmiyor, kendime sürekli neden önemli olduğunu soruyordum.

İçimde bir ses, çünkü önemli diye yanıt veriyordu.

Sonra mavili devrildi yine, sert, aynı klank sesi ile. Küçük, yeşil kadife çuhanın üstünde sırtüstü yatışını izledim.

Sonra dönüp dışarı çıktım.

"İlgi duymuyordum. Hiçbir şeye ilgi duymuyordum.

Nasıl kaçabileceğime dair hiç fikrim yoktu.

Diğerleri yaşamdan tat alıyorlardı hiç olmazsa. Benim anlamadığım bir şeyi anlamışlardı sanki. Bende bir eksiklik vardı belki de. Mümkündü. Sık sık aşağılık duygusuna kapılırdım. Onlardan uzak olmak istiyordum. Gidecek yerim yoktu ama. İntihar? Tanrım, çaba gerektiriyordu.

Beş yıl uyumak istiyordum ama izin vermezlerdi."

Metis Edebiyat
ISBN 975-342-071-4

9 789753 420723

Metis Yayınları, İpek Sokak No.9, Beyoğlu/İstanbul